

स्यासंगद्रष्टृवाचकतयाऽसंगत्वेनलक्ष्यापादनंच तथाचपदसामानाधिकरण्यलभ्यपदार्थाकृतमसादेवोमहेश्वरः
 र्गादिकर्तृत्वबुद्ध्युपहितत्वयोः परस्परविरोधेनानुपपत्त्याजहदजहल्लक्षणयातौ विरुद्धांशौ विहंभवतीतिश्रुत्यास
 णोप्यवस्थात्रयान्वयेनबाधाभावात्सर्वासत्यालंबनत्वात्सद्रूपत्वेनसर्वावस्थासुसर्वावभासकर्तृनिर्योपशमक
 पत्वेननिरतिशयप्रेमास्पदतयानंदरूपत्वेनलक्षणाभेदात्स्वरूपेणारवंडाद्वयानंदत्वंविवक्षितं तदुगेपितुगुरुस्त्व
 पुराणे वृत्तेःसाक्षितयावृत्तिप्रागभावस्यचस्थितः बुभुत्सायांतथाऽज्ञोस्मीत्याभाताज्ञानवस्तुनः अंतस्यापि
 त्यालंबनत्वेनसत्यः सर्वजडस्यतु साधकत्वेनचिद्रूपःसदाप्रेमास्पदत्वतः आनंदरूपःसर्वार्थसाधकत्वेपंचबा

गुरुर्ब्रह्मागुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवोमहेश्वरः गुरुरेवपरंब्रह्मतस्मैश्रीगुरवेनमः २

नहेतुनासर्वसंबंधवत्त्वेनसंपूर्णःशिवसंज्ञितः तथाचवेदांतप्रमेयत्वमभिप्रेत्याह वेदांतवेद्यायेति अत्रैवबो
 ध्यबोधकसंबंधोपितदैक्यप्रमेयवेदांतप्रमाणयोः स्पष्टीकृतःसच्चिदानंदरूपपायेतिशब्देनानंदस्यअक्लि
 ष्टान्त्वानुगतानूकरोतीत्यक्लिष्टकर्मैतिव्युत्पत्त्यासर्वानर्थनिवृत्तेश्चप्रयोजनस्यद्योतनात्तत्कामोधिकारीत्यपि
 ध्वनितं १ एवंश्रौतृयोपसंहारोपेक्षीगुरोःसर्ववेदांतप्रमेयप्रत्यगभिन्नब्रह्मकृष्णावतारत्वंनिर्द्धार्यतस्यैव
 त्रिगुणसंबंधेरूपत्रयदविषयत्वापादगुरुगीतोदितस्मृतिरुपन्यस्यते गुरुर्ब्रह्मेति श्रीगुरुःशुद्धब्रह्मकृष्णा

स्यपक्षेऽप्यत्राभावात् साक्षिः शुक्तिरजतादेश्चचाक्षुषतया दृश्यत्वाभावेन तत्र साधनवैक-
 ल्येन व्याप्त्यनुपपत्त्याः किंचचाक्षुषतया दृश्यत्वेन प्रसिद्धस्य घटादेर्लोके सर्वत्रामिथ्यात्व
 प्रसिद्धाहेतोर्न साधारण्यमात्रं किंतु साध्याभावापादकत्वेन विरुद्धत्वमपि सच्चिदानंदरूपायैत्युक्तश्रुत्या
 बाधोजडत्वमुपाधिश्च न च पक्षे साधनव्यापकत्वं तत्र त्वया साधनस्वीकारेऽपि जडत्वस्य चिदिति श्रुत्या निर-
 स्तत्वात् एवं रूपोपलक्षितभगवद्गुणानां सच्चिदानंदत्वमापाद्य तद्रासादिकर्मणामपि स्वरूपप्राप्तकत्वमाह
 अक्लिष्टकर्मणे इति लोके प्राकृतसर्वकर्मणामविद्याऽस्मितारागद्वेषाभिनिवेशारब्धपंचकूशमूलत्वमेव भ-
 गवतस्तु न तथात्वं किंतु न क्लिष्टानि पंचाविद्यादिक्लेशसंबंधवन्ति चिदानंदस्वरूपप्राप्तकान्येव कर्माणि यस्य
 तस्मै यद्रूपगुणकर्मक इत्यत्र भगवतैव यद्रूपाण्येव गुणकर्माणि गुणाः कर्माणि च यस्येति स्वरूपगुणकर्मणां-
 स्वरूपप्राप्तकत्वापादनात् यद्वा सच्चिदानंदरूपायैत्यनेन स्वरूपलक्षणमुक्त्वा तदस्थलक्षणमाह अक्लिष्ट-
 कर्मणे इति सदेव सौम्येदमग्र आसीत् एकमेवाद्वितीयं तदैक्षत बहुस्यां प्रजायेय तत्तेजोऽसृजत अथा-
 ह वै नारायणोऽकामयत् प्रजाः सृजेयेति नारायणात्पाणोजायते मनः सर्वेन्द्रियाणि च रवं वायुर्ज्योति-
 र्पृथिवी विश्वस्य धारिणीत्यादिनेक्षणमात्रसाध्यत्वेनाक्लिष्टान्येव सर्गस्थित्यादिकर्माणि यस्य वेदा-
 भेदाद्यतस्यैव प्रत्यग्रूपत्वमाह बुद्धिसाक्षिणे इति अत्रापि बुद्धिसंबंधोक्त्या त्वं पदवाच्यद्योतनं

नचविमतं रूपं चाक्षुषं रूपत्वात् घटादिरूपवत् तथाविमतं रूपं मिथ्या-
जतादिवदिति वाच्यं प्रथमानुमाने रूपत्वं हेतुस्तस्य परमाणुरूपे सत्वे विचयं विष्णुः स एव संहाराय तमसा देवो महेश्वरः
पानैकांतत्वात् नचोद्भूतत्वेन विशेषणाददोषः उद्भूतत्वं रूपस्य चाक्षु गुरवे नमः यद्वा द्वितीयादौ भयं भवतीति श्रुत्या स
आद्ये साध्या वैशेष्येण सदिग्धा सिद्धत्वापत्तेः चाक्षुषत्वेन चाक्षुषत्वसा रति शोकमात्मविदिति श्रुत्या सर्वनिर्धोपशमक
ज्वानीतपार्थिवाप्यतेजो वयवानामुद्भूतगंधस्पर्शवत्त्वेन महतां समवेतत्वा भूतप्राकृतसुखदातृत्वेन नपालकोपितु गुरुस्त
किंप्राकृत रूपत्वं हेतुश्चिदानंदरूपत्वं वा नाद्यः स्वरूपा सिद्धेर्नापि द्वि त्वविष्णुः तथामहाप्रलयादौ रुद्रोपसंहृतस्यापि
करूपत्वं चोपाधिः नसंदृशोतिष्ठति रूपमस्य नचक्षुषापश्यति न्न तस्य मुख्योपसंहारकत्वं ज्ञानेन सकारणप्रपंचबा
स्तस्मात्पराङ्मुखा पश्यति नांतरात्मनित्यादि श्रुत्या साध्याभावरं तत्पदं दर्शितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ३
रूपस्यापि मिथ्यात्वेन श्रुक्तिरजतादिवत् ज्ञातमात्रसत्त्वं परं ब्रह्म च गुरुरेवा तस्तस्मै नमः २ गुरोः सर्वविलक्षणमहिमानं प्र
निकर्षासंप्रतिपत्त्या चाक्षुषत्वासंभवेन दृष्टान्ते पि सान् अखंडमंडलाकारमिति अखंडं देशकालवस्तु परिच्छेदशून्यमभा
दिसर्वव्यवहारोच्छेदेनानुमानविपूर्व एव नचोक्तं अखंडं देशकालवस्तु परिच्छेदशून्यमभा
स्वप्ने सर्वसंमतेन्द्रियोपसंहारे पि रूपादिसंज्ञा नित्यानि भूतानि मात्रा मुपजीवन्तीति श्रुत्या सर्वान्मंडयति सुरत्वं
त्मनो भगवतस्तदविषयत्वापादनेन अनुगृह्णाति च तथा भूतं यदाकारं तथा सर्वचराचरं येन व्याप्तं तदुक्तं भगवा
नित्ये विष्णो प्रकल्पिताः व्यक्तयो विविधाः सर्वा हाटके कटकादिवत् भगवत्

नचविमतं रूपं चाक्षुषं रूपत्वात् घटादिरूपवत् तथाविमतं रूपं मिथ्या
 जतादिवदिति वाच्यं प्रथमानुमाने रूपत्वं हेतुस्तस्य परमाणुरूपे सत्वे निदिश्यत्वाभावेन तत्र साधनवैक
 पानैकांतत्वात् नचोद्भूतत्वेन विशेषणाददोषः उद्भूतत्वं रूपस्य चाक्षुषेन्द्रस्य घटादेर्लोकैः सर्वत्रामिथ्यात्व
 आद्ये साध्या वैशेष्येण सदिग्धा सिद्धत्वापत्तेः चाक्षुषत्वेन चाक्षुषत्वसापेक्षिदानंदरूपाद्येत्युक्तश्रुत्या
 ध्वानीतपार्थिवाप्यतेजो वयवानामुद्भूतगंधस्पर्शवत्त्वेन महतां समवेतत्वापि जडत्वस्य चिदिति श्रुत्या निर-
 किंप्राकृत रूपत्वं हेतुश्चिदानंदरूपत्वं नाद्यः स्वरूपा सिद्धेर्नापि द्वित्वादि कर्मणामपि स्वरूपात्मकत्वमाह
 क रूपत्वं चोपाधिः नसंदृशेतिष्ठति रूपमस्य नचक्षुषापश्यति गामिनिवेशारव्यपंचकुशमूलत्वमेवम
 स्तस्मात्पराङ् पश्यति नांतरात्मनित्यादि श्रुत्या साध्याभावे चिदानंदस्वरूपात्मकान्येव कर्मण्यस्य
 रूपस्यापि मिथ्यात्वेन श्रुतिरजतादिवत् ज्ञातमात्रसत्त्वात् णिगुणाः कर्माणि च यस्येति स्वगुणकर्मणां-
 निकर्षासंप्रतिपत्त्या चाक्षुषत्वासंभवेन दृष्टान्तेपिसा स्वरूपलक्षणमुक्ता तदस्थलक्षणमाह अकिष्ण
 दिसर्वव्यवहारोच्छेदेनानुमानविपूर्व एव नचोक्तं तदैक्षत बहुस्यां प्रजायेय तत्तेजोऽसृजत अथा
 स्वप्ने सर्वसंमतेन्द्रियोपसंहारेपिरूपात्साध्यात्वेनाकिष्णान्येव सर्गस्थित्यादिकर्माणि यस्य वेदां
 त्मनो भगवतस्तदविषयत्वापादने क्षणे इति अत्रापि बुद्धिसंबंधोक्त्या त्वंपदवाच्यद्योतनं

त्मकतया स एव सर्गोचरजसा ब्रह्मा स एव सत्त्वेन पालनाय स्वयं विष्णुः स एव संहाराय तमसा देवो महेश्वरः
 गुणसंगाविवक्षायां गुरुरेव परं ब्रह्मातः सर्वात्मकत्वात् तस्मै गुरवे नमः यद्वा द्वितीयाद्वैभयं भवतीति श्रुत्या स
 र्वानर्थहेतुमिथ्या प्रपञ्चस्वप्ना चतुर्मुखो नयथा ब्रह्मातरति शोकमात्मविदिति श्रुत्या सर्वानर्थोपशमक
 बोधस्वप्नत्वाद्गुरुरेव ब्रह्मा एवं स्वयं विष्णुरपि पालने मिथ्या भूतप्राकृतसुखदातृत्वेन न पालकोऽपि तु गुरुस्तु
 पेण नित्यपरिपूर्णानन्ददातृत्वेनैव मुख्यपालकस्ततो गुरुरेव विष्णुः तथामहाप्रलयादौ रुद्रोऽप्यसंहृतस्यापि
 प्रपञ्चस्य कारणाज्ञानावशेषात् सर्गे पुनरुद्गमश्च वणान्न तस्य मुख्योऽप्यसंहारकत्वं ज्ञानेन सकारणप्रपञ्चबा

अखण्डमण्डलाकारं व्याप्तं येन चराचरं तत्पदं दर्शितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ३

धहेतुत्वाद्गुरुरेव देवो महेश्वरस्तद्बोधप्राप्य परं ब्रह्म च गुरुरेवा तस्मै नमः २ गुरोः सर्वविलक्षणमहिमानं प्र
 मापयन्त्यन्या गुरुगीता स्मृतिर्लिरव्यते अखण्डमण्डलाकारमिति अखण्डं देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यमभा
 चतुष्टयाप्रतियोगितया एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रा मुपजीवन्तीति श्रुत्या सर्वान्मण्डयति सुरत
 सत्तास्फूर्तिप्रदानेन लाति अनुगृह्णाति च तथा भूतं यदाकारं तथा सर्वं चराचरं येन व्याप्तं तदुक्तं भगव
 दैः सच्चिदात्मन्यनुस्यूते नित्ये विष्णोः प्रकल्पिताः व्यक्तयो विविधाः सर्वा हाटकैकटकादिवत् भगवत्

तमिदं सर्वजगदव्यक्तमूर्तिर्नेति एवं व्यापकत्वेन सर्वाव्यवहितं स्वप्रकाशतयानित्यापरोक्षं यत्साक्षात्
 क्षाद्ब्रह्मतमेव भातमनुभाति सर्वतस्य भासा सर्वमिदं विभातीत्यादिश्रुतेः यद्विष्णोः परमंपदं तत्पूर्वा
 व्यविदितं जातं न तं विदाथ य इमाज्जानान्यद्युष्माकमंतरंबभूवनीहारेण प्रावृताजल्य्याचा सुतृपउव
 सश्चरंति इत्यादिश्रुतेः तत्पदं कृपालवमात्रेण येन दर्शितं तस्मै अद्भुतमाहात्म्याय गुरवे नमः ३ केन प्रकारे
 दर्शितं तदुत्तरत्वेनापि गुरुगीतावाक्यमेवोपन्यस्यते अज्ञानतिमिरांधस्येति अज्ञानमेवतिमिरं येन नित्यं

अज्ञानतिमिरांधस्य ज्ञानांजनशलाकया चक्षुरुन्मीलितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः ४
 परिपक्वमलायेतानुत्सादनहेतुशक्तिपातेन योजयति परेतत्वे सदीक्षयाचार्यमूर्तिस्थः ५

प्रकाशमपि स्वस्वरूपं न भाति तदुक्तं भगवता अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यंति जंतव इति तेनांधस्य चक्षुर्बुद्धिः ज्ञाय
 तेऽनेनेति ज्ञानं वेदांतं तदेवांजनमज्ञानतिमिरबाधकत्वात्तस्य शलाका उपदेशस्तेन येन गुरुणा उन्मीलितं प्रकाशि
 तं स्वस्वरूपदर्शनयोग्यं संपादितं दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिमिरिति श्रुतेः तस्मै श्रीगुरवे नमः ४
 हरिरेव गुरुरूपस्तद्रूपः संश्र्वतत्पदप्रापक इत्यत्र तंत्रवाक्यमपिन्यस्यते परिपक्वमला इति सपरमेश्वर एवाचा-
 र्यमूर्तिस्थः सन् ये परिपक्वमला धर्मेण पापमपनुदतीति श्रुत्या धर्मांतरानुष्ठानेन पक्वानिगलितप्रायाणिसंनि

हितपतनानिमलानियेषांतान् तस्यापोत्सादनहेतुभूतस्वीयशक्तिपातेनादृष्टनिमित्तेन दीक्षयोपदेशेन च दृष्टनिमित्तेन परेतत्वे योजयति एतेन प्रायश्चित्तादिना पापानां गलितप्रायत्वेऽपि सर्वथा तन्निवृत्तिर्गुरुकृपया तच्छक्तिपातेनैवेत्यपि ध्वनितं तथा च विष्णुरेव गुरु रूपः स्वपदप्रापकश्च तेनैव रूपेणोति सिद्धं ५ कृष्णस्य भगवतो गुरुरूपावतारे तत्प्रतिज्ञापि निमित्तेति निरूप्यते ददामीति सपादेन अहं स्वभक्तेभ्यस्तं बुद्धियोगं ददामि येन तत्त्वबोधेन ते मामुपयांति मत्स्वरूपमेव प्राप्नुवंतीति गीतायां यास्वीया प्रतिज्ञा गुरु रूपं विना बुद्धियोगदानाच्च

ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयांति ते इति प्रतिज्ञा माश्रित्य गुरु रूपो बभूव यः ६
 स एव नानक गुरु रंगदश्च स एव हि स एवामरदासश्च रामदासः स एव हि ७

पपत्तेस्तां प्रतिज्ञा माश्रित्य तन्निर्वाहाय यः कृष्णः स्वयमेव गुरु रूपो बभूव ६ स एव नानक गुरुः तस्य श्रीगुरोर्विष्णुदशावतारत्ववद्दशरूपत्वमुच्यते अंगद इत्यादिना पद्यत्रयेण नानकनाम व्युत्पत्तिस्त्वग्रे मूले एव मायास्वीयमंगं भक्त्या गुरवे ददाति तदीयत्वेन निवेदयतीत्यंगदस्तथा ज्ञानभक्त्यंगानि स्वशिष्येभ्यः शरणं नोभ्यो ददातीति वास्थूलदेहवाचकांगशब्दोपलक्षितशरीरत्रयोपाधिं द्यति अवरखंडयति ब्रह्मात्मा साधेन वा बाधयतीत्यंगदः अमरो विष्णुः सर्वथानित्यविज्ञानमानंदं ब्रह्मेत्यादि श्रुत्या मरणशून्यः ८

स्यदासइति स्वरूपेण तु अमरो विष्णुरेवं भक्तिरूपेणावतीर्णत्वात् दासश्चेति वा अमरा अन्ये देवा अस्माद्धनवैक
यस्येति वा न च तस्य विष्णु दासत्वे कथमन्य देवानां तद्दासत्वमिति वाच्यं तस्य विष्णु स्वरूपत्वे तु देवानां दायात्वं
सूपपन्नमेव तद्भृत्यार्थत्वेऽपि अहोस्मि नारायण दास दासो दासस्य दासस्य च दास दासः अन्येभ्य ईशो ज्ञा
तो नराणां तस्मादहं धन्यतरोऽस्मि लोके यः संपूज्याभिरामं पठति च हृदयं रामचंद्रस्य भक्त्या योगींद्रैरप्यलभ्यं
दमिह लभते सर्वदेवैः स पूज्य इत्यादि वचनैरसंभवाभावात् यद्वा तमेव विदित्वातिमृत्युमेति मृत्युरस्मादप्येती

स एव ह्यर्जुन गुरु हरिर्गोविंदनामधृक् हरिरायः स एवाथ हरिः कृष्णः स एव हि ८

त्यादि श्रुतिस्मृतिवचनैरमरा मृत्युश्च न्यादासाः शिष्या यस्येति वा ५ मरदासः रामामरशब्दयोर्विष्णवेकार्थत्वाद् रामदा
सशब्देऽपि पूर्ववदेव रामस्य दासः स्वरूपेण रामश्चासौ भक्त रूपतया दासश्च रामस्वरूपा एव भवन्ति दासा उपदेश
गोचराः शिष्या यस्येति वार्थो बोध्यः ७ अर्जुनशब्दस्तु ऋजुवाची मायादिकापत्यशून्यशुद्धस्वरूपबोधकः
हरिर्गवावाण्या उपदेशेन विंदते प्राप्यते यस्य तन्नामधारयतीति हरिर्गोविंदनामधृक् हरिरेव रायो धनं यस्य
अन्यस्य सर्वस्य मृषात्वावधारणात् हरिः सर्वदोषापहारकः कृष्णो नित्यानंदस्वरूपश्च हरिः कृष्णः ८

त्यागे एव बहु अत्यर्थमादरो यस्य स त्यागबद्धादरोऽतएव तद्वाण्यां वैराग्यमेव प्राधान्येन निरूपितं भाति
 स एव कृष्णावतारभूतो जगतां गुरुर्नानक एव स्लेच्छैरत्यर्थं प्रतिमाभंगादिना धर्मविरोधे कृते गोविंदसिंहरूपेण
 गोविंदो विष्णुरेव स्लेच्छमृगनाशकत्वेन सिंहस्तेन रूपेण धर्मरक्षणतत्परो जात इत्यर्थः ९ तस्य भगवतः श्रीना
 नकस्य पुत्ररूपेणाचरितमुच्यते नानक इत्यादिद्वाभ्यां योगं त्यागाश्च भगवतियुज्यतेऽनेनेति भक्तियोगस्तद्व

त्यागबद्धादरो नाम्ना स एव जगतां गुरुः	गोविंदसिंहरूपेण धर्मरक्षणतत्परः ९
नानकः पुत्ररूपेण श्रीश्रीचंद्रसमारव्यया	योगं विस्तारयामास विष्णुभक्तिं समादिश
नू १० प्रवृत्तिधर्मरक्षार्थं लक्ष्मिचंद्रस्वरूपतः	वंशं संस्थापयामास जगदुद्धारहेतवे ११
स एव द्विजरूपेण भवानीदाससंज्ञया	सावित्र्या मां द्विजं चक्रे तस्मै श्रीगुरवे नमः १२

धानं समादिशन् उपदिशन् १० वंशद्वाराप्युपदेशेन जगदुद्धारहेतवे वंशं संस्थापयामास ११ स्वस्मिन्नपि स्वरू
 पचतुष्टयेन कृततदनुग्रहं पद्यचतुष्टयेन वर्णयते स एवेत्यादिना द्विजरूपेण ब्राह्मणरूपेण सावित्र्या तदुपदेशेन ज
 न्मना जायते शूद्रः संस्काराद् द्विज उच्यते इति स्मृतेः जन्मना शूद्रमपि मामुपनयनसंस्कारेण द्विजं चक्रे भवं संसा
 रं जन्ममरणादिकं न नयति दासेष्विति भवानीदासस्तत्संज्ञयेत्यर्थः १२ श्रीरामचंद्राय नमः

यद्वत्तमंत्रजपोद्भूतप्रेमरसनयाहरिनिश्चयतेवशीक्रियतेसहरिनाथस्तत्स्वरूपेण तात सुपदिश्य तद्वाराविष्णु
मंत्रोपदेशितो मयिकृपांचक्रेतस्मै श्रीगुरवे नमः १३ रामः स्वरूपश्चासौ सिंहो मायामजातत्कार्यचहिनस्तीति
सिंहश्चरामसिंहस्तत्स्वरूपेण मह्यं ब्रह्मात्मावबोधं दत्तवान् किंकुर्वन् स्वात्मनो गुरुनानकरूपस्य माहात्म्यं
ज्ञापयंस्तस्मै तद्रूपिणे श्रीनानकरूपिणे नमः उक्तंचास्माभिरयं नामार्थो रामगीताव्याख्यासंगलाचरणे

हरिनाथस्वरूपेण विष्णुमंत्रोपदेशतः तातद्वारा कृपांचक्रेतस्मै श्रीगुरवे नमः १३ राम
सिंहस्वरूपेण ब्रह्मबोधं दत्तवान् ज्ञापयन् स्वात्ममाहात्म्यं तस्मै तद्रूपिणे नमः १४
रव्यापयन् स्वात्ममाहात्म्यं श्रीसदासुरवरूपतः शास्त्रमध्यापयामास तस्मै तद्रूपिणे नमः १५
वेदमार्गप्रवृत्त्यर्थं वेदीरूपेण योऽभवत् नानकस्तं हरिं वंदे गुरुरूपिणमीश्वरम् १६

रमंते योगिनो यस्मिन्मोहरावणहिंसके रामसिंहो जयत्येष कौशल्यानंदवर्द्धनः नराकृतिस्तु यो सिंहो मायाजातज्ज
हिंसकः रामसिंहो नृसिंहो मे इष्टः प्रह्लादवर्द्धन इत्यादिश्लोकैः १४ स्वात्मनः श्रीनानकरूपस्य माहात्म्यं रव्यापयन्
स्वभृत्यस्य मम हृद्या विष्कुर्वन् श्रीमांश्चासौ सदानित्यं सुखं यस्मात्तद्रूपतः शास्त्रं श्रुतिशिरोरूपमध्यापयामास
तद्रूपिणे श्रीगुरुरूपिणे १५ अधुना भगवतो वेदीरूपावतारप्रयोजनकथनपूर्वकं प्रणामः क्रियते वेदेति

द्वाभ्यां अत्रवेदीति क्षत्रियवर्णावांतरजातिर्यस्यांश्चीनानकावतारः शेषः स्पष्टं १६ १७ कृष्णावतारच
रितमनूच्य बुद्धरांकराद्यवतारकथनपूर्वकं नानकावतारप्रसंगो वर्ण्यते द्वापरांते इत्यादिभिः भारवतार
णप्रकारउच्यते हत्वेति स्पष्टासुरान् पूतनाकेशी भौमादीन् क्षत्रियरूपिणः कंसजरासंधशिश्नुपालादीन् १८
कलावसुराणां नृरूपत्वप्रयोजनमुच्यते तत इति ये कृष्णनिहतावशिष्टास्ते बलहीना देवद्रोहं कर्तुमिच्छया

कलौ धर्मक्षयं दृष्ट्वा वेदमार्गस्य विप्लवं वेदीरूपोऽभवद्विष्णुः कलाबुद्धारहेतवे १७
द्वापरांते भुवो भारं कृष्णाः सम्यगन्यवारयत् हत्वा स्पष्टासुरान्कांश्चिन्कांश्चिन्क्षत्रिय
रूपिणः १८ ततो सुरान् नृरूपेण बलसंपादनाय हि यज्ञानुष्ठानमाचरेत् देवद्रोहचिकी
र्षया १९ विष्णुस्तेषां विमोहाय देवरक्षणहेतवे बुद्धरूपोऽवतीर्य शस्त्रचक्रे
विमोहनं २०

बलसंपादनाय धर्मविना बलोत्पत्त्यसंभवान् नृरूपेण मानुषाकारेण यज्ञानुष्ठान
माचरेत् १९ भगवांस्तदुरभिप्रायमालक्ष्य धर्मानुष्ठानां नाशस्यानोचित्यमालक्ष्य तद्विमोहायावतीर्य मोहनं
शास्त्रं निर्मम इत्युच्यते विष्णुरिति तेषामसुराणां कीकटप्रदेशे बोधगयायां बुद्धरूपोऽवतीर्य विमोहनं वेदवि
मुरगीकरणं उक्तं च भागवते बुद्धो नाम्नाजिनस्ततः कीकटेषु भविष्यतीति २० श्रीराम

तेनतन्मोहो निरूप्यते मोहिता इति तेन पाषंडशास्त्रेण तेषां क्रुत्विजो ध्वर्यु सामगादयः किल निश्चयेन २१ तैर
सुराणामृत्विग्भिः बुद्धरचितशास्त्रकुतर्कैर्लोकानां वंचनात् वेदविमुखीकरणात् जनानामुद्धारहेतवो वेदमार्गः
कर्म्मपासनाज्ञानयोगारब्धाः संप्रलोपिता लुप्तप्रायाः कृताः २२ ततो भगवतः स्वप्रतिज्ञाचुसाराज्ञावशाच्छंक
रावतारो वर्ण्यते यदायदेत्यादि त्रिभिः धर्मस्य ग्लानिर्हानिः अभ्युत्थानं वृद्धिः सृजामि आविर्भावयामि नित्यस्य ज

मोहितास्तेन ते यज्ञांस्त्यक्त्वा पातालमाययुः	तद्वत्विजस्तु पाषंडशास्त्रं तज्जग्रहः किल २१
तैस्तु पाषंडशास्त्रोक्तयुक्तिभिर्लोकवंचनात्	वेदमार्गज्जोद्धारहेतवः संप्रलोपिताः २२
यदायदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत	अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहं २३
परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृतां	धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे २४

न्मासं भवादात्मनात्मसृष्टौ आत्माश्रयापाताच्च २३ ननु धर्महानौ पापवृद्धौ भगवदाविर्भावे त्वधर्मप्रियत्वं भा
ति तथा च विरुद्धमेतदित्याशंक्य तदुत्तरत्वेन भगवान्स्वावतारप्रयोजनमाह परित्राणायेति साधूनां वेदमार्ग-
तानां परितो वा ह्याभ्यन्तरासुरेभ्यस्त्राणाय दुष्कृतां वेदविरुद्धाचाराणां विनाशाय न तदाचरणं रागद्वेषाभ्यां किंतु
धर्मस्य सम्यक्स्थापनार्थाय युगे युगे संभवामीत्युक्त्या वर्णस्त्रियः किलास्यासन् गृह्णातो नु युगं लभूः शुक्लो रक्त-

स्तथापीत इदानीं कृष्णातांगत इति वचनात् दुर्योधनजन्मपश्चात्प्रादुर्भावाच्च कलावेव कृष्णास्यावतारो बु-
 ष्ठकल्मसोर्दशावतारावांतरप्रसिद्धयोश्च तेन च हेतुना न भगवतस्त्रियुगनामप्रसिद्धा कलौ प्रादुर्भाविप्रतिषे-
 धः किंतु त्रीण्युगानि ऐश्वर्यश्रीयशोधर्मज्ञानवैराज्ञारव्यानि श्रीहरिगिराजो मो मे शारव्यानि वायस्ये-
 त्येवार्थः क्वचित्तथोक्तेस्तु सति कलिस्वभावपापप्रवृत्तौ तदा विष्काराभावपरत्वं मंतव्यं २४ स्वप्रतिज्ञामनु

इति प्रतिज्ञामास्थाय शिवं मत्वात्मरूपिणं तमेवाज्ञापयामास शंकरः सबभूव ह २५
 चत्वार्यब्दसहस्राणि चत्वार्यब्दशतानि च कलेयदागमिष्यति तदा त्रेतापरिग्रहः २६
 संन्यासश्च न कर्तव्यो ब्राह्मणेन विपश्चिता इति स्मृत्या तु संन्यासकालं मत्वा वशेषितं २७

सूत्यस्वावतारस्यैव कर्तव्यत्वेऽपि शिवस्य स्वाभेदमभिप्रेत्य तमेवाज्ञापयामास स च शंकरारव्याचार्यो बभूव
 २५ तस्य भगवतश्चरितनिरूपणोऽप्यदौ स्मृत्यनुसारेण कालावशेषमाज्ञाय संन्यासप्रवृत्तिरुच्यते चत्वार्यब्दस-
 हस्राणीत्यादिना सार्द्धाभ्यां त्रेतापरिग्रहोऽग्नित्रयाधानमग्निहोत्रादिः संन्यासश्च विपश्चिताऽब्राह्मणेन कले-
 श्वतुःशताधिकचतुः सहस्राब्दात्ययेन कर्तव्यः इति स्मृत्यनुसारेण संन्यासकालं तदाऽवशेषितं मत्वाऽवधार्य
 २६ २७

संन्यासायगुरुरूपसदनप्रसंगोवपर्यते शुकशिष्यमित्यादिसाधेन इयमत्रारख्यायिका श्रीभगवत्पूज्यपादः श्री
शंकरो ब्रह्मवर्चसकामः पंचमेइतिवाक्यानुसारेण २८ बालः पंचवर्ष एवोपनीतः सन् ब्रह्मचर्यादेवपरिव्रजे
दिति श्रुतिमनुसृत्य तं स्वबुद्ध्यायोग्यतया लक्षितं बदरिकाश्रमस्थशुकशिष्यं गौडपादं गुरुं स्वयं सर्वज्ञ ईश्वरोपि
आचार्यान्नेव विद्या अनन्यप्रोक्ता गतिरत्र नास्तीत्यादि श्रुत्युक्तमर्थ्यदारक्षार्थं शरणं गतः ते तु पूर्वमेव कलिप्र
वेशमालक्ष्य कलिजनदर्शनं नकार्यं संन्यासश्च मया कस्मैचिन्नदेय इत्यवधार्य गृहां प्रविष्टाः भगवता शंकरेण

वेदमार्गस्थारक्षार्थं संन्यासं कर्तुं मुद्यतः शुकशिष्यं गौडपादं बदर्याश्रमसंस्थितं २८
बाल एवोपनीतः संस्तं गुरुं शरणं गतः तदा जयैव गोविंदाचार्याल्लब्धाश्रमः प्रभुः २९
बौद्धान् दिग्विजयेजित्वा वेदमार्गान्यथार्हतः स्थापयामास लोकेऽस्मिन् ब्रह्मविद्यां प्रवर्तयन् ३०

बहिः स्थित्वैव शंकरो हं श्रीमद्दर्शनायागत इत्युक्ते तैर्विष्णुसहस्रनामपुस्तकं बहिर्दत्तं शंकरश्चेद्भवानस्य भाष्यं तया
कार्यं तदा भगवता तद्भाष्यं निर्माय समर्पितं तैर्बहिरागत्य स्वप्रतिज्ञानुसारेण स्वयं संन्यासमदत्वा स्वशिष्याय
श्रीमद्गोविंदाचार्यायाज्ञाकृता तथा च तदा जयैव प्रभुरपि श्रीगोविंदाचार्याल्लब्धाश्रमो जातः २९ तदुत्तरं यत्तच्च
रितं तत्संक्षिप्योच्यते बौद्धानिति लोकेऽस्मिन् ब्रह्मविद्यां प्रकर्षेण वर्तयन् न्यान् वेदमार्गान्यथार्हतस्तदंगतया स्थापया
मास ३०

तत्फलसिद्धिर्ज्ञाप्यते मुख्यधिकारिण इति तथापि सर्वोपकाराभावेनासंतोषनिमित्तं सूच्यते अथापीति क
 श्विदीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदित्यादिश्रुतेः ३१ ततो भगवदाज्ञया सर्वोपकाराय भक्तिप्रवर्तनायावतारांतरा
 उच्यते भक्तिमार्गप्रवृत्त्यर्थमिति तेपि श्रीमद्रामानुजाचार्यादिरूपेणावनीपृथिवीं भारतवर्षगताः प्राप्ताः
 ३२ तेषामाचरितं निरूप्यते भक्तिमिति पराभक्तेः प्रेमलक्षणायाः सापरानुरक्तिरीश्वरे इति भगवता शांडिल्ये

मुख्याधिकारिणो ब्रह्मबोधेन ब्रह्मरूपतां प्राप्नुयथापि दुर्लभ्या लोके ज्ञानाधिकारिणः ३१
 भक्तिमार्गप्रवृत्त्यर्थं कृपया भगवान्हरिः शेषादीन् पार्श्वद्वानाज्ञां चक्रे तेऽप्यवनीगताः ३२
 भक्तिप्रवर्तयान् चक्रुः परिचर्यां क्रियान्वितां ज्ञानाधिकारदौर्लभ्या कुर्वन्तस्तत्प्रलोपनं ३३
 योगास्त्रयो मया प्रोक्तानृणां श्रेयोविधित्तया ज्ञानं कर्म च भक्तिश्च नोपायो न्योस्तिकर्हि चित् ३४

न सूत्रितायाः फलरूपतया कृत्यनधीनत्वमेव न वधाया मपरायां श्रवणादिरूपायामपि प्राधान्येन परिचर्या
 मर्चनरूपामेव प्रवर्तयान् चक्रुः तस्या दुष्करत्वाय विशेष्यते क्रियान्वितामिति किंचिदयोग्याचरितमपि सनि
 मित्तं सूच्यते ज्ञानाधिकारदौर्लभ्यादिति ३३ भगवद्वाक्यप्रदर्शनपूर्वकं ज्ञानमार्गलोपस्यतदसंमतत्वेना
 योग्यता ध्वन्यते योगा इत्यादिद्वाभ्यां युज्यन्ते मप्येतैरिति योगास्त्रय एव मयानृणामंतःकरणशुद्धौ काश्या

ज्ञानबाधद्वारास्वस्वरूपप्राप्तिलक्षणपरश्रेयोविधातुमिच्छयाप्रोक्तास्तत्संज्ञामाहुः ज्ञानमित्यादितदन्यः
 कर्हिचिदुपायोनास्ति ३४ इतिभगवतैवकांडत्रयस्यापिश्रेयोहेतुत्वस्यबोधनात् ज्ञानमार्गलोपस्तुतैर्विष्णोर
 संमतएवकृतः ३५ किंच सर्वोपकारकत्वासिद्ध्यापीष्टासिद्धिरित्युच्यते सक्रियापरिचर्यायामिति तथाप
 रिचर्यायातेनाधिकारदौर्लभ्यहेतुनाऽशक्यो भाव्यतेसंभावनाविषयःक्रियते ३६ संप्रदायपार्थक्य
 कल्पनेदोषंसंभाव्योपेक्ष्यतेसार्द्धेन एकएवेत्यादिना सनातनोनादिसिद्धस्तंनित्यंनिर्दोषंस्वतःप्रमाण

इतिस्मृत्यात्रिकांडस्यश्रेयोहेतुत्वदर्शनात् ज्ञानमार्गप्रलोपस्तुकृतोविष्णोरसंमतः ३५
 सक्रियापरिचर्यायामधिकारोपिदुर्लभः तथासर्वजनोद्धारस्त्वशक्यस्तेनभाव्यते ३६
 एकएवहिवेदोक्तःसंप्रदायःसनातनः तंहित्वातेपृथक्क्रुःसंप्रदायचतुष्टयं ३७

भूतं हित्वाप्रधानमकृत्वातत्तन्नामभेदैः संप्रदायचतुष्टयंचक्रुः नचश्रीब्रह्मरुद्रसनकाश्चत्वारःसंप्रदायिन
 इतिसंप्रदायभेदस्यानादित्वमितिवाच्यं श्रीमद्भागवतमहाभारतादौपरमभागवतानामंबरीषयुधिष्ठिर
 भीष्मादीनांसंप्रदायभेदाप्रतीतेः श्रीब्रह्मरुद्रादीनांपुराणादौविरुद्धान्याभिधायितृत्वाददर्शनादेतेषुचसंप्रदा
 येषुविशिष्टाद्वैतद्वैतादिभेदेनविरुद्धान्यपर्यवसानेनतदेकवाक्यत्वाप्रतीतेश्चतदसंप्रतिपत्तेः ३७

तथापिसंप्रदायभेददोषकल्पनायामपि तत्कल्पनं दोषाय न हि भवति कस्मात्तदुच्यते विष्णुभक्तेः प्रकृष्टतया विविधप्रकारेण वर्तनात् एवमदूषणेऽपि परिचर्यायाः कर्तुमशक्यत्वेन सर्वानुपकारकत्वं तु वर्तते एवेत्युच्यते अथापीति ३८ किंच द्वापरे एव परिचर्या प्राधान्यं कलौ तु कीर्तनस्यैवेति भागवतश्लोकद्वयप्रमाणकरणपूर्वकमापाद्यते चतुर्भिः कृते इत्यादिना कृते सत्ययुगे विष्णुं ध्यायतश्चेतायां मरुतैर्यजतः पुंसः द्वापरे परिच

तथापि न हि दोषाय विष्णुभक्तिप्रवर्तनात् अथापि दुष्करालोके परिचर्या क्रियान्विता ३८ कृते च ध्यायतो विष्णुं चेतायां यजतो मरुतैः द्वापरे परिचर्यायां कलौ तद्हरि कीर्तनात् ३९ कले दोषनिधेराज न्नस्ति ह्येको महान्गुणः विष्णोः संकीर्तनादेव मुक्तबंधः परं व्रजेत् ४० इत्थं भागवते विष्णोः कलौ नामानुकीर्तने द्वापरे परिचर्यायामधिकारो निरूपितः ४१ ६१ ६२ ६३

र्यां कुर्वतो यत्फलं भवति तत्सर्वं कलौ हरि कीर्तनादेव भवति ३९ संकीर्तनादेवैत्येवकारेण साधनान्तरनिरपेक्ष्यं संकीर्तनस्यावधारितं ४० इत्थं मुक्तप्रकारेण श्रीमद्भागवते कलौ विष्णोर्नामानुकीर्तने द्वापरे परिचर्यायां मुख्यो धिकार इति निर्णीतः ४१ श्रीराम ६३

गुरु
१०

तस्माद्भागवते तथा निर्णयात्परिचर्यायाद्वापरे एव प्राधान्यं कलौ न तत्प्राधान्यं किंतु तत्र कलौ कीर्तनस्यैव-
प्राधान्यं युज्यते ४२ तत्र श्रुतिप्रामाण्यमपि प्रदर्श्यते ब्रह्मेति श्रुतावपि ब्रह्मनारदसंवादे तथा कलौ नामैव स-
र्वसिद्धिरिति रितं सच वेदपाठः साक्षाच्छंदो नुरोधेनाक्षरमात्रापरिणामं विनैवात्र ग्रंथे तदर्थं निर्णयाय श्रोतुः
श्रद्दार्थमीर्यते ४३ श्रुतिपाठ एव लिख्यते द्वापरांत इति यदर्थं जगाम तत्प्रभ एवोच्यते कथं न्विति ४४

प्राधान्यं परिचर्यायास्तस्माद्वापर एव हि न कलौ कीर्तनस्यैव प्राधान्यं तत्र युज्यते ४२
ब्रह्मनारदसंवादे श्रुतावपि तथैरितं सचापि वेदपाठोत्र साक्षान्निर्णेतुमीर्यते ४३.
द्वापरांतं नारदो ब्रह्माणं प्रति जगाम कथं नु भगवो गां पथ्यन् कलिं संतरेयमिति ४४
सहोवाच साधु पृष्टोस्मि सर्वश्रुतिरहस्यं गोप्यं तच्छृणु येन कलिं संतरिष्यसि भगवत आ-
दिविष्णो नरायणस्य नाम्नेति नारदः पुनः प्रच्छ भगवन् किं तज्जनामेति सहोवाच ४५

ब्रह्मण उत्तरो निरूप्यते सहोवाचेति साधु पृष्टोस्मीति प्रभस्य साधुत्वं भगवद्विषयत्वात् तदुक्तं भागवते वासुदेव-
कथाप्रभः पुरुषांस्त्रीन्पुनाति हि वक्तारं पृच्छ कं श्रोतुं तत्पादसलिलं यथेति श्रुतिष्वपि रहस्यमत एव सर्वथा गोप्यं
रक्षणीयं यत्तच्छृणु येन परमतारकेण दुस्तरमपि कलिं सम्यगनायासेन तरिष्यसि तदेवाह भगवत इति भग

शब्देनात्र ऐश्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यशसः श्रियः ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णाभग इतींगनेति वचनादेर् ऐश्वर्यादि
षट्कं तच्च नित्यनिर्दुःखे परमानन्दधने तस्मिन्दुःखाभावा नन्दयोरसाधकत्वेन व्यर्थं तद्भक्तानामेव सुरवदुःखा
भावापादकत्वेन तत्सार्थक्यं इति तन्नामकीर्तनपरस्य सर्वपुमर्थसिद्धिः नित्यप्राप्तत्वेन भगवतः सुखभवा
याह आदिविष्णोर्नारायणस्येति आदित एव कारणतया विष्णु व्याप्तावित्यस्माद्व्यापकस्य नारं नरसमूहं अ
यते व्याप्नोति नियमयति साक्षितया प्रकाशयति चेति तथा तस्य नारायणस्त्वं हि सर्वं देहिनामात्मास्य धी
शो खिललोक साक्षीति वचनात् तन्नामप्रश्ने स ब्रह्माह स्फुटं तन्नाम उवाच ४५ हरे इति शरणापन्नजन

हरेराम हरेराम रामराम हरे हरे हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे ४६

दुःखतन्मूलपापतन्मूलरागादितन्मूलवासनाहरणात्तथाश्रवणोऽश्रद्धादेर्मननादौ संशयादेः पुनस्तत्त्व
ज्ञानाद्ज्ञानस्य ज्ञानिनां मनसश्च हरणात् हरिशब्दाष्टकस्य सार्थक्यं रमंते योगिनोऽनंते नित्यानन्दे चिदा
त्मनि इति रामपदेनासौ परं ब्रह्माभिधीयते इति श्रुतौ । अत्र नित्यानन्दे चिदात्मनि योगिनो रमंते इत्युक्तं तत्र यो
गास्त्रयो मया प्रोक्तानृणां श्रेयोविधित्सया ज्ञानं कर्म च भक्तिश्च नोपायोन्योस्ति कर्हि चिदित्यादौ मुमुक्षुविद
द्वेदेन ज्ञानयोगावांतरभेदमवधार्य चतुर्विधयोगिनारं मणास्पदत्वेन रामशब्दचतुष्टयसार्थक्यं तत्रापि

कर्मयोगिनां शंखचक्रधरं विष्णुं द्विभुजं पीतवाससं प्रारंभे कर्मणां विप्रः पुंडरीकाक्षं स्मरेद्हरि मित्यादिकर्मे
 द्रावकत्वात् प्रमादाल्पकर्मप्रचयेताध्वरेषु यत् स्मरणादेव तद्विष्णोः संपूर्णस्यादिति श्रुतिः यस्य स्मृ
 त्याच नामोक्त्या तपोयज्ञक्रियादिषु न्यूनं संपूर्णतां याति सद्यो वंदे तमच्युत मित्यादिना कर्मपूर्णताहेतुत्वात्
 तत्कर्म हरितोषं यदित्यादिना हरितोषं विना कर्मस्वरूपत्वालाभात् धर्मः स्वनुष्ठितः पुंसां विष्वक्सेन कथासु
 यः नोत्पादयेद्यदिरतिं श्रम एव हि केवलं कुतः पुनः शश्वदभद्रमीश्वरे न चापि तं कर्म यदप्यकारण मित्या-
 दिना तद्विना वृथा श्रमत्वशश्वदभद्रत्वश्रवणात्कर्म मुख्यफलस्य भावशुद्ध्यादेस्त्वय्यस्तं भावादविशुद्धबुद्ध
 य इत्यादिना तद्विना नुपपत्तेः कर्मयोगिनस्तत्र रमंते भक्तियोगस्य परापरलक्षणस्यानुरागश्रवणादिरूप
 स्य विषयतद्रूपमृते स्वरूपालाभात्तद्योगिनस्तत्र रमंते एव मुमुक्षवस्तु पूर्वभूमिकृतोपास्तिरुत्तरां भूमिमा
 नयेत् वासुदेव भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः जनयत्याशु वैराग्यं ज्ञानं यत्तदहेतुकं यथा यथात्मा परि
 मृज्यते सौमत्पुण्यगाथाश्रवणाभिधानैः तथा तथा पश्यति तत्त्वसूक्ष्मं ज्योतिर्यथैवांजनसंप्रयुक्तं मद्भक्ति
 विमुरगानां हि शास्त्रगतेषु मुह्यतां न ज्ञानं न च मोक्षः स्यात्तेषां जन्मशतैरपि यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गु
 रौ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मन इत्यादि स्मृतिश्रुतिभ्यां तद्भक्तेरेव ज्ञानहेतुत्वात्तत्र रमंते विद्वांस
 स्तु तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ज्ञानिनस्त्वहमेवैष्टः स्वार्थे हेतुश्च संमतः स्वर्गश्चैवापवर्गश्च

नान्योर्थो मद्दते प्रियः नैर्गुण्यास्थारमंतेस्मगुणानुकथनेहरेः आत्मारामाश्च मुनयो निर्ग्रन्था अप्युरुक्रमे
 कुर्वन्त्यहेतुकीं प्रक्तिमित्यंभूतगुणो हरिरित्यादिना तत्ररमंते इति विभागः कृष्णपदचतुष्टयं भक्तदुःखकर्ष
 कत्वा चित्ताकर्षकत्वात् कृषिर्भूवाचकः शब्द इत्यादिना नित्यानंदस्वरूपत्वात् श्यामसुंदरत्वान्च सार्थकमिति
 ज्ञेयं मंत्रेनामावृत्तिः पुनः पुनर्मंत्रावृत्युपदेशसूचिका च ४६ उक्तनाममंत्रस्य पापशोधकत्वं मोक्षप्रदत्वं चाह
 ह्यश्यां इति षोडशकं नाम्नामित्यादिना कलिकल्मषेत्युक्त्या कलेर्महत्यापनिधित्वात् तत्पापक्षयकैमुत्यन्यायेन

इति षोडशकं नाम्नां कलिकल्मषनाशनं नातः परतरोपायः सर्ववेदेषु दृश्यते ४७ इति
 षोडशकं षोडशकलावृतस्य जीवस्यावरणाविनाशनं ततः प्रकाशते परंब्रह्म मेघापा
 येरविरश्मि मंडलमिवेति ४८

सर्वपापनिवर्तकत्वद्योतनं सर्ववेदज्ञो ब्रह्मास्य मंत्रस्य सर्वतः श्रेष्ठ्य
 माह नात इति स्याच्चेत् दृश्येत सर्वज्ञस्यापि न दृश्यते चेन्नास्त्येवेत्यर्थः ४७ इति नाम्नां षोडशकं अंतःकरण
 पंचप्राणदर्शो द्रियरूपा षोडशकलास्तदात्मको लिंगदेह उपलक्षणमेतदविद्यात्मक कारणशरीरस्यापि तदावृत
 स्य यद्वा अविद्यातः करणचतुष्टयप्राणदर्शो द्रियरूप षोडशकलावृतस्याध्यासापन्नस्य जीवस्यावरणाविनाशनं
 किंततस्तत्राह तत इति तत आवरणाविनाशानंतरं मेघापायेरविरश्मि मंडलमिव परंब्रह्म स्वयमेव प्रकाशते स्व

यंप्रकाशस्य प्रकाशांतरानपेक्षत्वात् ४८ पुनर्नारदप्रश्नोत्तरतया तन्नामकीर्तनस्य नियमांतरनिरपेक्षत्वं
भावनातारतम्येन मोक्षफलेष्वन्तरभेद उच्यते नारद इति नास्य विधिरिति न कश्चिच्छौचादिनियमः चक्रा
युधस्य नामानि सदा सर्वत्र कीर्तयेत् नाशौचं कीर्तने तस्य सपवित्रकरो यतः अपवित्रः पवित्रो वा सर्वावस्थांग-
तोपि वा यः स्मरेत् पुण्डरीकाक्षं स बाह्याभ्यन्तरः शुचिरित्यादि स्मृतेश्च तथावगमात् ब्रह्मणो विष्णोः भावनामांघ्रे

नारदः पुनः पप्रच्छ भगवन् कोऽस्य विधिरिति स ह्यवाचनास्य विधिरिति सर्वदा शुचिरशुचि
र्वापठन् ब्रह्मणः सलोकतां समीपतां सायुज्यमेति ४९ इत्थं वेदेऽपि बहुश एतदर्थस्य निर्णी
यः स्मृतौ तत्रेति हासादौ पुराणेषु संहितासु च ५० हरेर्नामैव नामैव नामैव मम जीवनं
कलौ नास्त्येव नास्त्येव नास्त्येव गतिरन्यथा ५१

सति सलोकतां तन्मध्यमत्वे समीपतां सम्य
क्त्वे सायुज्यमेति यद्यप्येवं तथापि तद्वाग्माविद्या प्रवेशाभावात्तन्निवेशतल्लोकादीनामपि स्वरूप आत्मकत्वे
न सायुज्यमेवेति न न्यूनताशंका पीतिमंतव्यं ४९ नाममाहात्म्यस्य सर्वप्रसिद्धत्वमुच्यते इत्थमिति तत्त
द्वाक्यानि नाममाहात्म्यादिग्रंथेषु संगृहीतान्येवात्र विस्तरादुपरम्यते ५० स्मृत्यानाम्नास्त्रिकांडप्रतिरूपत्वं
दर्शयितुं स्मृतिः पठ्यते हरेरिति कलौ म्लेच्छाद्याक्रांतत्वेन द्रव्यदेशकालमंत्रपात्रस्य शरीरशुद्धादिसामग्र्यसं

पत्याविघ्नबाहुल्येनालप्यायुषोऽप्युपद्रुतत्वेन पूर्वकांडोपदिष्टकर्मसंपत्त्यसंभवात्तत्स्थानेनामैवविधत्ते हरेर्ना
 मेति सामर्थ्यसंपत्त्यादिभिर्देवैरेवसक्रियायाः परिचर्यायाअनुपपत्तेर्वित्तशुद्धैकाग्र्याभावेनोपासना
 याअपिदुःसंपाद्यत्वात्तत्प्रतिरूपतयापितदेवविधत्ते नामेति ज्ञानसाधनान्तरस्यापितथैवदुःसंपाद्य
 तयातत्स्थानेपितदेवविधत्ते नामेतिममजीवनंसर्वपुरुषार्थसाधनमित्यर्थः कलौअन्यथागतिरुद्धा
 रप्रकारोनास्त्येव ५१ पठितस्मृत्यर्थनिर्णयोऽभिधीयते इतिस्मृत्यामित्यादिद्वाभ्यां नामैवत्रिकांड

इतिस्मृत्यांत्रिकांडस्यप्रतिरूपतयाकलौ नामैवस्थापितंत्रेधातद्विधानानु
 कीर्तनात् ५२ त्रेधानामातिरिक्तायागतेःसंप्रतिषेधनात् हरेर्नामविहायान्यय
 त्मानांन्यर्थेतास्मृता ५३ सक्रियापरिचर्यायादुष्करत्वंकलौखलु पश्यन्नामप्र
 चारार्थेनानकांडवततारह ५४

प्रतिरूपतयास्थापितमिति प्रतिज्ञायांहेतुनिर्दिश्यते तद्वि
 धानस्यत्रे धानुकीर्तनादन्यथैवंपुनरुक्तिर्नस्यात् ५२ स्मृत्युत्तरार्द्धाभिप्रायोनिर्दिश्यते त्रेधेति नामाति
 रिक्तायागतेस्त्रेधानिषेधात्रिकांडोक्ततत्साधनपूर्तिहेतुहरिनामानुच्चार्यान्यप्रयत्नानांवैयर्थ्यद्योतितं ५३
 एवमुपोद्घातंनिरूप्यसन्निमित्तनानकावतारउच्यते सक्रियेति अवततारेतिहरिर्नानकरूपेणाप्रादुर्बभूव ५४

तदीयचरितमुच्यते विष्णुरिति त्रिकांडमदूषयन् यथाधिकारंतद्वयस्थांस्वीकुर्वन्नेवजनेषुनामोच्चारण-
माहात्म्यमुपादिशत् वर्णयामास प्रभुः सर्ववेदिकमर्यादारक्षणसमर्थः ५५, एकादशे भगवद्वर्णितस्त्रि-
कांडाधिकारो भगवत्पद्याभ्यामेवोच्यते निर्विण्णानामिति निर्विण्णानां विरक्तानां विरागद्योतकमाह कर्म-
सत्यासिनामिति अत्रन्यासो द्विविधः आश्रमरूपोजन्मापादककर्मफलत्यागात्मकश्च त्यक्त्वा कर्मफलं

विष्णुर्नानकरूपेण त्रिकांडं चाप्यदूषयन् नाम कीर्तनप्राधान्यं जनेषु पादिशत् प्रभुः ५५
निर्विण्णानां ज्ञानयोगो न्यासिनामिह कर्मसु तेष्वनिर्विण्णचित्तानां कर्मयोगस्तु कामिनां
५६ यदृच्छ्यामत्कथादौ जातश्च द्रुस्तु यः पुमान् न निर्विण्णो नाति सक्तो भक्तियोगोऽस्य
सिद्धिदः ५७ इति भगवतादिष्टाधिकारो यस्य यत्र वै तत्र प्रवर्ततां सोपितथापितत्प्रपूर्तये ५८

संगं कार्यं कर्म करोति यः स संन्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रिय इत्यादि स्मृतेः कर्मयोगाधिकारमाह तेष्विति
अनिर्वेदद्योतकमाह कामिनामिति ५६ भक्तियोगाधिकारिणमाह यदृच्छयेति पूर्वपुण्यादृष्टवशात् मत्कथा
श्रवणकीर्तनादौ यो जातश्च द्रुः पुमान् तस्य भक्तियोगः सिद्धिदो भवतीत्यधिकारिणं निरूप्यतं पूर्वाधिकारिद्व-
यव्यावृत्त्यै विशिनष्टि न निर्विण्णो नाति सक्त इति ५७ इत्येवमधिकारं निरूप्य यथाधिकारं तत्प्रवृत्तिमनु

जानतापि स्मृतिप्रमाणपूर्वकं तेषामपि नामकीर्तनस्यावश्यकत्वमुच्यते इति भगवतेत्यादिचतुर्भिः इ
 त्येवं भगवतोपदिष्टोधिकारो यस्य पुरुषस्य यत्र ज्ञाने कर्मणि भाक्तियोगे वास्ति स पुरुषस्तत्र प्रवृत्तिकरो
 त्वित्यनुज्ञायां नामकीर्तनस्य सर्वान्यत्यावश्यकत्वं न स्यादित्याशङ्क्योच्यते तत्प्रपूर्तय
 इति तस्य स्वानुष्ठेययोगस्य पूर्णतार्थं इति स्मृत्यनुसारेण सर्वेषां तत्तद्योगिनां नामकीर्तनमावश्यकमि

प्रमादात् कुर्वतां कर्मप्रच्यवेता ध्वरेषु यत् स्मरणादेव तद्विष्णोः संपूर्णस्या
 दिति श्रुतिः ५९ यस्य स्मृत्या च नामोक्त्या तपो यज्ञक्रियादिषु न्यूनं संपूर्णतां या
 तिसद्यो वंदेत मच्युतम् ६० इति स्मृत्यनुसारेण सर्वेषां नामकीर्तनं आ
 वश्यकं स्वस्वयोगसिद्ध्यर्थमिति निर्णयः ६१

तितूर्य्येणान्वयः स्वस्वयोग
 सिद्ध्यर्थमिति तत्र तत्प्रपूर्तये इत्यस्यैतद्व्याख्यानम् ५८ तूर्य्ये इति स्मृतीति शब्दपरामृष्टे स्मृतीप
 क्येते प्रमादादित्यादिना कर्मकुर्वतां अध्वरेषु प्रमादाद्यत्प्रच्यवेत तद्विष्णोः संस्मरणादेव संपूर्णस्यादि
 ति श्रुतिर्वेदतात्पर्य्यार्थः ५९ सद्यः संपूर्णतां यातीत्यन्वयः ६० इति निर्णयो निर्णीतोर्थः ६१

अत्र स्मरणाकीर्तनयोरुभयोः परामर्शतिथोः स्मरणात्कीर्तनस्योत्कर्षो बोध्यते यद्यपीति कीर्तनस्य
वरत्वे स्मृत्यन्तरं प्रतिज्ञायते स्मृत्यन्तर इति तत्र निमित्तं प्रदर्श्यते सुकरत्वं त इति ६२ स्मृतिरेव पठ्यते अ
जस्यमिति निरन्तरमित्यर्थः चित्तैकाग्र्यापेक्षत्वाद्ब्रह्मायासेनेत्युक्तं कीर्तनं तु ओष्ठयोः स्यंदनं चालनं तन्मा
त्रेण भवत्यतः सुकरतया ततश्चित्तनात्कीर्तनं वरं श्रेष्ठमित्यर्थः ६३ कलिदोषाद्योगत्रया समर्थानां ततोऽप्य

यद्यपि स्मरणां चात्र कीर्तनं चोदितं द्वयं स्मृत्यन्तरे वरं प्रोक्तं कीर्तनं सुकरत्वं तः ६२ अज
संचितनविष्णोर्ब्रह्मायासेन साध्यते ओष्ठस्यंदनमात्रेण कीर्तनं तु ततो वरं ६३ येषा
मशक्यास्ते योगास्तेषां तत्प्रतिरूपतः नाम्नां संकीर्तनं ह्येव कार्यं तच्च स्मृतिर्जगौ ६४
यायासाधनसंपत्तिः पुरुषार्थचतुष्टये तथा विना तदाप्नोति नरो नारायणाश्च यः ६५

नायाससर्वपुमर्थसाधकनामावलंब एव श्रेयानिति दर्श्यते येषामिति तत्र सर्वसाधनप्रतिरूपतया सर्वपु
रुषार्थसाधकत्वे स्मृतिप्रमाणं प्रतिज्ञायते तच्चेति ६४ सा स्मृतिरेव लिख्यते यायेति पुरुषार्थचतुष्टये
र्थकामधर्ममोक्षेषु यायासाधनसंपत्तिर्नृपसेवाव्यापारकलत्रपुत्रेष्टापूर्तश्रवणमननादि रूपतया विना त
त्तत्पुमर्थमाप्नोति नारायणाश्च यो नाम कीर्तनतत्परो नर इति सामान्योक्त्या न तदाश्रयणो वर्णाश्रमादिविभा

गइतिदर्शितं ६५ तदेवश्रीगुरोःसंमतमित्युच्यते तदेवेति तस्यैवसंमतत्वेद्योतकंनिरूप्यते वर्णितमि
ति यतःप्रभुणातेनैवस्ववाण्यांवर्णितम् अन्यदूषणंतुनैवसंमतंवाण्यामनिरूपणात् क्वचिदाभासमात्रं
प्रतीयमानमपिनामप्राधान्यद्योतनार्थमेव नहिनिंदानिंदितुं प्रवृत्ता किंतु विधेयंस्तौतुं इतिन्यायात् किंच
फलवदर्थविबोधकत्वाद्देवस्यविहितप्रतिषेधेफलासंभवेनविधेयस्तुत्यर्थत्वमेवतच्छ्रवणस्यसर्वत्र ६६

तदेवनामप्राधान्यंविष्णोर्नानकस्वरूपिणः संमतंवर्णितंवाण्यांप्रभुणानान्यदूषणं ६६
अविरुद्धंत्रिकांडेननानकस्यहरेर्मतं शक्तावशक्तौवेदानांसारनामसमाश्रयः ६७ ना
नकस्यावतारेतुसंशयोनेवयुज्यते श्रीमद्भागवतेएवप्रथमेतन्निरूपणात् ६८ अथा
सौयुगसंध्यायांदस्युप्रायेषुराजसु जनिताविष्णुयशसोनाम्नाकल्किर्जगत्पतिः ६९

फलितमुच्यते अविरुद्धमिति नानकस्यहरेर्मतंशक्तौकर्तुंसामर्थ्येसति त्रिकांडेनाविरुद्धतत्त्ववृत्तौतात्पर्यवत्
अशक्तौतुसाधुपृष्ठोस्मिसर्वश्रुतिरहस्यमिति श्रुतौब्रह्मणानिर्द्धारणात् सर्ववेदानांसारभूतंयन्नामतत्समा
श्रयएवेषुः ६७ नानकावतारेसंदिहानान्यतिप्रमाणसद्भावात्तदयुक्तत्वमुच्यते नानकस्येति ६८ भागवतप्र
थमस्कंधवाक्यमेवलिरिच्यते अथासाविति अथबुद्धावतारोत्तरंअसौजगत्पतिः युगसंध्यायांकलिप्रथम

शतसंख्याभाषो दस्युप्रायेषु वर्णाश्रमादिविहितमय्यदिभूत्येषुराजसू जनितागुरुरूपेण प्रादुर्भविष्यति त
 त्प्रभावजिज्ञासायां विशेषयति विष्णुयशः संबंधितनिरूपकनाममाहात्म्येन कल्किः तद्वत्कलिदोषहार
 कइतिभावः ६९ श्रीमद्भागवतश्लोकएवव्याख्यायते अथबुद्धावतारस्येत्यादिना युगसंध्यायामित्य-
 स्यार्थो निरूप्यते युगस्यादाविति ७० तद्वत्कीकरणायैव प्रसंगात्संध्यांशोऽप्युच्यते युगस्यांतइति त

अथबुद्धावतारस्योत्तरंचासौ जगत्पतिः युगस्यादौ भवेद्योद्यं कालः संध्येति गीय
 ते ७० युगस्यांतं भवेद्यस्तु संध्यांशः प्रकीर्तितः श्रीमद्भागवते ह्येव निर्णीतं नात्र
 संशयः ७१ कलेयुगस्य संध्यायां जनिता भगवान्हरिः प्रोक्तं च तद्वत्स्थानं
 दस्युप्रायेषुराजसु ७२

त्रप्रमाणजिज्ञासायामभिधीयते श्रीमद्भागवतइति तृ
 तीयस्कंधे एकादशाध्याये मैत्रेय उवाच कृतं त्रेताद्वापरंच कलिश्चेति चतुर्युगं दिव्यैर्द्वादशाभिर्वर्षैः सावधानं नि
 रूपितं चत्वारि त्रीणि द्वे चैकं कृतादिषु यथाक्रमं संख्यातानि सहस्राणि द्विगुणानि शतानि च संध्यासंध्यांशयो
 रंतर्यः कालः शतसंख्ययोः तमेवाहुर्युगंतज्ज्ञाः यत्र धर्मो विधीयते व्याख्यातंच स्वामिना युगस्यादौ संध्यांतं संध्यांशः
 ७१ तत्रावतारकालो निर्धार्यते कलेयुगस्येति जनिता जनिष्यते प्रादुर्भविष्यतीति यावत् प्राकट्यस्थानमुच्यते प्रोक्त
 मिति ७२

दस्युप्रायशब्दार्थोवर्ण्यते दस्युप्रायाइति राजसुइत्यस्यार्थोच्यते राजानइति ननुसाक्षात्प्रभुः क
थमाचारश्चन्येष्ववततारेत्याशंकासमाधीयते वेनस्येवेति यथासाक्षान्दुर्मविरोधिनीवेनस्यान्य-
थोद्धारमपश्यन् पतितपावनत्वविरुद्धपालनायकपदैवकेवलं अंगजस्यांगजोबभूव तथाजनोद्धार
रायतत्रावतीर्णइतिभावः ७३ अवतारचरितमभिधीयते कर्मोक्तमिति विष्णुयशसोनाम्ना क

दस्युप्रायाःस्ववर्णादिधर्माचारेणवर्जिताः राजानःक्षत्रियास्तेषुवेनस्येवपृ
थुर्यथा ७३ कर्मोक्तंविष्णुयशसोनाम्नाकल्किरितिस्फुटं विष्णोर्यशःस्त
संबंधिनामतद्गुणवर्णकं ७४ तस्यकीर्तिप्रचारेणसाक्षीकल्प्यवतारवत्
कलिदोषविनाशेनलोकस्थोद्धारकःखलुः ७५

क्किरितिशब्देनभगवतः कर्मकर्त
व्यचरितमुक्तमित्यन्वयः उक्तशब्दस्यार्थोव्याख्यायनेसार्द्धेन विष्णोरित्यादिना विष्णोर्यशोविष्णुय
शः संबंधिसामान्येषष्ठी तथाचतद्यशःसंबंधियन्नाम तस्यकीर्तनप्रचारेण यथाकल्प्यवतारः कलिदोषनि
वारकस्तद्वत् भगवन्नाममहिम्नाकलिदोषविनाशेन खलुभ्रवंजगदुद्धारकइतिभावः तद्गुणवर्णकमिति
नामविशेषणो नविष्णुयशसोनाम्नासंबंधनिरूपणं बोध्यं ७४ ७५ ७६ ७७

नन्विदं वाक्यं कल्मषवतारस्यैव बोधकं किमिति श्रीनानकावतारपरतया व्याख्यायते इत्याशंक्य तन्निवारयति इदमिति नचेति निवारणे हेतुरुच्यते संध्याशब्दप्रयोगत इति ७६ एतस्मिन्पद्येन द्वावर्तयितुं कल्मषवतारकालो निर्दिश्यते कलेरिति तत्र संदेहानास्पदत्वमुच्यते इति स्थिति रिति तत्कालद्योतकं तद्गविष्यचरितं कथ्यते कलेरंत इति ७७ अयंतु न तथा किंतु संध्यायामित्युच्यते अयंत्विति फलितमवधार्यते

इदं कल्मषवतारस्य वाक्यमापादकं भवेत् शंकनीयं न चात्रैवं संध्याशब्दप्रयोगतः ७६
कलः संध्याशकाले कल्मषवतार इति स्थितिः कलेरंतं स्लेच्छगणनाशकः स भविष्यति ७७
अयंतु युगसंध्यायामवतारः प्रकीर्तितः तस्मान्नानक एवायं न कल्किरिति निर्णयः ७८
विठ्ठलकृष्णचैतन्यमन्यंतं कृष्णरूपिणं नैव राजसुतज्जन्मब्राह्मणौ तो न संशयः ७९

तस्मादिति ७८ ननु श्रीवल्लभकुमारः श्रीविठ्ठलस्तथाशचीपुत्रः कृष्णचैतन्यसंज्ञको महाप्रभुरिति प्रसिद्धौ
द्वावेतौ कृष्णावतारत्वेन विदितौ तयोरेव विषयकमेतद्वाक्यं भवतु न नानकविषयमित्याशंक्य तदवतारत्वा
दुषणपूर्वकमेतद्वाक्यस्य तदविषयत्वे हेतुर्निरुध्यते विठ्ठलमिति अत्र श्रूयमाणं यद्वा राजसुजन्मतत्तयो
नैव यतस्तौ ब्राह्मणौ अतो न तयोरेतद्वाक्यविषयत्वमिति भावः ७९ श्रीरामः ६९

नन्वेवं च दत्ता किं तयोरवतारत्वं न स्वीक्रियते इत्याशंक्य नेत्युच्यते तेषामपीति बहुवचनं तन्महत्त्वबु
 द्धाविवादाभावे हेतुरुच्यते यतो हरिस्त्यादिना तथा च तयोरप्यवतारत्वमस्तु इति भावः ८० भ-
 गवद्वाक्येन तेषां महानुभावानामवतारोपि संभाव्यते यद्यदित्यादिद्वाभ्यां यद्यत्सत्त्वं प्राणिमात्रं वि-
 भूतिमदित्यैश्वर्यवत्तथा श्रीमच्छोभितं तथोर्जितं मुत्कृष्टं तत्सर्वं मम तेजोऽंशसंभवमेव त्वं मम गच्छ म-

तेषामप्यवतारे तु न विवादो यतो हरिः नाना रूपेण जीवानां समुद्धारं करोत्ययं ८० यद्यद्वि-
 भूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा तत्तदेवावगच्छत्वं मम तेजोऽंशसंभवं ८१ इति स्मृ-
 त्या यदा देशादसंख्याताः समुद्भूताः तेषां विष्णुस्वरूपत्वे विवादो नोचितः सतां ८२ तै-
 षां सत्यवतारत्वे शंका कर्तुं भवेद्भ्रवं दोषो भगवतो द्रोहो न्नरकोपिन संशयः ८३

दंशमृतेऽन्यत्रैश्वर्याद्यसंभवात् ८१ इति भगवद्वाक्ये नोत्कृष्टमात्रस्य तदंशत्वे संभाव्यमाने येषामुप-
 देशादसंख्याता जीवाः संसारात्समुद्भूतास्तेषां सर्वेषां महानुभावानां विष्णुस्वरूपत्वे सतां विवादो नो-
 चितः ८२ किंच संदिग्धेऽप्यवतारत्वे तदनंगीकारांगीकारयोर्दोषो न तदभावात्संभावनाया तदंगीकार्य-
 मेवेति निर्द्धार्य तेषां सतीत्यादिसाधनेन तेषां भगवदवतारत्वे सति यस्तत्र शंका कर्त्ता तस्य भगवद्द्रोहि-

त्वात् ध्रुवमिहापि दोषोऽमुत्रापिनरको भवेदेव अत्र संशयो नैवातो महतामवतारत्वेन लोके कैश्चिदपि
संमता नामवतारत्वेन नरकमनिच्छताशं कानैव काश्चि ८३ तेषामनवतारत्वे विषयवतारत्वाभावेपि
यस्तदंगीकर्त्तासिदोषभागेन भवति न च तद्वति तत्प्रकारकज्ञानवत्त्वेन भ्रान्तत्वात्तदंगीकर्त्तादोषभागेवे
त्याशंक्य प्रथमानुमानेश्रुतिस्मृतिभ्यां स्वरूपासिद्धिं दर्शयता तत्साध्यहेतुकद्वितीयानुमानेपि स्वरूपा
सिद्ध्यापत्या तत्साध्यदोषभाक्कस्याप्यसिद्धिरुच्यते सर्ववैदित्यादिभिः वेदस्य शासनादित्युक्त्या

तेषांचानवतारत्वेऽप्यंगीकर्त्तासिदोषभाक् सर्ववैदित्यद्विदं ब्रह्मेत्येवं वेदस्य शा
सनात् ८४ एवं वायुमग्निसलिलं मही च ज्योतीषि सत्त्वानि दिशोऽद्भुमादीन् सरि
त्समुद्राश्च हरेः शरीरं यत्किंच भूतं प्रणमेदनन्यः ८५

तच्छासनस्य राजशासनवदत्तु
लुंध्यत्वं ज्ञापितं ८४ स्मृतिरपि तदर्थसंवादा योच्यते एवं वायुमिति एवं आकाशं ज्योतीषितारागणान् सत्त्वा
नीत्यन्याश्च प्राणिनः उक्तं तत्सर्वं हरेः शरीरमिति मत्वायः प्रणमेत्स एवानन्यः न तु भेदबुद्धान्यतिरस्कृती
सर्वत्र भेदवस्थितेरन्यतिरस्कारेपि मत्तिरस्कारापत्तेः स्वव्यवहाराय मर्त्यादिसन्माने मदंगदेवावज्ञायां
महद्दोषापत्तेश्च न मदन्यः कश्चिद्विद्यते यस्येत्यनन्य इत्येवमेवानन्यार्थत्वात् ८५

तत्रचेतनेष्वीशप्रवेशदर्शनपरास्मृतिः पठ्यते ईश्वर इति जीवकलयातद्रूपेण ईश्वरो भगवानेव प्रवि-
ष्टः तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत् अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीत्यादि श्रुतेः इति
कृत्वा आश्वादिप्रणमेत् ८६ इति श्रुतिस्मृतिभ्यां सर्वस्य सामान्येन विष्णु रूपत्वं दर्शयित्वा वैष्णवानां वि-
शेषदर्शनपूर्वकमाचार्याणां कैमुत्यन्यायेन तद्रूपत्वा तत्र विष्णुस्वरूपत्वज्ञातुः सर्वथा दोषशंकाभावो बो-

ईश्वरो जीवकलया प्रविष्टो भगवानिति प्रणमेद्दंडवद्रूमावाश्वचांडालगोस्वरं ८६
इति स्मृत्या तु सर्वस्य विष्णु रूपत्वकीर्तनात् विष्णुवैष्णवयोर्नेचमनाकभेदो विशेष
तः ८७ तत्रापि वैष्णवाचार्याः साक्षाद्विष्णुस्वरूपिणः तेषां विष्णुस्वरूपत्वज्ञातु-
र्दोषः कथं भवेत् ८८ वेदाविरुद्धे सर्वेषां वाक्यप्रामाण्यमिष्यतां अप्रमाणतद्विरुद्धं
बुद्धवाक्यमिव ध्रुवं ८९

ध्यते विष्णुवैष्णवयोरित्यादिसाहचर्येन मना क्वचिदपीत्यर्थः ८७
८८ नन्वेवं सर्वेषां माचार्याणामवतारत्वस्वीकारे तद्वचसां प्रामाण्यस्वीकारापत्तिः तेषां मिथो विरुद्धत-
त्वनिरूपकत्वदर्शनाद्विषयायां क्वचिद्विकल्पसंभवेऽपि वस्तुतत्वे विकल्पा संभवात्कथं वस्तुयाथात्म्यनि-
र्णय इत्यपेक्षायां वेदस्यैव स्वतः प्रमाणत्वेनान्यवाक्यप्रामाण्याप्रामाण्ययोस्तदनुसारित्वविरुद्धत्व

प्रयुक्तत्वान्मैवमितिसमाधीयते वेदाविरुद्ध इति ननु कथमीश्वरवाक्यमप्रमाणंतत्र दृष्टान्तमुच्यते
बुद्धवाक्यमिवेति ८९ श्रीनानकावतारस्य स्वसंप्रदायाप्रसिद्धत्वमाशंक्यपराक्रियते नानकस्येति शं
कानिरासे हेतुरुच्यते गुरुग्रंथे इति संप्रदाये प्रधानभूतो गुरुग्रंथ एव तत्र प्रसिद्धः सर्वतोऽधिक प्रामा
ण्यात् ९० नन्वेवं श्रीमद्भागवतगुरुग्रंथप्रसिद्ध भगवदवतारत्वे तत्संप्रदायिनां तद्वाक्यप्रामाण्याय त
दवतारत्वविषयकबहूद्वेषो भाव्यः किमर्थं तथानदृश्यते इत्याकांक्षायां समाधीयते बुद्धावतारवाक्यं

नानकस्यावतारत्वं नैव तत्संप्रदायिनः वदंत्येवं न शंक्यं वै गुरुग्रंथे प्रकीर्तनात् ९० बु
द्धावतारवाक्यं तु न प्रामाणिकतां गतं वेदार्थवक्तृजीवानां वाक्ये प्रामाण्यमिष्यते ९१
वेदस्यैव हि प्रामाण्यं तद्विरोधाविरोधतः अप्रामाण्यप्रमाणात्वे किं स्वश्लाघाप्रकथनात् ९२

त्वित्यादिभिः बुद्धस्य भगवतः प्रसिद्धदशावतारांतर्यतत्त्वेऽपि तद्वाक्यं वेदविरुद्धत्वे नैव हेतुना प्रामाणि
कतां न प्राप्तं वेदार्थवक्तृणां तु जीवानामपि वाक्ये ईश्वरत्वाभावेऽपि प्रामाण्यं विद्वद्भिः स्वीक्रियते एव ९१
तथा च स्वतः प्रामाण्यं तु वेदस्यैव अन्यवाक्यानां अप्रामाण्यप्रमाणात्वे तद्विरुद्धत्वाविरुद्धत्वप्रयुक्ते एव भग
वता जैमिनिनापि पूर्वतन्त्रे वेदविरोधे स्मृतीनामप्यनपेक्षत्वस्याविरोधे मूलश्रुत्यनुमापकत्वस्यांगीकारात्

अवतारत्वप्रयुक्तप्रामाण्याभावे स्वपक्षश्लाघामात्रंतथाप्रकथनात्किंन किमपि फलसिद्धिः ९२ इ
 सिद्धत्वायद्यपि वृद्धैः प्रायशो नावतारत्वकथनं क्रियते तथापि सूर्य्युदितः किंन भाति अपितु भात्येव य
 थातथेश्वरप्रादुर्भावः किंति रोहितो भवति नानकस्य परमेश्वरत्वं सर्वत्र स्वपक्षीयेषु परपक्षीयेषु च म्ले-
 छादिपर्य्यंतेषु प्रसिद्धत्वात्प्रादुर्भावमप्येवमेव भगवद्भक्त्येन संमतमंदिरभ्रमणदर्शनात् ९३ एवंतदवता
 रत्वमापाद्य श्रौतदृष्टान्तवैयाकरणकारिकाविशेषप्रामाण्येन निरुक्तमाश्रित्य पारोक्ष्येणोक्तश्रीमद्भागव

इति स्म कृत्या मनसि नावतारत्वकथनं क्रियते बहुशो वृद्धैः सूर्य्यो भात्युदितो न किं ९३
 यथा चतुर्दशतंसंतचतुर्दशतस्य चक्षते परोक्षेणैव पारोक्ष्यप्रिया देवा इति श्रुतौ ९४

तवाक्ये एव वर्णागमविपर्य्यासाभ्यां तन्नाम निर्देशोऽपि प्रदर्श्यते यथा चतुर्दशतमित्यादि त्रिभिः यथेत्यादि-
 साक्षाच्छ्रुतिपाठ एव तत्रेयं श्रुतिर्मन्त्रव्याख्यानात्मकब्राह्मणरूपामन्त्रे चतुर्दशतं वक्तव्यत्वेन स्थितं तत्स्थाने प
 रोक्षेणैव चतुर्दशत इत्याचक्षते तत्रैतुमाह यतो देवाः पारोक्षप्रियाः न चैकत्रैव श्रुतौ तथा भागवते पंचा-
 ध्याख्यां जगौ कलं वामदृशां मनोहरमित्यत्र वामदृशिति तत्र शास्त्र ईकारसंज्ञा षष्ठीतु कलमित्यत्र सुरवोच्चार-
 णार्थोक्तेत्संज्ञकाकारहयबाधेन तत्र ईकारसंबंधविधानार्था तथा च क्लीमिति कामबीजं जगौ इति दर्शनात्

तथा विषंभुंक्ष्वमहाराजसहामात्यैश्चपुत्रकैः विनाकेनविनानाभ्यांकृष्णाजिनमकंटकमित्यत्र हेमहाराज
सहामात्यैः पुत्रकैश्चाकंटकंकृष्णाजिनंभुंक्ष्व किंभूतं विषंषकारभूयं तथाकेनककारेण नाभ्यांनकाराभ्यां
चविना तथाच ककारषकारनकारद्वयत्यागेन कृष्णाजिनमितिशब्देऽवशिष्टंराज्यंभुंक्ष्वेत्यादिवत्परोक्षवा
दप्रयोगबहुलाभाच्चात्रापि नाम्नाकल्किरितिस्थले देवप्रियपारोक्ष्येण नानकोमाकलिरितिविवक्षितं ९४
सोदाहरणवैय्याकरणकारिकासंमतमुच्यते निरुक्तइति वर्णागमोवर्णविपर्ययश्चद्वौचापरोवर्णवि
निरुक्तेपंचविधकेविपर्ययासागमौमतौ वर्णागमोवर्णवेन्द्रादौसिंहेवर्णविपर्ययः ९५ त
थैवविष्णुयशसोनाम्नाकल्किरितिस्थले प्रभावाद्विष्णुयशसोनानकोमाकलिःस्मृतः ९६
नाम्नातोमांपृथक्स्थाप्यनान्शब्देस्यादगागमः कल्केःककारसंगृह्यनानकेतिमतंबुधैः ९७

कारनाशौ धातोस्तदर्थतिशयेनयोगोस्तदुच्यतेपंचविधनिरुक्तं इतिकारिकायांपंचविधनिरुक्ते विपर्यय
सागमौसंमतौतदुदाहरणमुच्यते वर्णागमइति ९५ उक्तदृष्टान्तप्रमाणाभ्यामत्रफलितार्थउच्यते तथैवेति
९६ तत्प्रकारोलिख्यते नाम्नातइत्यादिद्वाभ्यां नाम्नाशब्दात् माशब्दंपृथक्स्थाप्य शिष्टनान्शब्दे यथागा
वेन्द्रशब्दे गोशब्दस्येन्द्रशब्देनसंधौगविन्द्रइत्येवस्यान्नगवेन्द्रइति तत्रमध्ये अगागमेनतन्निष्पत्तिस्त

त्रापि अगागमेन स्वरहीनस्य तस्य नानेति सस्वरत्वसिद्धिरथ कल्केः ककारं प्रथमं संगृह्य नानशब्दे संयोज्य नान-
 केति बुद्धेः संमतं ९७ नाम्नाशब्दात् नानशब्दपरिग्रहे तु माशब्दः शिष्टः लिङ् शब्दस्तु यथा सिंहशब्दे वर्ण-
 विपर्ययस्तथा वर्णविपर्ययात् स्वरहीने ककारे अगागमाच्च माकलिर्मतस्तथा च नानको माकलिरिति निष्पन्नः
 माकलिर्यस्मादिति कलिदोषनिवारक इति भावः ९८ नानकशब्दार्थ उच्यते अप्राण इति द्वाभ्यां अन-
 प्राणने इत्यस्मान्न अनः प्राणो विद्यते यस्य प्राणोपलक्षितसर्वोपाधिरहितः अप्राणो ह्यमनाः शुभ्र इत्यादि

नाम्नाशिष्टस्तु माशब्दो लिङ् शब्दस्तु विपर्ययात् अगागमात् ककारे च नानको माकलिर्म-
 तः ९८ अप्राणः कः सुरवाकारो नानकः परिकीर्तितः नानकं हि सुरवं यस्मादविक्रियसु-
 रवप्रदः ९९ नाचासावनकश्चाथ नानकस्तेन संमतः न विद्यते अकंदुरवं यस्मादनक ए-
 व सः १००

श्रुतेः कः सुरवाकारः कंब्रह्मरवं ब्रह्म नित्यविज्ञानमानंदं ब्रह्म आनंदो ब्रह्मेति व्यजानात्
 आनंदमात्रकरपादमुखोदरादिरित्यादि श्रुतिस्मृतिभ्यां नानश्चासीकश्च नानक इति परिकीर्तितः व्युत्पत्त्यंतर-
 मुच्यते नानमिति न अनंचलमित्यचलं कंसुरवं यस्मादिति नानक इति व्युत्पाद्य निष्कृष्टार्थः कथ्यते अवि-
 क्रियसुरवप्रद इति अविक्रियं यत्स्वरूपात्मकं सुरवं तत्प्रददातीति तथा ९९ अन्या व्युत्पत्तिः प्रदर्श्यते नाचासाविति

नापुरुषश्चासौ अनकश्च तेन हेतुनानानकसंमतः अनकशब्दस्यैवार्थो व्यपदिश्यते न विद्यते इति कंसुरं
तदभावतद्विन्नतद्विरुद्धेषु नमो विधानात्तद्विरुद्धं अकंदुःखं न विद्यते यस्माद्यत्सेवने समूलसर्वदुःखबाधः सो
नक इत्यर्थस्तथा च नाशब्देन नरमात्रत्वशंका व्यावर्तक एवानकशब्दो बोध्यः सर्वथा परमात्मा विष्णुरेव नानक
इति भावः १०० श्रीगुरुनानकस्य भगवदवतारत्वे श्रीगुरुग्रंथांतर्गत कल वाक्यं प्रमाणं दातुमादौ रामाद्यवता

चिदात्मनि परे विष्णौ जाते दशरथात्मजे वेदाः प्राचेतसा द्वासन्साक्षाद्रामायणात्मना १०१
यथा साक्षाद्भगवति जाते कृष्णो बभूव ह वेदो भारत रूपेण श्रीभागवत रूपतः १०२
तथानानकरूपेण ह्यवतीर्णं जगद्गुरौ वेदा वंदि जनाकारा जाताः कल्लादिनामतः १०३

रे वेदा विभवि वत्तदा विभवि उच्यते चिदात्मनीत्यादि रमंते योगिनो नंते नित्यानंदे चिदात्मनीत्यादि श्रुत्या-
चिद्विग्रहे विष्णौ दशरथात्मजत्वेन प्रादुर्भूते प्राचेतसा द्वाल्मीकेः सकाशाद्देदाः साक्षाद्रामायणरूपेण प्रादु-
रासन् १०१ साक्षाद्भगवतीत्यनेन परशुरामादिव द्रुक्तेषु अंशकलाप्रवेशेनावतारत्वं वाच्यते वेदो भारत रूपेण
श्रीभागवतरूपतश्च बभूवेत्यन्वयः हस्फुटं १०२ तथा जगद्गुरौ नारायणे नानकरूपेणावतीर्णे वेदाः कल्लादी
नामतो वंदि जनाकारा जाताः यद्यपि यथारामावतारे रामायणस्य कृष्णावतारे च भारतादेर्वेद रूपत्वं तथात्र

श्रीगुरुग्रन्थस्यैववेदत्वं तथापिग्रन्थेकल्लादिवाक्यनिवेशदर्शनादुरुमाहात्म्यनिरूपणायतेषामपिब्रह्मलो-
केवेदानांविग्रहत्वबद्धिग्रहवद्देवावतारत्वमित्यंगीकार्यं १०३ तेषांकृत्यमुच्यते यथापृथोरिति स्वच्छा-
द्याश्रवणानीचित्यात् नानकासंमतेपितैः स्ववाजन्मनोः साफल्याययशोवर्णितं १०४ कुत्रवर्णितमित्याकां

यथापृथोर्वर्जनेपिवंदिभिर्वर्णितंयशः नानकासंमतेप्येवंवर्णितंतेर्यशःस्फुटं १०४
कल्लस्यषष्ठपद्येहिगुरुग्रन्थेप्रकीर्तितं कृतेवामनरूपेणत्वयैवबलिवंचनं १०५ कृ-
तंतयैवत्रेतायांत्वंरामोरघुवंशजः त्वमेवह्वापरेकृष्णोमुरारिःकंसमोक्षदः १०६
कलौत्वंनानकगुरुरंगदोऽमरएवच इत्याद्यैःसंप्रदायैस्वेसिद्धातस्यावतारता
१०७ जनकत्वप्रसिद्धिस्तुनावतारतयामता जनानांकंस्वरवयस्मात्तस्माज्जनक
इष्यते १०८

क्षायांस्थानंनिर्दिश्यते कल्लस्येति तद्वाक्यार्थेवाभिधीयते सार्द्धाभ्यांकृतेइ-
त्यादिना कृतेसत्ययुगेबलिवंचनंकृतमित्युत्तरेणान्वयः १०५ १०६ श्रीनानकस्यैवतावदाविर्भूतरूपद्वय-
माह अंगदोमरएवचेति उपसंहरति इत्याद्यैरिति १०७ ननुनानकस्यजनकत्वंप्रसिद्धं कथंकृष्णावतारत्व-
मुच्यते तत्रतद्वसिद्धेर्गतिरुच्यते जनकत्वप्रसिद्धिरिति ननुतदनवतारे कथंजनकत्वोक्तिरित्यपेक्षायांव्युत्प

त्यासमाधीयते जनानामिति १०८ अर्थान्निरुच्यते समस्तेति नारायणात्प्राणोजायतेमनः सर्वेन्द्रियाणि च खंवा
युज्योतिरापश्चपृथिवीविश्वस्यधारिणी नारायणाद्ब्रह्माजायते इत्यारभ्य सर्वाणि च भूतानि नारायणादेव समु-
त्पद्यन्ते नारायणो प्रलीयन्ते इत्यन्तश्चुतो तथेरणात् १०९ विपक्षे बाधक उच्यते अन्यथेत्यादिभिः यदा जन-

समस्तविश्वजनको यस्माद्ब्रह्मस्वरूपतः तस्माद्भिनानको विष्णुर्जनकः कथ्यते
नृभिः १०९ अन्यथा जनकस्यैव मनुष्यस्यावतारता यदि स्थान्नेव कल्लेन ग्रंथे
विष्णुत्वकीर्तनं ११० कथ्यते गेयता तस्य कल्लेन जनकादिभिः ब्रह्मणाथ-
शिवेनापि तथैव सनकादिभिः १११ एतादृग्वर्णितैश्चर्य्यैर्नाविष्णोः संभवेत्त्व
लु तस्मात्तु नानकगुरुर्विष्णुरेव न संशयः ११२

कस्यैवावतारता स्यात् तदा क-
ल्लेन गुरुग्रंथे विष्णुत्वकीर्तनं नैव स्यादित्यनुषंगः ११० अनुपपत्त्यन्तरं प्रदर्श्यते कथ्यते इति कल्लेन तस्य ना-
नकस्य जनकादिभिः ब्रह्मशिवसनकादिभिश्च गेयता उच्यते १११ एतादृग्वद्वर्णितैश्चर्य्यैर्नाविष्णो-
र्विष्णुच्यतिरिक्तस्य खलु निश्चयेन यतो न संभवेत्तस्मान्नानकगुरुर्विष्णुरेवेति भावः ११२

एवंतदवतारत्वं निर्णीयतश्चरितैरपितदेवस्पष्टीक्रियते विष्णुरित्यादिना कालूइति श्रीगुरोः पितुरारख्यातद्
हेवतीर्य्य प्रादुर्भूय न हि विष्णोरन्यथाजनिः संभवति किंतु निर्दोषचैतन्यसुरव नित्यांस्विकांतनुं आविर्भा-
वयते सैव जनिर्विष्णोर्न चापरेति पुराणवचनात् अथ जन्मोत्तरं बाल्यावस्थायामेव स्वावतारतामित्यस्यो-
त्तरेणादर्शयदित्यनेनान्वयः ११३ कैश्चरितैरदर्शयदिति जिज्ञासायामुच्यते शेषाच्छादितशीर्ष इति क

विष्णुर्नानकवेद्यारव्योवेदमार्गप्रवर्तकः कालूगृहेऽवतीर्य्यधिबाल्या एवावतार
तां ११३ शेषाच्छादितशीर्षः सन् स्वपन्नोके ह्यदर्शयत् बुलारारव्यस्य रायस्य म्ले
च्छराज्ञो ह्यतिस्फुटं ११४ महिषीभिर्भुक्तक्षेत्रस्य संपादनादिभिः असंख्यैरीशच
रितैः स्वैश्वर्य्यं समदर्शयत् ११५ चित् श्रीकृष्णलीलावद्गवादिचारणेश्च ममिषेणावृक्षछाया

यां स्वपन् छायाया अन्यत्र गमने शेषेण भगवताच्छादितशीर्षः सन् एव बुलारारव्यस्य म्लेच्छराज्ञो ह्यतिस्फु
टं स्वैश्वर्य्यमदर्शयदित्युत्तरेणान्वयः ११४ चरितांतरमुच्यते महिषीभिरिति कदाचिन्महिषीणां चार-
णो दिवा स्वापेताभिर्भुक्तक्षेत्रस्य तत्त्वामिभिर्म्लेच्छराजाय बुलारसंज्ञकाय तद्द्वार्ता निवेदनावसरे राज्ञापृष्ठो
यदैवैतेषां क्षेत्रं बहुसस्य संपन्नमित्युवाच तदैव तद्बहुतरसस्येन पूर्णजातमित्यादिभिरसंख्यैर्यैर्जीविष्व

संभवद्विरीशचरितैः सम्यक् अदर्शयत् ११५ एवं सर्वशक्तित्वं प्रदर्श्य सर्वज्ञत्वबोधकं चरितांतरं निरूप्यते
प्रेषित इति कदाचित् सिन्धुनाध्ययनार्थं अक्षरग्रहणाय प्रेषितो विभुर्भगवदवतारतया समर्थः स्वीयसर्वज्ञतां
स्वाध्यापकत्वेन पित्रा संमताय ज्ञापयन् प्रकटीकुर्वन् स्मै समस्तवेदसारभूतं यद्वरेर्यशास्तत्स्य क्षराभिप्रा
यस्य भगवत्पर्यवसायित्वं ज्ञापयन् प्राह कथयामास ११६ एवं कौमारचरितानि दर्शयित्वा तदुपसंहारपू

प्रेषितोऽध्ययनार्थं हि स्वीयसर्वज्ञतां विभुः ज्ञापयन् गुरुवे प्राह वेदसारं हरेर्यशः ११६
नृष्वसंभावितान्येव कुर्वन् कर्माणि नित्यशः गार्हस्थ्यमकरोद्देद प्रवृत्तिपथसिद्ध
ये ११७ श्रीचंद्रलक्ष्मिचंद्रारव्यौ द्वौ पुत्रौ समजीजनत् नानकोहि हरिस्तस्य जाया
श्रीस्तत्र संभवौ ११८

विकं केशोरादिचरितमुच्यते नृष्विति नृषु जीवेषु संभावयितुमशक्या
निकर्माणि नित्यश इति मुहुर्मुहुः कुर्वन् वेदित्वा दादौ पूर्वकां वेदनिरूपितप्रवृत्तिपथसिद्धये गार्हस्थ्यं व्यववाह
पुत्रजननाद्यकरोत् ११७ तत्पुत्रप्रादुर्भावो निरूप्यते श्रीचंद्रेति अजीजनत् प्रादुर्भावयामास तन्नामाभिप्रा
य उच्यते नानक इत्यादौ यतो नानको हरिरतस्तन्नित्यानुव्रता श्रीस्तज्जाया तस्यां प्राच्यां दिशि चंद्रवत् सम्यक्
भवतीति संभवस्तथा भूतावतः श्रीचंद्रलक्ष्मिचंद्रारव्याविति भावः ११८

प्रवृत्तिपथप्रचारोत्तरं श्रीमन्नारायणोपदेशेन निवृत्तिनिरूपणे नानकनारायणयोरभेदे कथं तयोर्गुरुशि
ष्यभाव इति कस्यचित्संभावितशंका मपनेतुं कृष्णचरितं तथा भूतमुदाह्रियते तत इति त्रिभिः यथा ब्राह्म
णपुत्रानानेतुं केशवाज्जुनौ लोकालोकमतिक्रम्य गत्वानारायणात्मकं ब्रह्मसाक्षात् ददृशतुः ११९ ततस्ते
न श्रीमता भगवता मिथो भेदाभावेऽपि लीलया यथा युवामदंशौ भूभारमपनेतुं गतौ तत्संपाद्य मत्समीपं

ततो यथा ब्रह्मसुतानानेतुं केशवाज्जुनौ गत्वा ददृशतुः साक्षाद्ब्रह्मनारायणात्म
कं ११९ युवामदंशौ भूभारहरणार्थं भुवंगतौ हृत्वा युवाभ्यां भूभारं मत्पार्श्वम
भिगम्यतां १२० आदिष्टौ श्रीमता तेनादायार्थं द्विजबालकान् आगम्य दत्त्वा विप्रा
यसुतांस्तथैव चक्रतुः १२१ तथा प्रवृत्तिमार्गस्य प्रचारसमनंतरं गतः स्नातुं ज
ले नद्याराहूतो हरिणा तदा १२२

वद्व्यामागम्यतां १२० इत्यादिष्टौ ब्रह्मसुता
नादाय तस्मै दत्त्वा तथैव तदाज्ञां संकृतवन्तौ १२१ एवं कृष्णचरिते नारायणाभेदे व्यंशांशीभावमुदाहृत्य तथैव
नानकचरितं निरूप्यते तथेति कदाचिन्नद्याजले स्नातुं गतस्तदैव श्रीमन्नारायणो न जले एवाहूतः १२२

तत्रगतस्यचरितमुच्यते दृष्टेति नारायणात्मकं ब्रह्म तत्र नारायणं नद्यां जलनिवासिनं दृष्ट्वा दिनत्रयंतद्दर्श
नानंदनिर्वृतस्तत्रोषित्वा निवासं कृत्वाऽथ तदुत्तरंतदाज्ञापरिवशोऽनिच्छन्नप्यागतुं पुनर्भूमौ नद्यां जला
द्वहिः समागतम् लोके नद्यां नद्यो बहुकालोत्तरं प्रकटित इत्यारव्यामगात् १२३ विष्णुवाज्ञयाऽत्रागमनप्र-
योजनं आगमनप्रकारश्चोच्यते निवृत्तीति विष्णूपदेशतस्तदाज्ञयानिवृत्तिमार्गं प्रवर्तयितुं तं विष्णुमेव

दृष्ट्वा नारायणं तत्र ब्रह्म नारायणात्मकं दिनत्रयमुषित्वाथ पुनर्भूमौ समागतम् १२३
निवृत्तिपथसंचारं कर्तुं विष्णूपदेशतः गुरुं तमेव मन्वानं जपन् जप्यं भुवं गतः १२४
यथानभेदः कृष्णस्य विष्णुना त्वमेव हि तद्रूपत्वान्नभेदोस्ति नानकस्यापि विष्णुना
१२५ यथा लीलाकृता तत्र तदंशित्वकीर्तनात् नारायणो गुरुस्तद्वच्छिष्यः श्रीनानकः

रचलु १२६

गुरुं मन्वानस्तदुपदिष्टमेव जप्यं जपन् चारयन् भुवं प्राप्तः १२४ अभेदेऽपि गुरुशि-
ष्यभावो भगवत्कृष्णदृष्टान्ते नैव संभाव्यते यथानेत्यादिद्वाभ्यां नानकस्य विष्णुना भेदो नास्ति तद्रूपत्वा-
त्कृष्णावदिति अभेदनिर्देशः १२५ तथापि लीलायां गुरुशिष्यभावभेदव्यवहारः सदृष्टान्तो निगद्यते य-
थेति विष्णुनानकयोर्गुरुशिष्यभावो लीलायां संभावितः सत्यप्यभेदे भेदवद्भासमानत्वात् कृष्णानारा-

यणयोरंशाशित्वव्यवहारवत् १२६ अथ भगवदाज्ञयानानकप्रवृत्तेर्वेदित्वा द्विचारपूर्वकत्वमुच्यते वेद
मार्गेति यतोनानकोवेदीरूपेणैवावतीर्णोऽतो वेदापाद्यमेव निवृत्तेः सत्यथंधिया आलोचयत् विचारमक
रोत् १२७ ननु संन्यासस्य निवृत्तिसत्यत्वं प्रसिद्धमेव किं विचारेणेत्याशंक्य तस्य कलौ स्मृतिप्रतिषिद्धत्वं
प्रदर्श्यते विचारसाफल्याय चत्वारित्यादिभिः त्रेतापरिग्रहोऽग्नित्रयाधानमग्निहोत्रादिः १२८ वि

वेदमार्गप्रवृत्त्यर्थं वेदीरूपेणानानकः वेदापाद्यं निवृत्तेः सत्यथमालोचयद्धिया १२७
चत्वार्यब्दसहस्राणि चत्वार्यब्दशतानि च कलेर्यदागमिष्यंतितदा त्रेतापरिग्रहः
१२८ संन्यासश्च न कर्तव्यो ब्राह्मणेन विपश्चिता अश्वमेधगवालंभसंन्यासं प-
लपैतृकं १२९ देवराच्च सुतोत्पत्तिः कलौ पंचविचर्जयेत् इत्यादि स्मृतिवाक्यैस्तु
संन्यासो वर्जितः कलौ १३०

प्रवृत्तिव्यावृत्त्यै ब्राह्मणेनेति मुखजानामयंधर्मोऽयि द्विष्णोर्लिङ्गधारणं बाहुजातोरुजातानां नायंधर्मः
प्रशस्यते इति स्मृत्या युगांतरेऽपि ब्राह्मणैकाधिकारकेण तेन सर्वोपकारकत्वासंभवोऽपि दर्शितः पलपैतृकं
मांसपिंडं १२९ मृते पत्यौ देवरसकाशात्पुत्रोत्पादनं १३० श्रीरामचंद्राय नमः ६५

नन्वेवं कलौ संन्यासनिषेधे मा भून्नित्यतिः प्रवृत्तिमार्गेणैव निःश्रेयसाधिगमो भविष्यतीत्याशंस्य त्यागस्यै
वमोक्षाविर्भावकज्ञानमुख्यसाधनत्वात्तदावश्यकत्वमित्यवधार्यते न कर्मणोतिद्वाभ्यां न कर्मादिना किंतु ए
के मुख्याधिकारिणस्त्यागेनैवामृतत्वं मोक्षं आनश्नुः प्रापुः न च तमेव विदित्वाति मृत्युमेतीति श्रुतिविरोधा
त्कथं ज्ञानं विना मोक्षप्राप्तिरिति वाच्यं मोक्षस्य मुक्तिर्हित्वान्यथारूपं स्वरूपेण व्यवस्थितिरिति वचनात्स्व

न कर्मणान्प्रजयानधनेन कथंचन त्यागेनैकेऽमृतत्वमानश्चुरिति श्रुतेर्द्वयं १३१ ज्ञा
नद्वारैव मोक्षस्य साधनं त्याग एव हि प्रधानमिति निर्णीतं विना नान्यथा गतिः १३२
इति निश्चित्य न्यासेषु सुविचार्य पुनः पुनः न्यासस्याश्रमरूपस्य निषेधान्नाकरोच्चतम्
१३३ न्यासे विविदिषापूर्वे जन्मापादककर्मणां न्यासं निराश्रमं हृत्स्वानिर्दोषं श्रुतिसंमतं १३४

रूपात्मकत्वेन नित्यप्राप्तत्वात् ज्ञानं विना तत्प्राप्त्यंतरा संभवात् तत्प्राप्तिज्ञानमेव १३१ त्याग एव ज्ञानद्वारैव मो
क्षसाधनं प्रधानमिति विद्वद्भिर्निर्णीतं तस्मात्त्यागं विना नान्यथा गतिर्नास्ति १३२ इति त्यागस्य साधनेषु प्राधा
न्यं निश्चित्य पुनः पुनः सुतरां विचार्य आश्रमरूपन्यासस्य कलौ निषेधान्न कृतवान् १३३ विविदिषापूर्वे
परमहंससंन्यासे एव जन्मापादककर्मणां न्यासं यतो निराश्रममाश्रमलिंगशून्यं अतएव निर्दोषं श्रुतिनि-

वेधात्मकदोषरहितं स्मृतीनामाश्रमरूपन्यासनिषेधपरत्वात् तथा श्रुतिसमतं श्रुतिभिस्तत्र प्रतिपादि-
 तं १३४ स्वाभिलषितगुणविशेषो निर्दिश्यते सर्वाधिकारकमिति श्रुतौ तथा दर्शनप्रमाणीक्रियते मै-
 त्रेयीयाज्ञवल्क्यपत्नीतदादिषु दर्शनात् श्रुतौ तथानिरूपणात् सर्वोपनिषदोगावोदोग्धागोपालनंदनः पा-
 र्थिवत्सः सुधीर्भोक्ता दुग्धं गीताऽमृतं महत् सर्वशास्त्रमयी गीता इत्यादिवचनैर्गीतायाः सर्वोपनिषत्सा-
 रत्वात्तदर्थमवलोक्याथ विचारानंतरंतं संन्यासं श्रीकृष्णसमतं ज्ञात्वा १३५ भगवन्निर्द्धारितार्थ एव संगृह्यते

सर्वाधिकारकं न्यासं मैत्रेय्यादिषु दर्शनात् गीतार्थमवलोक्याथ ज्ञात्वा श्रीकृष्ण-
 समतं १३५ सर्वकर्मफलत्यागं जन्मापादककर्मणां त्यागं मत्वा हरेरिष्टं सर्वेन्द्रारक-

मेव च १३६ सर्वेति सर्वकर्मणां फलानां त्यागं भवति समर्पणं कुतः पुनः शश्वदभद्रमीश्वरे न

चापितं कर्म यदप्यकारणमित्यत्रानर्पितं कर्मणां फलत्यागेऽपि शश्वदभद्रत्वस्मरणात् न च नित्यकर्मणां
 फलाश्रवणात् सर्वकर्मफलेत्युक्त्यनुपपत्तिरिति वाच्यं अहरहः संध्यामुपासीत् इत्यादौ कर्मश्रूयते न तु
 फलं कर्मणापि तृलोकमित्यत्र फलं श्रूयते न तु कर्मविशेषश्रवणं न कुर्यान्निःफलं कर्म इति निष्फलकर्म-
 णो निषेधश्रवणात्तदनर्हस्य संध्यादेः फलाकांक्षायां फलश्रवणस्य च स्वजनकत्वेन कर्मविशेषाकां-

क्षायां मूलाश्चदग्धरथन्यायेनोभयापेक्षयातन्मेलनेनित्यानामपिपितृलोकफलसंभवेनतदुक्तावनुप
पत्यभावात् तथाजन्मापादककर्मत्यागंचहरेरिष्टं सर्वोद्धारकंचमत्वा १३६ लोकेप्रचारयामास ननुन
हित्यागमात्रेण किंचित्सिद्धिस्तस्यविक्षेपनिरास एवपर्यवसानादित्याशंक्य मुख्यंसाधनान्तरमुच्यते
नामेति नामतत्परत्वेपिनिखिलान् वेदमार्गान्यथाधिकारं स्वीकुर्वन्नेव नतुतान्दूषयन् १३७ गुरुप्रचारि

लोकेप्रचारयामासनामगानैकतत्परं वेदमार्गस्तुनिखिलान्स्वीकुर्वंस्तानदूष
यन् १३७ उदासीनवदासीनइतिस्मृतिप्रणोदितं उदासीनंमतंचक्रेनैवकस्यापि
दूषकं १३८ शास्त्रीयधर्मनिरतंवेदांताभिज्ञमद्भुतं शाब्देपरेचनिष्णातंब्रह्मण्यु
पसमाश्रयं १३९

तमतस्यसंज्ञाया अपिस्मृतिमूलत्वमित्युच्यते उदासीनेति १३८ गोविं
दसिंहरूपेणानिवृत्तिप्रवृत्तिमात्रभेदेनरूपद्वयापन्नमतांतरप्रवर्तनंसनिमित्तमुच्यते शास्त्रीयेत्यादि
सार्धत्रिभिः असुराद्विविधा आंतराबाह्याश्च आंतराः कामक्रोधाज्ञानादयो बाह्यास्तेच्छादयस्तत्रानयो
र्मताभेदेप्यांतरबाह्यासुरविनाशायनिवृत्तिप्रवृत्तिस्वीकरणमात्रविभागः तत्रांतरासुरविनाशिकाया
विद्यायाः स्वोत्तौ सर्वापेक्षाधिकरणे सर्वधर्माकांक्षत्वनिर्देशात् विद्याबहिरंगसाधनसंपन्नत्वमुच्यते

शास्त्रीयधर्मनिरतमिति विद्यांतरंगश्रवणादियुक्तत्वं सूच्यते वेदांताभिज्ञमिति तत्फलं प्रदर्श्यते शाब्दे
इति शाब्दे परे च ब्रह्मणि निष्ठातं जीवन्मुक्त्युपलक्षणा योच्यते उपशमाश्रयमिति १३९ एवं रूपं निर्मलारव्यं
सन्मार्गकल्मषाणां निवर्तकमकरोत् तथा बाह्यासुररूपम्लेच्छानां संहारः सद्भिः स्वतः प्रमाणभूतैरप्रामा-
ण्यकारणरहितैर्वैदेषिहितो यो धर्मस्तद्रक्षणं च तयोरर्थसिंहरूपिणं म्लेच्छसंहारकारकपथं गोविंदसिं

निर्मलारव्यं च सन्मार्गमकरोत्कल्मषापहं म्लेच्छसंहारसद्धर्मरक्षणार्थसिंहरूपिणं १४०
म्लेच्छैर्देवप्रतीकानां भगं सद्धर्मनाशनं दृष्ट्वा गोविंदसिंहारव्यरूपेण धर्मरक्षकं १४१
पथं प्रवर्तयामास म्लेच्छसंहारकारकं गवां च ब्राह्मणानां चूरक्षणं नाम कीर्तनं १४२
म्लेच्छानां नाशनं मुख्यधर्मतभ्यः समादिशत् सकामधर्मदेवानां मर्दनं च प्रवर्तय
नू १४३

हारव्यरूपेण प्रवर्तयामासेति द्वितीयेनान्वयः १४० तन्निमित्तमपि प्रदर्श्यते म्लेच्छैरि-
ति देवप्रतीकानां प्रतिमादीनां म्लेच्छकर्तृकं भगं ब्राह्मणादिसद्धर्माणां बलात् स्वपथे आकर्षणेन नाशनं च दृ-
ष्ट्वा श्रौतधर्मरक्षकं १४१ तेभ्य उपदिशो धर्मो निरूप्यते गवामित्याद्यन्धाभ्यां १४२ सकामधर्माणामपि वै-
दिकत्वाच्चिर्वर्गहेतुत्वाच्च तत्प्रवर्तकत्वमप्युच्यते सकामेत्यन्धाभ्यां १४३

सिंहपथाप्रवृत्तौ वैदिकधर्मलोपसंभावनं विपक्षे बाधकं प्रदर्श्यते नोचेदित्याद्यर्द्धाभ्यां १४४ बुद्धपाषंड
नाशाय यथाशंकरप्रवृत्तिस्तथा स्लेच्छोपद्रवनाशाय गुरुप्रवृत्तिरित्युच्यते बुद्धेत्यादिसान्दर्भेन १४५ १४६ श्रीगु
रुमते वर्णाश्रमधर्माभावशंका मुद्गाव्यनिरस्यते श्रीमदित्यादिर्द्धाभ्यां श्रीमदिति नानकमार्गविशेषणं-

गोविंदसिंहस्वरूपेण दुर्गाचैवार्चयत्यभुः नोचेद्रोविंदसिंहेन सिंहमार्गप्रवर्तनं १४४ लु
प्येद्वै वैदिकधर्मो स्लेच्छोपद्रवतः खलु बुद्धपाषंडनाशाय शंकरस्य प्रवृत्तिवत् १४५
श्रीमद्रोविंदसिंहेन स्लेच्छनाशनहतवे श्रौतधर्मस्य त्राणाय सिंहवेषः प्रव
र्तितः १४६ श्रीमन्नानकमार्गे तु यः कश्चिच्छंकते ज्ञवत् नैव वर्णाश्रमाच्चा
रो विद्यतेऽस्मिन् कथंचन १४७ साक्षात्प्रकाशमानेऽपि भास्करेऽपेक्षको यथा
न पश्यति दिवांधत्वात्तथा तस्य प्रभाषणम् १४८ ६

तथा च श्रीमतिमार्गे धर्माभावप्रयुक्तनिःश्रीकत्वं यः शंकते तस्य भाषणं दिवांधानां प्रकाशमाने भास्करे
प्रकाशाप्रतीतिवदेवा प्रामाणिकमिति भावः १४७ १४८ श्रीगुरुभ्योनमः ६

आचार्य्येण धर्मप्रतिषेधे तदभावशंका संभवेत्तदभावशंका बीजमेव नास्तीति वृथा द्रोहमूला शंकेति नि-
 स्तूप्यते नानकेनेति वाण्यां नानकेन क्वचिदपि कस्मिंश्चित्स्थलेपि धर्माचारवर्जनं नैव कृतं येन तद्दर्शनेन कश्चि-
 ज्जन एव शंकते क्वचिदन्यधर्मभ्यो नामोत्कर्षद्योतनायान्यधर्मन्यूनत्वोक्तिस्तु नाम माहात्म्या पूर्वतारव्यलिङ्गे-
 न तत्स्तीर्तनविधानार्थानान्यधर्मनिषेधार्थेति भावः १४९ श्रीगुरुमते कलावुचिताश्रमधर्मप्रवृत्तिराश्रम

नानकेन क्वचिन्नैव धर्माचारप्रवर्जनं कृतं वाण्यां येन कश्चित्तत्रैव शंकते ज-
 नः १४९ वानप्रस्थस्तथान्यासः कलौ शास्त्रेण वर्जितः ब्रह्मचर्यं यथाशक्ति क्रि-
 यते हि द्विजातिभिः १५० गार्हस्थ्यं च यथायोग्यं सर्ववर्णेषु दृश्यते केनचिद्रागव-
 शतः प्रमादाच्च कृतं यदि १५१

धर्मविधिप्रतिषेधप्रदर्शनपूर्वकं निस्तूप्यते वानप्रस्थइत्या-
 दिसान्दर्भेन आश्रमद्वयंतु कलौ वर्जितमेव ब्रह्मचर्यंतु यथाशक्त्युपनयनकाले चोष्णीयते एव द्विजातिभिरि-
 ति त्रैवर्णिकैस्तूर्यस्य तु तत्रानधिकार एव १५० गार्हस्थ्यं च सर्वाधिकारकत्वात् सर्ववर्णेषु दृश्यते एवेति न-
 श्रीगुरुमत आश्रमधर्माभावः केनचित्स्वबुद्धिदोषादन्यथाकरणेन आचार्य्यमार्गेतद्दोषावेशइत्युच्यते केन-
 चिदित्यादिसान्दर्भेन स्वधर्मत्यागे लोके यद्दोषत्रयकारणं धर्माज्ञानं ज्ञातेपितत्रप्रमादो रागाद्वेषादिनावि

ध्याद्युलंघनंचतस्यकर्तृबुद्धिगतदोषत्वेनसंप्रदायप्रवर्तके तत्संप्रदायेवानदोषासंश्लिष्टतयातत्रदोषारोपे
णपर्यनुयोगोऽयोग्यइतिभावः १५१ १५२ कथंतर्ह्यचार्यतत्संप्रदाययोरुपालंभाहतातत्रोच्यते य
देति यथोपदेशधर्मवर्जनादेवपर्यनुयोगाहतानान्यथेतिभावः १५३ श्रीनानकपथस्यद्विजातीना
माचारःकथ्यते स्वधर्ममिति तत्रधर्मस्यब्राह्मणत्वादिजातिपुरस्कारेणविधेयत्वात्तज्जातिमतास्थूल

स्वात्मनोऽज्ञतयावापिनिजधर्मप्रलोपनं तेनपर्यनुयोज्यःस्यान्नैवाचार्यःकथं
चन १५२ यदायथोपदेशोहिक्रियतेधर्मवर्जनं तदापर्यनुयोज्यःस्यादाचार्योमा
गएववा १५३ स्वधर्मविष्णुभक्तिचगुरुभक्तियथाहृतः द्विजातयःप्रकुर्वन्तिश्रीना
नकमतेस्थिताः १५४ यश्चकश्चिद्दत्त्येवंकावासंख्याभवन्मते सतुसूढोन
जानातिवेदिनामतमुत्तमम् १५५

शरीरेणविष्णुभक्तिंगुरुभक्तिंचसूक्ष्मदेहेन
प्रकुर्वन्ति नचात्रज्ञानानुत्तयातदस्वीकारप्रमोयुक्तः ज्ञानस्यप्रमाणैकजन्यस्यकृत्यनधीनतथाप्रकुर्वन्तीत्यने
नान्वयानुपपत्त्याज्ञानस्यसंमतत्वेपितदनुक्तिसंभवात् १५४ संध्यादिप्रश्नमनूद्यसमाधीयते यश्चेति
भवन्मतेकासंध्येतियः कश्चिद्ददतिसतुसूढः यतोवेदिनामुत्तममंतनजानाति १५५

वेदिनां मतमेवोच्यते वैदिकीति वैदिकीवेदमंत्रसमूहात्मिकाया अहरहः संध्यामुपासीतेति द्विजातिभ्यः श्रु-
त्येति तासैव संध्या भवेत् वैदिभिर्वेदानुयायिभिरन्यानकल्पनीया १५६ द्विजातीनां तत्र यथाधिकारा प्रवृत्तिर-
स्त्येवेत्युच्यते अधिकार इति केषांचिदप्रवृत्तिदर्शनमाशंक्योच्यते नोवर्जिता इति गुरुणोतिशेषः १५७ न
न्यन्यमार्गेषु तत्तदाचार्यकल्पित संध्यादिवदत्रापि युक्तेत्यपेक्षायामुच्यते वेदेति वेदप्रतिपादितसंध्यादित्य

वैदिकीया भवेत्संध्याद्विजातिभ्यः श्रुतीरिता सैव संध्यानचैवान्याकल्पनीया हि वेदिभिः
१५६ अधिकारो द्विजातीनां तत्र नान्यस्य कस्यचित् यथाधिकारं कुर्वति द्विजानो वर्जि-
ताः क्वचित् १५७ वेदसंध्यादिसंत्यज्यस्वस्वाचारः प्रकल्पितः स्वनामख्यापनार्थाय
स्वबुद्ध्या कलिमोहितैः १५८ यैराचार्यैस्त एवात्र वेदबाह्यप्रवर्तनात् कलिप्रभवपाषंड
मोहितानास्तिकामताः १५९ अद्विजानां न संध्यादावधिकारस्तु वैदिके नाम कीर्तनमा
त्रे सर्वाधिकारः श्रुतीरितः १६० त्काकलिमोहितैरेव स्वस्वनामप्रसिद्धौ स्वाचारः स्वबुद्ध्या कल्पितो-

न कलितारकैरिति भावः १५८ तथा च रतो दोषो भवतीत्युच्यते यैराचार्यैरिति १५९ श्रीनानकमते यद्यपि केषिं
संध्यादिकर्म कुर्वतो दृश्यते तथापि तन्मार्गीयाणां बहूनां तदप्रवृत्त्या तदीयाऽसंमतिरेव भवतीत्याशंक्या द्विजा

नामनधिकाराद्विरक्तादीनामधिकारातीतत्वाच्छास्त्रसंमते वा प्रवृत्तिर्न तदसंमतिप्रयुक्तेति स्मृतिवाक्यप्रदर्शनपूर्वकं समाधीयते अद्विजानामित्यादिषड्विः अद्विजानां शूद्रादीनां वैदिके संध्यादौ कर्मणिनाधिकारः शूद्रो यज्ञोऽनवकृत्तः यद्युर्हवैश्वस्रानयच्छूद्र इत्यादि श्रुतेस्तथाचाधिकाराभावात्तेषामप्रवृत्तिः १६० विरक्तादीनामधिकारातीतत्वे भागवतवाक्यानि पठ्यन्ते तावदित्यादि पूर्वार्द्धे निर्विण्णानां ज्ञानयोगोन्यासिनामिह कर्मसु इति वाक्योपदिष्टे निर्वेदाख्यज्ञानाधिकारप्राप्त्या कर्माधिकारातीतत्वं उत्तरार्द्धे यदृच्छ्यामत्कथादौ जातश्च

तावत्कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येतथावता मत्कथाश्च वणादौ वा श्रद्धाया वन्न जायते १६१ देवर्षिभूता भूतानृणां पितृणां न किं करोनाय मृणीचराजन् सर्वात्मनायः शरणां शरण्यं गतो मुकुंदं परिहृत्य कृत्यं १६२

इत्स्तुयः पुमानित्यादावुक्त भक्त्य

धिकारसंपत्त्या तदतीतत्वं ज्ञापितमिति भावः १६१ ननु पितृदेवादीनां ऋणानपाकरणे कथं कर्मत्यागस्तत्रोच्यते देवर्षीति देवाऋषयः भूतानि भोजनावसरे आप्ताः प्राप्तायेनराः पितरश्च पंचमहायज्ञा राध्यास्तेषामयं पुरुषो ऋणी न भवति ऋणित्वाभावेनैव किं करश्च न भवति क इत्यपेक्षायामाह सर्वात्मनेति यः कृत्यं कृतिसाध्यं फलं परिहृत्य शरण्यं मुकुंदं शरणं गतः परिहृत्य कर्त्तमिति पाठे कर्त्तं भेदं परिहृत्य तद्भावं प्राप्त इत्यर्थः १६२

ननु श्रेयान्स्वधर्मो विगुण इत्यादिवचनेन स्वधर्मत्यागोपातित्यापत्तिस्तत्रोच्यते त्यक्तेति स्वधर्मत्यक्त्वाहरे
 श्वरणांबुजं भजन् अपक्वोऽप्राप्ततत्स्वरूपसाक्षात्कारो यदि तत्तत्स्वरूपपात्मकमोक्षान्मोक्षमप्राप्य यत्र
 क्वचिद्यो नोपतेत्तदाप्यमुष्य किमभद्रं अभूत् अपितु न भक्तानां प्राप्ताधमयोनीनामपि हनुमत्प्रल्हादवि
 भीषणसुत्रधर्मव्याधविदुरादीनां देवादिस्तुत्यदर्शनात् अभजतांतु स्वधर्मतः को वार्थ आप्तः प्राप्तः धर्मः स्व
 नुष्ठितः पुंसां विष्वक्सेन कथा सुयः नोत्पादयेद्यदिरतिं श्रम एव हि केवलमिति श्रममात्रत्वस्मरणात् १६३ गीता

त्यक्त्वा स्वधर्मं चरणांबुजं हरेर्भजन् अपक्वोऽपतेत्ततो यदि यत्र क्ववा भद्रमभूद्
 मुष्य किं को वार्थ आप्तोऽभजतां स्वधर्मतः १६३ जिज्ञासुरपियोगस्य शब्दब्रह्मा
 ति वर्तते त्रैगुण्यविषयावेदानिस्त्रैगुण्यो भवार्ज्जुन १६४

वाक्यमुच्यते जिज्ञासुरपी
 ति ज्ञानयोगस्य भक्तियोगस्य च जिज्ञासुरपि किमुवाच्यं तद्योगसिद्धः सोपि शब्दब्रह्मेति पूर्वकांडमतिक्रम्य
 वर्तते वाक्यांतरसंवाद उच्यते त्रैगुण्येति यद्यपि वेदानिस्त्रैगुण्यविषयानिर्गुणस्य यतो वाचो निवर्तते अप्राप्यम
 नसा सहेत्यादि श्रुतिभिर्मनोवागगोचरत्वेन त्रैगुण्यमेव त्रिगुण मायोपहितं चैतन्यमीश्वरमेव विषयीकुर्वन्
 तीति त्रैगुण्यविषयाः क्वचिदजयात्मना च चरतो नुचरे निगम इत्यादिवचनात् तथापि श्रुतयस्त्वयि हि फलं त्यत

निरसनेन भवन्निधना इत्यादिवाक्याद्देदानां निर्गुणे एव पर्यवसानत्वं तैर्वैदेर्निस्त्रैगुण्य एव भवेत्यर्थः १६४
 विरक्तादीनामुक्तवाक्यैः कर्म्मनिधिकारमुपसंख्यते विरक्तानामिति आदिपदेन परीक्ष्यलोकान् कर्मचितान् ब्रा-
 ह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेनेत्यादयो ग्राह्याः १६५ तेषां कर्माधिकारभून्यानां श्रेयोमार्गोपदेशो निरूप्यते
 अद्विजा इत्यादि द्वाभ्यां हरेरतिः सापरानुरक्तिरीश्वरे इति भगवता शांडिल्येन सूत्रिता ईश्वरेयानुरक्तिः प्रीतिः

विरक्तानां तथा भक्तिज्ञानयोगाधिकारिणां इत्यादिशास्त्रवचनेनैव कर्माधिकारिता १६५
 अद्विजाये विरक्ताया भक्तिज्ञानपथेरताः तेषां कर्माधिकारस्याभावादेव हरेरतिः १६६
 नामसंकीर्तनं ब्रह्मविचारश्च प्रदर्शितः कालेकाले हरेर्गानं च वर्णितं गुरुवंदनं १६७ मद्भक्तिं
 विमुखानां हि शास्त्रगतेषु मुख्यतां न ज्ञानं न च मोक्षः स्यात्तेषां जन्मशतैरपि १६८

सापराभक्तिरिति १६६ तत्साधनं नामसंकीर्तनं ब्रह्मविचारश्च कालेकाले प्रातर्मध्याह्नं सायं शयनावसरश्च तस्मि-
 न्निति नियमार्थं यद्वा कालेकाले इति क्षणो क्षणो हरेर्गानं गुरुवंदनं च वर्णितं अरे भज हरेर्नामि क्षेमधाम क्षणो क्षणो ब-
 हिः सरति निःश्वासो विश्वासः कः प्रवर्तने यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशंते
 महात्मन इत्यादि स्मृतिश्रुतिवचनेभ्यः १६७ अन्वयव्यतिरेकाभ्यां ज्ञानमोक्षयोर्भक्त्याधीनतयापि हरिगुरुभक्ति

गुणगानविधिरितिसप्रमाणमुच्यते मद्रक्तीत्यादिसाद्विभिः शास्त्रगतेषु अनात्मविषयतर्कचिकित्साकामादि
शास्त्रेषु मुख्यतां शास्त्रत्वम्नां त्या तन्निमग्नानांतदुक्तमभियुक्तैः यदानंदसूनोः पदांभोजयुग्मेरनिर्वानुतिर्वानतिर्वा
नजाता तदापंडितं मन्यतां मानभाजांघटत्वे पटत्वे पटुत्वं वृथा स्यात् तार्किकाघटपटेतिरट्युः शाब्दिकास्वफच्छटे
तिपठेयुः मादृशैः सततं स्मरणीयौ रामचंद्रचरणौ रमणीयौ इति जन्मशतैरसंख्यातैरित्यर्थः १६८ रामवाक्यं

पूर्वभूमिकृतोपास्तिरुत्तरां भूमिमानयेत् इत्यादिवचनैर्भक्तिहीनस्य ज्ञानमोक्षयोः १६९
अभावो भक्तिमाहात्म्यात् भूमिबृद्धिस्तथैरिता तस्मान्द्वरेगुरोर्भक्तिः कालेकाले गुणैरप्य
१७० वर्णितं नानकेनाथसर्वोद्धारमभीप्सता वर्णाश्रमादिसंस्मर्मानाधिकारिषु वर्जितः
१७१ ज्ञाननिष्ठो विरक्तो वा मद्रक्तो वा नपेक्षकः सलिंगानां त्रिमांस्त्यक्त्वा चरेदविधिगोचरः १७२

व्यतिरेके दर्शयित्वा भक्तिरसायनगतमधुसूदनवाक्यं भक्त्या प्रज्ञानभूमिबृद्धावुच्यते पूर्वैति शुभेच्छासुविचारणा
तनुमानसासत्वापत्त्यसंसक्तिपदार्थाभावनीतुर्निरव्यज्ञानसहभूमिषु पूर्वभूमौ कृतोपास्तिर्भक्तिरुत्तरां भूमि-
मानयेत् प्रापयेदित्यादिवाक्यैः १६९ अभक्तस्य ज्ञानमोक्षयोरभावस्तथा भक्तिमाहात्म्यात् ज्ञानभूमिबृद्धिर्यस्मादी
रिता तस्मान्द्वरिगुरुभक्तिर्गुणगानंच सर्वोद्धारमभीप्सतानानकेन वर्णितं १७० ये त्वधिकारिणस्तेषु तद्भर्तुर्नैव वर्जिताः १७१
ज्ञानादिनिष्ठानां तु कर्मत्यागो दोषशक्येव-

नास्तीतिसप्रमाणमुच्यते ज्ञाननिष्ठइत्यादित्रिभिः अनपेक्षकोनिष्कामोमद्भक्तोवासलिंगानाश्रमांस्त्यक्त्वाच
रेदित्यत्राश्रमलिंगग्रहाभावएवापाद्यतेनाश्रमलिंगत्यागविधिस्तत्स्वीकारे अविधिगोचरइत्यनेनव्याघाता
पत्तेः १७२ ज्ञाननिष्ठाज्ञानिनस्तत्साधनेरता जिज्ञासवश्चजिज्ञासुरपियोगस्यइति पूर्वदर्शितवाक्यात् १७३
मनागपिस्वल्पमपिकैमुत्यन्यायदर्शनायोच्यते अन्यदोषापहारिणामिति १७४ तत्रज्ञानिनोऽन्यदोषा

इत्यादिवचनैर्येतुविस्क्वाभक्तिसंयुताः नदोषभाजोज्ञानैकनिष्ठास्तत्साधनेरताः १७३
नतेषांपरहंसानां कर्मसुत्यागमात्रतः मनागपिभवेत्तदोषो ह्यन्यदोषापहारिणां १७४ य
स्यानुभवपर्य्यताबुद्धिस्तत्त्वेप्रवर्तते तद्वृष्टिगोचराः सर्वैमुच्यन्तंसर्वकिल्बिषैः १७५ स्वातं
तेनसमस्ततीर्थसालिलदेवाश्चसंपूजितायज्ञानांचकृतंसहस्रमयुतंसर्वापिदत्तावनिः सं
साराच्चसमुद्भूताःस्वपितरः पूज्यश्चवंद्योप्यसौयस्यब्रह्मविचारणोक्षणमपिस्थैर्यमनः प्रा
प्नुयात् १७६

पहारित्वेतन्माहात्म्येचस्मृतीदर्शयेते यस्येत्यादिद्वाभ्यां यस्यबुद्धिस्तत्त्वेअनुभवपर्य्यता
साक्षात्कारावधिः प्रवर्ततेतद्वृष्टिगोचराइति कृपादृष्टिविषयाविवक्षिताः १७५ एतस्यैवानंदस्यान्यानिभूतानि-
मात्रामुपजीवन्तीतिश्रुत्यासर्वतीर्थस्नानयज्ञदानादिफलभूतसुखानांब्रह्मानंदमात्राभिधेयप्रतिबिंबत्वेनब्रह्म

सुखे तं भावान्नत्वाप्तौ सर्वं कृतमेवेति न तत्तदुक्तिः प्रशंसारूपा ब्रह्मरूपतया पूज्यत्वबन्धत्वेऽपि सूक्ष्मपद्मे एव १७६
 नामकीर्तनादिभक्तिमाहात्म्ये प्रमाणानुच्यते अहोबतेत्यादिचतुर्भिः अहोइति हर्षे बतेत्याश्चर्य्ये श्वपचोप्य
 तिनीचोप्यतएव गरीयानतिशयेन श्रेष्ठो भवति यत् यस्मात्तज्जिह्वाग्रे तुभ्यमिति तव नामवर्त्तते ननु नाम्नः
 किमिति महत्वं तत्राह ये ते नामगुणहन्ति ते एव तपस्ते पुरिति वानप्रस्थधर्मोपलक्षणं जुहुवुरिति गृहस्थस्य ब्र-
 ह्मानूचुरिति ब्रह्मचारिणां धर्माणां सस्त्रुरिति सर्वसाधारणधर्माणामुपलक्षणं ते एव आर्याः सर्वश्रेष्ठपरहंस

अहोबतश्चपचोवागरीयानू यज्जिह्वाग्रे वर्त्तते नाम तुभ्यं तेषु तपस्ते जुहुवुः सस्त्रुरा-
 र्या ब्रह्मानूचुनामगुणहन्ति ये ते १७७ सर्वपापप्रसक्तोऽपि ध्यायन्निमिषमच्युतं स
 द्यस्तपस्वी भवति पंक्तिपावनपावनः १७८

रूपाश्च नान्ये आराधितो यदि हरिस्तपसा ततः
 किं नाराधितो यदि हरिस्तपसा ततः किं अंतर्बहिर्यदि हरिस्तपसा ततः किं अम-
 एव हि केवलमित्यादि नान्यत्तपो यज्ञादेर्भक्तिं विना वैयर्थ्यश्च वणात् १७७ विष्णुपुराणवाक्यप्रमाणमुच्यते
 सर्वेति ध्यायन्सद्यस्तपस्वी भवति तत्र शत्रुप्रत्ययप्रयोगेण मध्ये क्रियांतरापेक्षां क्षणांतरविलंबंच वारयति
 तपस्विनं विशेषयति पंक्तिपावनपावन इति श्रीमद्भागवते किंचाहं न भुवं यास्ये न रामय्या मृजं त्यघं मृजा-

मितदघंकुत्रराजंस्तत्रविचिंत्यतां भगीरथउवाच साधवोन्यासिनःशांताब्रह्मिष्ठा लोकपावनाः हरंत्यघतेंग
संगात्तेष्वास्तेह्यघभिन्दरिरिति सर्वलोकपावन्यागंगायाअपिपावनत्वेनविष्णुनामस्मरतां भगवद्भक्तानांस्म
रणात् १७८ मानांतरमुच्यते कुलमिति विष्णुस्वप्रकाशचिदानंदसिंधौ परेब्रह्मणिविष्णौ तदेवब्रह्मपरमंक
वीनामित्यादिश्रुतेर्यस्यचित्तंलीनंतस्यसाक्षाज्जननीकृतार्थाकृताः संपादिताः सर्वेपुरुषार्थाययातथाभूतेति

कुलंपवित्रंजननीकृतार्थावसंधरापुण्यवतीचतेन अपारसंवित्स्फुरवसागरेऽस्मिन्
लीनंपरेब्रह्मणियस्यचेतः १७९ कुलंपवित्रंजननीकृतार्थावसंधरापुण्यवतीचते
न स्वर्गस्थितास्तत्पितरोपिधन्यायेषांकुलेवैष्णावनामधेयं १८० इत्यादिवचनै
र्ज्ञानभक्तियोगरताश्चये तेषांनकर्मणांत्यागेदोषोभातिकथंचन १८१

किमुवाच्यं तस्यकुलमपिपवित्रंवसुंधराचतेनैवपुण्यवतीभवतीतिभावः १७९ यस्यविष्णोचित्तंली
नंतस्यकावार्तायेषांकुलेवैष्णावोयमितिनाममात्रमपिजातंतस्यापितत्पितरोपिधन्याइतिअन्यैः स्व
र्गस्थैः स्तुत्याः १८० प्रमाणानिदर्शयित्वाज्ञानभक्तिरतानांकर्मत्यागेदोषाभावंनिगमयति इत्या
दीति १८१

६९

श्रीरामचंद्रायनमः

६९

श्रीकृष्णायनमः

संन्यासिनां शास्त्रतत्त्वमविदुषां श्रीनानकमते प्रामाणिकत्वाभावशङ्कामनूद्यनिरस्यते येत्विति विद्वांसस्तु
 नैवं वदन्ति ते तु ध्रुवं शास्त्रार्थाविद इति भावः १८२ तद्वाग्वज्रं तच्छिरस्येव पात्यते तेषामेवेति ननु कलौ
 सर्वथानिषेधे कथं भगवत्पूज्यपादैस्तत्त्ववर्तनं तत्रोच्यते कालशेषेणेति श्रीमदाचार्य्यप्रादुर्भावावसरे च
 तुः सहस्रचतुःशतकलिवर्षाणामनतीतत्वात्तदा तत्त्ववर्तने दोषाभावात् १८३ कथं तर्हि श्रीनानकेन तदुपे

येतु संन्यासिनो ब्रूयुः नानकस्य मते खलु न प्रमाणं किमप्येतत्तेशास्त्रार्थाविदो ध्रुवं
 १८२ तेषामेव हि संन्यासः कलौ स्पष्टं निषिध्यते कालशेषेण श्रीमद्विराचार्य्यैः संप्रवर्ति
 तः १८३ नाधुना तस्य कालोऽस्ति तस्मान्नानकवेदिना तमुपेक्ष्यैव संन्यासो जन्मापादक
 कर्मणां १८४ सर्ववेदपुराणादिसंमतः संप्रवर्तितः सर्वश्रेयस्करो मार्गो यतः सर्वोपका
 रकः १८५

क्षितमित्यपेक्षायामुक्तकालात्पयादित्युच्यते नाधुनेति वेदिनेति वेदतत्त्वार्थवेदिना तमु
 पेक्ष्यैव न तु निरस्य कलिप्रभावात्कर्तुमशक्यत्वेन तन्निषेधेपि वेदिनो वैदिकधर्मनिरासप्रवृत्तनौचित्यात् ज
 न्मापादककर्मणां संन्यासः संप्रवर्तित इत्युत्तरेणान्वयः १८४ प्रवृत्त्यर्हत्वाय तत्संन्यासविशेषणान्युच्यं
 ते सर्वेति आदिशब्देनेति हासादि श्रीमद्गीतायां भगवता त्याग्रहेण तदापादनात् सर्वेषां श्रेयसो मो

क्षस्यहेतुः स्त्रीशूद्रादीनामपितत्राधिकारात् नतुसर्वाणिश्चेयांसिकरोतीतिविग्रहस्त्रिवर्गस्यानित्यत्वदुःख
संमिश्रत्वाभ्यांश्चेयस्त्वस्यैवाभावात् सर्वाधिकारत्वमेवस्पष्टीक्रियते सर्वोपकारकइति १८५ श्रीनानकमत
नाम्नोपिगीतोक्तिसंमतत्वमुक्तंस्मार्यते उदासीनवदिति १८६ पूर्वकुत्राप्यदर्शनमाशंक्यसमाधीयते केना
पीति पूर्वाचारःप्रदर्श्यते ध्रुवपुत्रेत्यादिसार्द्धेन १८७ तादृगाचारेनिमित्तमुच्यते विरक्तैरिति वैराग्येणगृह

उदासीनवदासीनइतिश्रीकृष्णावाक्यतः नामाप्यवधूतंतस्यनैवाश्रितंमतंहि
तत् १८६ केनापिनकृतंपूर्वमितिशंकापिनोचिता ध्रुवपुत्रोत्कलाद्यैश्चबहुभिरेवा
वधूतकैः १८७ विरक्तैस्त्यागशीलेस्तुसंन्यासानधिकारिभिः पूर्वैराचरितं
शास्त्रसंमतंसर्वतारकं १८८ नानकेनैवमार्गोयन्नूतनोनैवकल्पितः स
नातनोवेदमार्गोहरिणागुरुरूपिणा १८९

स्थाद्याश्चमेरुचिरहितैरतएवत्यागशी
लैर्मुरजत्वाद्यभावेनसंन्यासानधिकारिभिः पूर्वैराचरितत्वेहेतुः शास्त्रसंमतं आश्रमसंन्यासादुत्कर्षत्वायो
च्यते सर्वतारकमिति १८८ अतो ननवीनः पुरुषबुद्धिकल्पितोयमार्गइत्युच्यते नानकेनैवेतिसार्द्धेन सना
तनएववेदमार्गोगुरुरूपिणाहरिणा १८९

ध्रु

ध्रु

ध्रु

कलौ तस्यैवौचित्यात्प्रवर्तितः सनातनस्य मार्गस्य प्रवर्तनमात्रेण तदीयत्वप्रसिद्धौ शांकरसंप्रदायो दृष्टान्तत्वे
न प्रदर्श्यते न्यासाश्चमइत्यादिसाहचर्येण १९० १९१ दार्ष्टान्तिकेपि मार्गस्य श्रौतत्वेन सनातनत्वं श्रीगुरुणा प्रव
र्तनेन तदीयत्वप्रसिद्धिश्च निरूप्यते तथैवेत्यादिद्वाभ्यां तथैव जन्मापादककर्मणामन्यासोऽपि परहंसेषु श्रौतन्या

प्रवर्तितः कलौ सर्वजनोद्धारकरोऽथ च न्यासाश्चमोयथा लुप्तः शंकरेण प्रवर्तितः १९०
कलावशेषमालक्ष्य वेदमार्गः सनातनः शांकरः संप्रदायो हि कथ्यते तस्य वर्तनात् १९१
तथैव श्रौतन्यासेषु परहंसेषु वर्णितः श्रौत एव हि न्यासोऽयं जन्मापादककर्मणाम्
१९२ सनातनो नानकेन कलौ लुप्तः प्रवर्तितः नानकस्यैव मार्गोऽयं कथ्यते तस्य वर्तना
त् १९३ न्यासस्यैवान्प्रस्थस्य कलौ स्पष्टनिषेधतः अनेनैव हि मार्गेण कलावुद्धार
संभवः १९४

सेषु यतो वर्णितोऽतः श्रौत एव १९२ एवं सनातनोऽपि लुप्तः सन् यतः कलौ नानके
न प्रवर्तितो तस्तस्य वर्तनादेव हेतोस्तदीयमार्गत्वेन कथ्यते १९३ कलौ तन्मार्गस्यैव मुख्यश्रेयो हेतुत्वं प्रदर्श्यते
मार्गांतराभावात् न्यासस्येत्यादिना न्यासवान्प्रस्थयोर्निषेधात् गृहस्थधर्माणां प्रवृत्तिपथत्वेन त्रिवर्गसाध
कत्वेऽपि मोक्षे प्राधान्याभावात् कलावनेन जन्मापादकन्यासात्मकेनैव मार्गेणोद्धारसंभावनेति भावः १९४

श्रीनानकस्य गुरुश्रवणाभावेन बोधाद्यभावमाशङ्कते नानकस्येति अत्रेदमनुमानं नानकस्य नबोधोगुरु
रूपदेशाभावादस्मदादिवदिति मार्गस्यानादित्वंच गुरुपरंपरयैव भवति तदभावेऽनादित्वस्याप्यसिद्धिरि
ति भावः १९५ समाधीयते इति कश्चिदित्यादिद्वाभ्यां इति यदिकश्चिद्बुद्धेदेतत्कथनमपि यतो वृथाऽतो-
नुचितमेव जीवेष्वपि तथा दर्शनादीश्वरे कैमुत्यसिद्धमित्यभिप्रेत्योदाह्रियते वामदेवादिसिद्धानामिति ननु

नानकस्य गुरुर्नैव श्रूयते गुरुणा विना कथं बोधः कथं तस्य मार्गस्यानादिता
भवेत् १९५ इति कश्चिद्बुद्धेदेतत्तदप्यनुचितं वृथा वामदेवादिसिद्धानां पू-
र्वजन्मोपदेशतः १९६ बोधस्य श्रूयमाणत्वाज्जीवानामपि प्रायशः नानकस्य
हरः साक्षान्नैव शङ्कास्पदं बलु १९७

वामदेवादीनामपि पक्षसमत्वेन तत्राप्युप-
देशाभावादेव हेतोर्बोधाभावः साध्य इत्यनुमानमाशङ्क्य स्वरूपा सिद्धिः प्रदर्श्यते पूर्वजन्मोपदेशत इति १९६
वाधोप्यभिधीयते बोधस्य श्रूयमाणत्वादिति तथाचागमेन बाधः तथाच प्रथमं नानकपक्षीयानुमानेनानको-
जन्मना बोधवान् सिद्धत्वाद्दामदेवादिवदिति सत्यतिपक्षत्वं दर्शितं जीवत्वं च तत्रोपाधिस्तस्य पक्षे साधनाज्या
पक्षत्वमुच्यते नानकस्येति १९७

६५

६५

६५

६५

६५

गुरुपदेशं दर्शयता तत्र स्वस्वरूपासिद्धिरप्युच्यते आचार्यान्धेवेति न च नानकस्य न गुरुसंपादनं ईश्वरत्वान्ना
 रायणवदिति वाच्यं रामचंद्रकृष्णादौ साधारणानैकांतिकत्वात् ननु पक्षविपक्षयोर्नानककृष्णादयोः सर्व
 ज्ञयोर्गुरुसंपादनं चृथानिः प्रयोजनत्वात् व्यतिरेकेऽस्मदादिवत् इत्याशंक्य तत्रापि स्वस्वरूपासिद्धिर्घात्य
 ते श्रुतिमार्गप्रवृत्तये इति श्रुतिरेवोच्यते आचार्यान्धेवेति १९८ ईश्वरत्वहेतुकप्रथमानुमानेश्रीनानकवाक्ये

आचार्यान्धेवविद्येति श्रुतिमार्गप्रवृत्तये सर्वज्ञत्वेऽपि प्रभुणा गुरुः संपादितो हरिः १९८
 श्रीरागेस्वीयपदो हि नानकेनोदितं स्वयं मया स्वीयगुरुः पृष्ठोत्रैव नान्यत्र श्रीहरिः १९९ य
 दितस्य गुरुर्नैव भवेदेवं वदेत्कथं श्रीमन्नारायणेनैवोपदिष्टो नानकः स्वयं २०० स एवेष्टो
 गुरुश्चापि नानकस्य यतोऽभवत् ततो हरेरभेदेन गुरुमेव जजापसः २०१ नैव बाधोऽपि प्रदर्श्य

ते श्रीरागे इति १९९ तदुक्तिरेव विपक्षबाधकेन दृढीक्रियते यदितस्येति श्रीनानकस्येष्टगुर्वेति उच्यते श्रीमदि
 ति नचेष्टदेवस्योपदेष्टृत्वमनुपपन्नमिति वाच्यं अहं विवस्वते योगमित्यादिनाविवस्वते मत्स्वरूपेण सत्यव्रताय व
 राहस्वरूपेण धरिण्यैयज्ञेयपृथवेऽर्जुनादिभ्यश्चेष्टस्याप्युपदेष्टृत्वदर्शनात् सर्वभक्तेभ्यश्च देहांते देवः परमं ब्रह्मतार
 कं व्याचष्टे यमेवैष चणुर्ते तेन लभ्य इति श्रवणात् २०० नारायणोपदेशोद्योतक उच्यते स एवेति २०१

गायत्र्या इष्टमंत्रस्य दीक्षादेशाभावशङ्कानूद्यते यस्त्विति २०२ एवमनूद्यसमाधीयते मिथ्यैवेति गायत्र्याः स
र्वत्रैक्यात्कुत्रापितस्याः कल्पितत्वाभावेन श्रीगुरुमतेपि सैव वैदिकी गायत्रीति भावः २०३ अन्यसंप्रदायेषु तद्दे
माशङ्क्योच्यते संप्रदायेति संप्रदायभेदेषु तत्तदिष्टदेवगायत्र्याः क्वचिद्देवेषु वर्णादा ब्रह्मगायत्री तु नैव सिध्यते

यस्तुकश्चिद्देवस्यैव गायत्री नो भवन्मते मंत्रो मंत्रोपदेशश्च नैव संप्रति दृश्यते २०२
मिथ्यैव कथ्यते तेन नैव सम्यग्विचारतः गायत्री छंदसां मातानैव केनापि कल्पिता
२०३ संप्रदायप्रभेदेषु गायत्री नैव सिध्यते स्वीयेषु संप्रदायेषु गायत्री भेदकल्प
काः २०४ पाषंडिनोऽभवन्ते वै वेदमार्गप्रभेदकाः वैदिकानां वैदिकेषु नोचि-
ता स्वीयकल्पना २०५ गायत्री छंदसां माताया द्विजेषु श्रुतीरिता सैव ना
नकशिष्येषु जप्यते हि द्विजातिभिः २०६

तद्देदकल्पकानां दोष उच्यते स्वीयेष्वित्याद्यर्द्धाभ्यां २०४ वैदिकानां तेभ्यो वैलक्षण्यमुच्यते वैदिकानामिति वै
दिकेषु वेदोक्तकर्मसु चोदना लक्षणो ह्यर्थो धर्म इति सूत्रेण धर्मस्य चोदनैकप्रमाणत्वात्तत्र स्वीयकल्पनान
वकाशान् २०५ श्रीगुरुमते वैदिक्या एव गायत्र्या जप्यत्वमुच्यते गायत्रीति २०६

तच्चनाविधिपूर्वकं किंतूपनयनादिपूर्वकमिति कथ्यते उपनीयेति ब्राह्मणेभ्यः यथाशास्त्रमुपनीयोपनयनं प्रा-
प्यगुरुशिष्याद्ये द्विजातयस्यैवर्णिकस्तेयथायोग्यं प्रतिसंध्यासुजपंति २०७ अनधिकारिषु तदप्रवृत्तिः स्वी-
क्रियते येषामिति तच्चाकरणं न दोषायेत्यभिप्रायः स्वबुद्धिदोषेण कैश्चित्तदुल्लंघने तेषामेव तद्दोषेण सत्यथ

उपनीय यथाशास्त्रं ब्राह्मणेभ्यो यथार्हतः जपंति प्रतिसंध्यासु गुरुशिष्याद्विजातयः २०७
येषां नैवाधिकारोस्ति तेऽस्तु न क्रियते किल प्रमादाद्वा हठाद्वापि मौढ्याद्यैस्तु दुराग्रहात्
२०८ स्वधर्मस्त्यज्यते पापैस्तेषां दोषा भवेद्भवं मूढानां नैव दोषेणाचार्यमागौ हि दुष्यते
२०९ मंत्रस्तुरामनामेति नानकेन प्रबोधितः ध्यानं सर्वत्र पूर्णं इति कलिकुशे शादिषंडनम्
२१० मालामंत्रस्तथैवान्योजय्याख्यः परिकीर्तितः भगवद्गुणगानाय तथावाणी सुवृ-
हिता २११

स्येत्यभिधीयते प्रमादादित्यादिसार्द्धेन प्रमादाद्विस्मरणात् हठात् रागादिनैवमेव करि-
ष्ये इति निर्बंधात् मौढ्याद्धर्माज्ञानात् दुराग्रहाद्दुःसंगेनान्यपाषंडादिमते आग्रहात् २०८ २०९ मंत्राभावशं-
कानिरस्यते मंत्रस्त्विति मंत्रंतुरामनामध्यानं सर्वत्र पूर्णं इति वाक्येन २१० भगवद्गुणगानार्थं गीतासहस्रना-
मादिवद्दीर्घपाठात्मकमालामंत्ररचनं वाण्यानिर्माणं च प्रदर्श्यते मालामंत्र इति २११

ननु जनोद्धाराय वेदे वर्तमाने किमिति भाषावाणी रचनमित्याशंकायां वेदस्य सर्वानधिकारकत्वात्तदर्थं पुराणा-
देरपि मंदबुद्धिभिर्दुरवगमत्वाज्जनोपकाराय तत्प्रवृत्तिरित्युच्यते वेदपाठे इति हरेः कीर्तनं भाषयारचितमिति
शेषः २१२ तथापि देववाण्यात्करणमुचितमित्याशंकायां तस्यापि बहूनां बुद्धिमाद्येन दुरवगमत्वात्तथा करणा-
मिति प्रत्युच्यते बहूनामिति २१३ गुरुलक्षणवाक्यप्रामाण्यादपि तथाचरणमिति निदर्श्यते देशभाषादिभि-

वेदपाठेषु सर्वेषां नाधिकारः प्रचक्षते सर्वलोकोपकारार्थं भाषया कीर्तनं हरेः २१२ ब-
हूनां बुद्धिमाद्येन शास्त्रबोधः सुदुर्लभः तेषामप्युपकारार्थं श्रौतार्थं भाषयोदितः २१३
देशभाषादिभिः शिष्यबोधयेत्स गुरुर्मतः इत्यादि शास्त्रमाश्रित्य भाषयोद्धारितं जगत् २१४
आत्मावाअरेद्रष्टव्य इत्यात्मदर्शनाय हि श्रौतव्यः श्रवणोच्चात्र नियमे यो विधिर्मतः २१५

रिति २१४ भाषाप्रबंधादीनां श्रौतनियमविधिना व्यावृत्त्यत्वं शंकते आत्मेत्यादिसाद्वेन आत्मावाअरेद्रष्टव्य-
इत्यत्र दर्शनस्य ज्ञानस्य कृत्यनधीनतया विध्यनर्हत्वेन योग्यत्वार्थे एव तज्यप्रत्यय इत्यात्मनो दर्शनयोग्य-
त्वेन दर्शनाय श्रौतव्य इति विधिः स्वीकृतः सचना पूर्वविधिः अनधिगतगांधर्वरत्नतत्त्वपरीक्षाशास्त्रस्य षड्भा-
दिस्वरगीतादेरलतत्त्वस्य च साक्षात्कारादर्शनेनाधिगततच्छास्त्रस्य तत्साक्षात्कारदर्शनात् आत्मसाक्षा-

त्कारेपिवेदांतशास्त्रश्रवणस्यलोकतएवप्राप्तेः किंतुभाषाप्रबंधादिनैवात्मविचारेप्रवृत्तस्यवेदांतश्रवणंन
स्यादितियापक्षेअप्राप्तिस्तद्वाच्यतापक्षप्राप्तस्याप्राप्तांशपूरकोनियमविधिस्तेनचनियमविधिनाग्रीहीनवह
व्यादितिनियमविधिनानखविदलनादिव्यावृत्तिवत्पक्षप्राप्तभाषादिबोधनंव्यावर्त्यतेतस्माद्भाषाप्रबंधादिरच
नमयुक्तंसमाधीयते इत्येवमिति २१५ २१६ तदेवापाद्यते गुरुस्त्विति यदिवेदांतश्रवणमेवप्राप्तंनदापि

तत्रव्यावर्त्यतेपक्षेप्राप्तभाषादिबोधनं इत्येवंयेवदंतिस्मतदुक्तिःपक्ष
पाततः २१६ गुरुस्तूपनिषद्व्याख्यांकुर्वन्नुशिष्यायबोधयन् तदर्थंभाषया
ब्रूयाच्चेत्किंभवतिदोषभाक् २१७ लोकेभाषांविनास्वीयांशास्त्रबोधःक
थंभवेत् आदौव्याकरणार्थोपिभाषयैवप्रबुध्यते २१८

नवेदांतपाठश्रवणमात्रे
णब्रह्मात्मैक्यसाक्षात्कारः किंतुतदर्थंश्रवणविचाराभ्यां तथाचगुरुःशिष्यायबोधयन्नुपनिषद्व्याख्यांकु
र्वंस्तदर्थंचेद्भाषयाब्रूयात्तदाकिंदोषभागभवतिअपितुन २१७ यदिभाषयानब्रूयात्तदास्वीयांभाषांवि
नाशास्त्रबोधएवकथंभवेत् नकथंचिदितिभावः ननुअधीतव्याकरणस्यदेववाण्यैवार्थबोधः स्यादित्या
शंक्यभाषांविनातत्राप्यनिर्वाहउच्यते आदाविति २१८

ननु तत्त्वोपनिषदं पुरुषं पृच्छामि वेदांतं विज्ञानसूनिश्चितार्था इत्यादि श्रुतेर्वेदांतं विना नान्योक्तिर्बोधहेतुरिति
त्याशंक्यपरिह्रियते यदा वेदं विनेति सूत्रभाष्यकारोक्तयोरप्यवेदत्वात्तेन ज्ञानानुदयात्तयोरपि वैयर्थ्यमि
ति भावः २१९ अन्यापि व्यर्थतानि दिश्यते तथेति व्यासपुराणादौ श्रमोपि व्यर्थः २२० वेदार्थबोधाय तत्सार्
थकत्वे श्रीगुरुमते पितृत्वं तत्पुत्र्यतेत्युच्यते यदेति सुगमत्वाय व्याकरणादिपरिश्रमं विना च बोधाय २२१ वेदार्थ

यदा वेदं विनाऽन्योक्तिर्वर्जिता स्यात्प्रबोधने सूत्रभाष्यादिकं सर्वं तदा व्यावर्त्यते खलु २१९
तथा चैव पुराणेति हासस्मृत्यादिसंहिताः तत्राद्यरूपरुदितं व्यर्थं व्यासादिसंक्षुभः २२०
यथा वेदार्थबोधाय सार्थिकस्तत्परिश्रमः तदा तत्सुगमत्वाय भाषाया सोपि सार्थिकः २२१
सूत्रभाष्यपुराणादियथा वेदार्थज्ञापकं तथा भाषाप्रबंधादिर्नैव व्यावर्त्यते किल २२२
भिन्नात्मबोधशास्त्राणि वेदार्थविमुखानि च भांत्येव पक्षे प्राप्ता निव्यावर्त्यते इति स्थितिः २२३

ज्ञापकत्वेनोभयत्र तुल्याः व्यावृत्तिरित्युच्यते सूत्रेति सूत्रादियथा वेदार्थज्ञापकमिति हेतोर्नैव व्यावर्त्यते तथा भा-
षाप्रबंधादिरपीत्यन्वयः २२२ किंतु हि व्यावर्त्यते तत्रोच्यते भिन्नात्मेति भिन्नात्मबोधशास्त्राणि सांख्यवै-
शेषिकादीनि वेदार्थविमुखानि चार्वाकजैनसौगतादीनि ननु तेषां ब्रह्मसाक्षात्कारसाधने पक्षे प्राप्तिरमेव

नास्तिकिमिति तद्वाच्यं तस्मिन्नेवेति विमतानि वैशेषिकादीनि मोक्षहेतुब्रह्मात्मसाक्षात्कारज
 नकानि शास्त्रत्वाद्देवांतशास्त्रवदितितर्कमूलभ्रान्त्यैवपक्षप्राप्तानि न चानुमानमानसिद्ध्यर्थस्य कथं भ्रान्ति
 प्रतिपन्नत्वमिति वाच्यं तस्याभासत्वान्तथाहि भयप्रमादविप्रलिप्साकरणापाटवाख्यानि अप्रामाण्य
 कारणानि पुरुषबुद्धिगतानि तदन्यतरदोषसंभावनया प्रामाण्यसंशयग्रस्ततया पुरुषवाक्यस्य शास्त्रत्वा
 संप्रतिपत्त्यास्वरूपासिद्धमिदमनुमानंतथा पूर्वकांडे ब्रह्मात्मसाक्षात्काराजनके पिशास्त्रत्वहेतुसत्वात्साधार
 णानैकांतिकंतद्विषयत्वोपाधिनोपहितं विमतानि ब्रह्मात्मसाक्षात्काराजनकानि अतद्विषयत्वात् पूर्वकांड
 वत् व्यतिरेके वेदांतवदिति सत्यतिपक्षं नावेदविन्मनुतेतं वृहंतमिति श्रुत्या बाधितं चेति तदनुमानस्य जल
 बाधे धूमबुद्ध्यातेन तत्र वक्त्रिमत्वानुमानवदाभासत्वमेव तस्माद्भ्रान्त्यैवपक्षे प्राप्तानि न चैवं सति भ्रान्तिप्र
 तिपन्नस्य वस्तुतोऽसत्वात्कथं तद्वाच्यं तस्मिन्नेवेति विमतानि नरवविदलनादेस्तंदुलनिष्पत्तिसाधनस्यैवावघातविधिव्यावर्त्य
 त्वदर्शनादिति वाच्यं यतः सम्यक्साधनस्य श्रुत्या व्यावृत्त्यनौचित्यं भ्रान्त्यापन्नस्यैव व्यावृत्त्यौचित्यमिति
 भ्रान्त्यापक्षप्राप्ता व्यावर्त्यते इत्येव स्थितिः नरवविदलनादेरपि शास्त्रीयतत्कर्मापेक्षिततंदुलसाधनत्वाभा
 वेन भ्रान्त्यातत्र प्रवृत्तिव्यावृत्तिरिति मंतव्यम् २२३

६९

६९

६९

ननु तथापि मंत्रस्य किमिति भाषारचनं तत्रोच्यते सर्वेषामिति रचित इति शेषः २२४ भाषामंत्रेण सिद्धभावमा
शङ्क्यप्रमाणवाक्यानामुपन्यासेन समाधीयते नैव वाच्यमित्यादि सप्तभिः प्रमाणान्येवोच्यन्ते एष इत्यादिस्प
ष्टं २२५ कस्यचिन्नामसंकेतोक्तं परिहासोक्तं स्तो भं गीतादिस्वरपूर्णाधिक्योक्तं अवज्ञयोक्तं बाहरेर्नामाशेषाघ

सर्वेषां नाधिकारोस्ति वैदिकेतां त्रिकेतथा	तस्मात्सर्वोपकाराय नाम मंत्रस्तु भाषया २२४
नैव वाच्यं नाम मंत्रो भाषयानैव सिद्धिदः	एष निष्कण्टकः पंथाय त्रसंपूज्यते हरिः २२५ सां
केत्यं पारिहास्यं वा स्तोभं हेलनमैव वा	बैकुंठ नाम ग्रहणमशेषाघहरं विदुः २२६ च
क्रायुधस्य नामानि सदा सर्वत्र कीर्तयेत्	नाशौचं कीर्तने तस्य सपवित्रकरो यतः २२७
अपवित्रः पवित्रो वा सर्वाविस्थांगतोऽपि वा	यः स्मरेत्पुंडरीकाक्षं स बाह्याभ्यंतरः शुचिः २२८
स्त्रियमाणो हरेर्नामि गृणन् पुत्रोपचारितं	अजामिलोऽप्यगान्धाम किंपुनः श्रद्धया गृणन् २२९

हरं २२६ सदेत्युक्तावशौचादौ तन्निषेधमाशङ्क्योच्यते नाशौचमिति २२७ सर्वाविस्थांगत इत्यशौचशङ्कोन्मूल
नंजलादिना वाह्य शुद्धिरेवायं तु स बाह्याभ्यंतरः शुचिः २२८ स्त्रियमाण इत्यनेन विक्रवच्चित्तो न तु स्वस्थमनाः पु
त्रोपचारितं न तु स्वेष्वभगवद्बुद्ध्या श्रद्धया हरेर्नामि गृणन् अजामिलोऽपि भगवद्भक्त्या गान्धितु पापक्षयमात्रं तर्हि श्रद्ध

यागृणनूजपनू सनू किंपुनइति तन्माहात्म्यं मनोवागगोचरमिति भावः २२९ लोकप्रसिद्धास्याधिकापि वाक्यान् यु-
क्ता एते हि प्रमाणदर्शना योच्यते हरामेति द्वाभ्यां कस्यचिन्मलेच्छस्य वने गच्छतो भारणार्थं वन्यशूकरः प्रा-
प्तस्तेन तद्रयात्स्वप्राणरक्षणाय मनुष्याणामावाहनाय स्वभाषया शूकरसूचको हरामेत्याक्रोशितस्तदा त-
द्वदन्नेव तेन मारितस्तद्रक्षणाय धावद्भिः पुरुषैर्विमानास्तु श्वतुर्भुजो दृष्टः २३० इत्येषा कथा दक्षिणो देशो

हरामेति वदन् कश्चिन्मलेच्छः शूकरमारितः विकुंठमगमद्विष्णुर्विमानस्थश्चतुर्भुजः २३०
प्रथिता दक्षिणो देशो कथेषा सार्वलोकिकी तस्मान्नाम्नस्तु माहात्म्ये नैव भाषादिना क्षतिः
२३१ कान्हा कन्हैया कन्हू आ कान्हेर त्यादि भ्रंशितं कृष्णानामजगत्सर्वं पुनात्येव न संशयः
२३२ गुरुभक्तिप्रवृत्त्यर्थं मंत्रोवाह गुरुर्मतः बाह इत्यव्ययौ ज्ञेया वद्भुतस्फुटवाचकौ २३३
अद्भुतस्फुटमाहात्म्यो गुरुरत्र न संशयः मग्नो मिथ्या भवाब्धौ यज्जीव संघः समुद्भूतः २३४

प्रथिता उपसंहरति तस्मादिति २३१ भ्रंशस्यापि कृष्णानाम्नः सर्वप्रसिद्धोद्धारकत्वं प्रदर्शयते कान्हेति २३२ य-
स्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरो विति श्रुति निर्देशाद्गुरुभक्त्यै तज्जपार्थं च तारको मंत्रोपि प्रकटित इत्युच्यते गु-
रुभक्तीति तदर्थो वण्यते बाह इति २३३ गुरुमाहात्म्यस्याद्भुतत्वमेव प्रदर्शयते मग्न इति मिथ्यास्वाधिष्ठाने

स्वप्रतीत्यवच्छेदेनैव स्वात्म्यं ताभावनान्यो भवः स एवाधिरपार इत्येवाद्भुतं तत्र निमग्नो जीव संघो येनोपदेश
मात्रेण क्रियांतरमनुपेक्ष्य सम्यगुद्भूतः इत्यत्यद्भुतं २३४ अद्भुतांतरमुच्यते ईश्वरो हीति द्वाभ्यां ईश्वरः सर्वथा
भानार्होऽपि कस्यचिद्विशेषज्ञदेवगंधर्वादेरपि न भातीत्यत्यद्भुतं तत्र भानार्हत्वाय विशेषणानि विभुः सर्वदेश
वर्तीति दूरत्वप्रयुक्तभानानर्हत्वव्यावृत्तिः सर्वहेतुरत एव सर्वगत इति वस्तुपरिच्छेदश्चून्यतया आवृतत्वेन-
भानानर्हत्वव्यावृत्तिः स्वप्रकाश इति जडत्वेन सर्वस्वात्मेति भिन्नत्वेन च यद्भानानर्हत्वं तद्व्यावृत्तिर्ज्ञेयेति भा

ईश्वरो हि विभुः सर्वहेतुः सर्वगतोऽप्यथ स्वप्रकाशो हि नो भाति सर्वस्वात्मापि कस्यचित्
२३५ यस्य कारुण्यमात्रेण वाक्यश्रवणमात्रतः कदापि नो वियुज्येत साक्षात् स्वात्मतया म
तः २३६ स्वप्रकाशं च प्रत्यक्षं स्वात्मानं यद्दृते तमः सृष्टेर्वावृत्त्यनो भाति नास्तीति प्रत्यपा
दयत् २३७

वः २३५ यः स्वप्रकाशत्वविभुत्वादिमत्वेऽप्यनाद्यज्ञानावरणात् कदापि नैव भाति स ईश्व
रो यस्य कारुण्यमात्रसाध्योपदेशमात्रतः स्वात्मतया साक्षान्मतः प्रतीतः कदापि न वियुज्येत २३६ अद्भुतां
तरमुच्यते स्वप्रकाशमिति द्वाभ्यां वस्तुतः स्वात्मत्वेऽप्यज्ञानकल्पितोपाधिभेदप्रयुक्तभानाति कल्पितभेदव
तस्तत्पदार्थस्याभानं किमुवाच्यं यद्दृते यद्भुतपदेशं विना यत्तमः नित्यस्वप्रकाशं प्रत्यक्षं असज्जडदुःखरूप

बाह्यप्रपंचापेक्षयाप्रातिकूल्येनसच्चिदानंदरूपत्वेनसर्वतरतयांचतीतिप्रत्यक्तंस्वात्मानंमृषैवावृत्यनोभाति
नास्तीत्यापादयामास २३७ तत्तमस्तन्निमित्तंजगच्चयद्वाक्यश्चवणमात्रेणक्वगतंजीवभावश्चक्वगतस्तन्वोप-
लक्ष्यतेइत्यन्वयः २३८ विष्णुरूपतयासर्वमाहात्म्यतात्पर्यभूमित्वंपूर्वदर्शितंस्मार्यते गुरुगुरुस्तमइति उप
संह्रियते गुरुर्वाहेति २३९ मंत्रार्थमुक्त्वाफलमुच्यते गुरोस्त्वितिस्पष्टं २४० श्रीनानकमतेशास्त्रविशेषाभाव

यद्वाक्यश्रुतिमात्रेणतमस्तन्निमित्तंजगत् क्वगतंक्वगतोजीवभावनैवोपलक्ष्यते २३८ गु
रुगुरुस्तमोधासइतिविष्णुतयामतः गुरुर्वाहेतिमाहात्म्यमद्भुतंस्फुटमीरितं २३९ गुरो
स्तुमंत्रराजोयसर्वोद्धारकएवहि यस्याच्चारणमात्रेणमुच्यतेभवबंधनात् २४० यस्तु
ब्रूतेनयुष्माकंशास्त्रंकिमपिविद्यते तंब्रूयाद्देवतोभिन्नंशास्त्रंप्रामाणिकंनहि २४१ वेद
भिन्नानिशास्त्राणिपाषंडानिनसंशयः यैस्तानिकल्पितानीह नूनंपाषंडिनोमताः २४२

माशंक्योच्यते यस्त्विति वेदतोभिन्नंतद्विरुद्धं अन्यथास्मृतितंत्रभाष्यादीनामप्रामाणिकत्वापत्तेः तेषांतन्मूलत्वे
पिव्यक्तितस्तद्विन्नत्वात् विरुद्धानांतुप्रत्यक्षानुपलब्धेर्थाव्याप्तिग्रहणालौकिकशब्दप्रवृत्त्यादेरसंभवेनलोकवेदप्रमा
णागोचरत्वादप्रामाणिकत्वमेवेतिभावः २४१ वेदभिन्नानिविरुद्धानिसौगताहतादीनितत्तत्कल्पकेष्वपिदोष

उच्यते यैस्तानीति २४२ श्रीमन्नानकस्य तदप्रवृत्तिः सहेतुकोच्यते वेदिनेति अब्रवेदिनेति हेतुगर्भं विशेष
णं तथा च नानकेन भिन्नं शास्त्रं न कल्पितं वेदित्वात् व्यतिरेकेर्हतादिवत् न च कणादिप्रणीतवैशेषिकादौ साधारणा
नैकांतिकतेति वाच्यं भिन्नशब्दस्य विरुद्धार्थपरत्वस्य निर्णीतत्वाद्देदा विरुद्धतत्तच्छास्त्रापादितार्थे विरुद्धत्वाभा
वेन विरुद्धशास्त्राकल्पकत्वसाध्यस्यापि सत्त्वाद्विरुद्धहेतोरप्यभावाद नैकांतिकत्वासिद्धेः किंच सर्वानर्थनिवृ
त्तिपूर्वकनित्यनिरतिशयब्रह्मानंदप्राप्तिहेतुत्वात् ब्रह्मात्मैक्यमेव हितं तच्छासनतो वेद एव शास्त्रं व्यतिरेके आ
र्हतादिवत् न च समस्तवेदस्यात्र पक्षत्वे पूर्वकांडांशे स्वरूपा सिद्धिः वेदांतमात्रस्यैव पक्षत्वे पूर्वकांडेस्य शास्त्र

वेदिनानानकेनेह भिन्नं शास्त्रं न कल्पितं वेद एव हि शास्त्रं स्यात् हितशासनतो ध्रुवं २४३

त्वसद्भावेन सपक्षत्वा ततोपि व्यावृत्तहेतोरसाधारण्यमिति वाच्यं सर्वापेक्षा च विद्यायज्ञादिश्रुतेरश्ववदिति त
मेतमात्मानं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन सर्वे वेदाय तपदमामनन्ति वासुदेव
परावेदा वासुदेव पराः क्रिया वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्य इत्यादिसूत्रश्रुतिस्मृतिभ्योतः करणशुद्धि विविदिषाद्वारा ब्र
ह्मात्मैकत्वे एव पर्यवसानेन पक्षद्वयेऽपि दोषद्वयानवतारात् फलांतरश्रवणस्यापितेन प्रलोभ्यशुद्धिहेतु कर्मसंमु
त्सीकरणार्थत्वात् परोक्षवादौ यंबालानामनुशासनं कर्ममोक्षाय कर्माणि विधत्ते ह्यगदं यथेति श्रीमद्भागवते निर्णीतत्वा
त् २४३

सूत्रभाष्यपुराणादीनां वेदार्थत्वादेव तद्विन्नत्वाभावः प्रदर्श्यते वेदार्थरूपशास्त्राणीति सर्वेषां वेदानुसारिणां
वेदार्थरूपाण्येव शास्त्राणि भवन्ति तत्र तावद्देवार्थवर्णने तु सुगमतया बोधहेतुर्भाषिव भवेत् २४४ देववाण्याडर्थो
क्तौ गौरव इति प्रदर्श्यते देववाण्या इति आदौ देवभाषयार्थकरणं पुनः स्वभाषया जनबोध इति प्रयास द्वैगुण्यादौ
रवमिति भावः २४५ आदित एव भाषार्थकरणे तु लाघवमित्युपसंह्रियते तस्मादिति तत्र निःप्रयास जनबोधे-

वेदार्थरूपशास्त्राणि सर्वेषामेव वेदिनां वेदार्थवर्णने तावद्देवद्राष्ट्राणां सुबोधिनी २४४ दे
ववाण्याकृतेष्वर्थेषु नस्तस्यापि भाषया जनानां बोधनं कार्यं वृथा तद्वैरवं भवेत् २४५ त
स्मादादित एवार्थवेदानां भाषया कृते सुगमो जनबोधः स्यात्तत्र लाघवमिष्यते २४६ भा
षायां नैव प्रामाण्यं चेत्तत्किं संस्कृते भवेत् तथा चेत्तज्जैनबौद्धादिशास्त्रं प्रामाण्यतां व्रजेत् २४७

लाघवमिति हेतोस्तदेवेष्यते गुरुणा स्वीक्रियते २४६ भाषायां प्रामाण्याभावमाशंक्य समाधीयते भाषाया
मिति भाषायां प्रामाण्याभावं वदता यद्यत्संस्कृतं तत्तत्प्रमाणमिति व्याप्तिः यायाभाषोक्तिः सासानप्रमाणमिति
च व्याप्तिर्दर्शिता तत्राद्यव्याप्तौ साधारणानेकांतिकता जैनादिशास्त्रेऽभिधीयते तथा चेदिति तत्र प्रामाण्यलक्षणा
साध्याभावेऽपि संस्कृतत्वसाधनदर्शनादेतेन द्वितीयव्याप्तौ सूत्रभाष्यपुराणादिभाषार्थोक्तौ व्यभिचारश्च सूचित इ
ति भावः २४७

फलितमुच्यते तस्मादिति भाषया देववाण्यावावेदार्थस्य प्रामाण्यं तद्विरुद्धस्याप्रामाण्यमित्यध्यवसायात् हरि
रूपेण गुरुणा भाषया कृतो वेदार्थो गुरुग्रंथस्तारक इति सिद्धं २४८ वस्त्रादिवेषविशेषेषु प्रमाणजिज्ञासायां तद्वैय
र्थ्यमुच्यते लौकिके इति २४९ वेषवस्त्राद्यनाग्रहस्य सर्वत्र साम्यं प्रदर्श्यते सर्वैरिति यथारुचिवस्त्रादिधार्यते इति

तस्माद्देहो हि सच्छास्त्रं तदर्थो भाषया कृतः हरिणा गुरु रूपेण गुरुग्रंथो हितारकः
२४८ लौकिके वेषवस्त्रादौ विकल्पस्तु निरर्थकः देहयात्रार्थवस्त्रादिधार्यते हि
यथारुचि २४९ सर्वैर्नानकमार्गीयैः सिंहोदासीननिर्मलैः तथा संन्यासिभिश्चा
पि वैष्णवैः सांप्रदायकैः २५० आचार्याणां यदा वेषवस्त्रादौ स्यान्निबन्धनं यथे
ष्टंपर्युधुर्नैव वस्त्रादिसंप्रदायिनः २५१ यत्वन्यवेषावाः प्राहुर्नैव शंखादिधा
रणं शालग्रामादिपूजादिर्नैवास्ति च भवन्मते २५२

पूर्वेषैवान्वयः २५० आचार्या

णामपि तत्रानाग्रहो बोध्यते आचार्याणामिति निबन्धनं निर्वर्धनाग्रह इति यावत् आचार्याणां तत्राग्रहे तत्संप्र
दायिनो नैव यथेष्टंपर्युधुरिति भावः २५१ वैष्णवानां सद्धर्माभावशंका नूद्य समाधीयते यत्वन्य इति द्वाभ्यां
नानकमार्गीयान् प्रति प्राहुरित्यध्याहृते नान्वयः २५२

यतो निषेधो नास्ति विधानं च पश्यामो तस्तेषां तदुपालंभकथनं वृथेति भावः २५३ भाषागुरुवाक्यमेव तत्स्थानप्रदर्शनपुरःसरमभिनीयोच्यते वसंतेति त्रिभिः साक्षादिति श्रीमुखेनैव न तु स्वस्वपांतरेण शालग्रामेत्युपलक्षणमर्च्यैरपि विप्रानिति वैष्णवादि साधूनामुपलक्षणं यथा ह्यप्रणमे विप्राननुकूलं समाहितः तथानमतयूयं भो अन्यथामे स दंडभाक् मद्भक्त पूजाभ्यधिका सर्वभूतेषु मन्मतिरित्यादि भगवद्वचनात् २५४ नहि चिह्नमात्रा

तद्विधानो निषेधोऽस्ति सद्धर्माणां गुरोर्मते विधानं चापि पश्यामः साक्षान्नानकश्चैव गुरवात् २५३ वसंतरागे निर्वृष्टं साक्षात् श्रीगुरुणा स्फुटं शालग्रामं च विप्रं च पूजयन् ह्यथाविधि २५४ विधायां तु लसीमालारामनाम जपान्विता भवाब्धितारपारामनाम पुनसमाश्रयं २५५ दयां च सर्वभूतेषु कुरु हृंहरितोषदां किमर्थं क्रियते देहपोषणमूषरसिंचनं २५६

र्थे दंभार्थं वा मालाधार्या किं तुरामनाम

जपान्विता रामनाम्नो भवतारकत्वमुच्यते भवाब्धीति २५५ सर्वधर्मपरां दयां मुपदिशंति दयां चेति तत्फलमाहुः हरितोषदामिति येन केन प्रकारेण यस्य कस्यापि देहिनः प्रसादं जनयेद्दिद्वान्तदेव हरिपूजनमित्यादि वचनात् भक्तिप्रतिबंधकाध्यासमूलदेहपोषणादिवैयर्थ्यमाहुः किमर्थमिति वैयर्थ्ये दृष्टान्तरूपरेति २५६

नश्वरत्वात्तद्वागेदोषमाहुः तैस्त्विति तैस्तनुपोषणैरिति बहुवचनं प्रभृत्यर्थं तदादिपुत्रलालनाद्यैर्वृथाजन्म
क्षयं किमिति क्रियते यथापतमानभित्तौ चूर्णलेपनादिव्यर्थं तद्वत् लब्ध्वा सुदुर्लभमिदं बहुसंभवांते मानुष्य
मर्थदमनित्यमपीह धीरः तूर्णयते तनपते दनुमृत्युयावन्निःश्रेयसाय विषयः खलु सर्वतः स्यात् एषा बु
द्धिमतां बुद्धिर्मनीषा च मनीषिणां यत्सत्यमवृतेनेह मर्त्येनाप्नोति मामृतमित्यादिवाक्येभ्यः २५७ गुरुवा

तैस्तु जन्मक्षयं कस्मात् क्रियते तनुपोषणैः पतिष्यत्यदृढाभित्तिस्तत्र किंचूर्णलेपनम्
२५७ एवंगुरुपदेशेन क्रियते ह्यर्चनादिकं मंदकृत्यं विनिश्चित्या कृत्यतः शुद्धिसाधनं २५८
यैस्तु व्याख्यायते मूढैः स्वकीयमतिदोषतः शालग्रामस्य पूजादेरूपरस्थानता वृथा २५९
सर्वग्रंथनिस्तूयस्य रामनाम्नोपनिन्दनं सर्वभूतदयायाश्च प्रसज्येत तथासति २६०

क्यानुसृततदीयानां प्रवृत्तिरुच्यते एवमिति ननु देशकालद्रव्यादिशुद्धसंपत्त्या कथं प्रवृत्तिस्तत्रोच्यते मंदेति अ-
करणात् मंदकरणमपि श्रेय इति न्यायेन तथा निश्चित्यार्चनादिक्रियते इत्यन्वयः २५८ कैश्चिद्रुवाक्यस्यान्यथा व्या-
ख्यानमालिख्य निराक्रियते यैस्त्वित्यादिभिः अन्यथा व्याख्याने हेतुस्वकीयेति शालग्रामस्य पूजादेरूपरस्थान-
ता तत्सादृश्यं व्याख्यायते तद्वृथा तेषामपि तत्रेष्टसिद्धदर्शनात् २५९ किंचत व्याख्याने समस्तगुरुग्रंथ

विरोधइत्यपिप्रदर्श्यते सर्वग्रंथेति यदाशालग्रामविप्रयोः पूजनं सुकृतिं तुलसीमालारामनाम्नोः जप्यं भव
 सिंधुपूर्वं सर्वभूतदयांचसहैवैकस्मिन्नैवपद्येनिर्दिश्यतद्विषयमेव ऊषरसिंचनं किमर्थं क्रियते इति वाक्यांतरं मन्ये
 ततथासतितदभिमंतुः सर्वगुरुग्रंथापाद्यरामनाम्नः सर्वभूतदयायाश्च निंदनं प्रसज्येत २६० तस्य सक्तौ हेतु
 रुच्यते तयोरिति तयोर्भूतदयारामनाम्नोर्वाण्यामेकस्मिन्पद्यभागे सहप्रयोगात् तस्मादत्र पूजाविहितेति

तयोः प्रयोगतो वाण्यांशालग्रामादिपूजया ततोऽत्रविहिता पूजानिषिद्धं देहलालनं २६१
 देशकालादिसामग्रीशुद्धभावसमीक्षया कलौ पूजाद्यशक्यत्वात्कैश्चित्तु तदुपेक्षया २६२
 विष्णोर्गुणानुकथनं श्रवणं नाम कीर्तनं क्रियतेऽतिप्रयत्नेन रागतस्तत्परत्वतः २६३ वै
 ष्णवानां तु बाह्यानां चिन्हानां नैवधारणं दृश्यते नानकपथि प्रायस्तत्तु न दूषणम् २६४

मालाधारणादेरप्युपलक्षणं देहलालनमेवोषरतयानिषिद्धमिति सिद्धं २६१ एवं चेत्प्रायः स्तन्मते किमित्यधि-
 कप्रचारो नास्तीत्यपेक्षायामुच्यते देशकालादीति द्वाभ्यां श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनं अर्चनं वंदनं
 दास्यं सरज्यमात्मनि वेदनमिति तुल्यविहितं न वविध भक्तौ सामग्रीशुद्धसंपत्यार्चनमेकमुपेक्ष्यान्यच्छ्रवणाद्यति
 प्रयत्नेन क्रियते एवेति भावः २६२ २६३ बाह्यचिन्हाभावशंकापूर्वोक्तानूद्य समाधीयते वैष्णवानामिति २६४

नदूषणमिति या प्रतिज्ञासावैष्णवग्रंथगतस्मृतिप्रमाणेनापाद्यते वैष्णवइत्यादिद्वाभ्यां तद्विभागमेवदर्शयति बाह्यस्त्विति शंखचक्राभ्यांतच्चिह्नधारणेनवीतरागतोरागाद्यभावेन २६५ तेषांतयोरांतरत्वमुच्यते आंतराइति २६६ आंतर्भाविसत्वेबाह्यानामनावश्यकत्वमुच्यते यदास्त्विति २६७ श्रीगुरुमतेइष्टानिर्णय

वैष्णवोद्विविधः प्रोक्तो बाह्य आंतर एव च बाह्यस्तु शंखचक्राभ्यामांतरोवीतरागतः २६५ इति श्रीवैष्णवानां हि सारसंग्रह एव हि ग्रंथे स्मृत्यैव निर्णीतं आंतरा एव ते किल २६६ यदा तु ह्यांतरोभावस्तेषां विष्णोः सुपुष्कलः तदा बाह्येषु चिह्नेषु किं वृथा ग्रहणं भवेत् २६७ यैस्तु कैश्चिद् वृथाऽज्ञानादुच्यते श्रीगुरोर्मते न विद्यते स निर्णीत इष्टदेव इति स्फुटं २६८ तेषांतत्कथनं सम्यग्वाण्या अथ सिमीक्षणात् लिंगैः षड्गुरोर्ग्रंथे इष्टो विष्णुर्मतो यतः २६९ माशंक्यसमाधीयते यैस्त्विति सार्द्धेन यैस्तु श्रीगुरोर्मते सुनिर्णीत इष्टदेवो न विद्यते इत्युच्यते यतस्तेषांतत्कथनं वाण्याः सम्यगर्थसमीक्षणादतस्तेः स्फुटं वृथैवाज्ञानादुच्यते इत्यन्वयः २६८ वाण्यास्तात्पर्यमुच्यते लिंगैरिति यतो विष्णुरेव गुरोर्ग्रंथे तात्पर्यावधारकैः षड्लिंगैरिष्टो मतः २६९ ध ध ध

लिंगान्येवोच्यंते उपक्रमोपसंहाराविति प्रकरणापाद्यस्याद्यंतयोः कथनमुपक्रमोपसंहारलक्षणमेकमे-
वल्लिंगंतस्य मध्ये पुनः पुनरुक्तिरभ्यासः तस्मृते पुरुषार्थासिद्ध्युक्तिरपूर्वतातत्प्रयोजनोक्तिः फलंतत्प्रशंसन-
मर्थवादस्तस्य युक्तिभिरापादनमुपपत्तिरिति षड्ढं तात्पर्यं निर्णये लिंगं २७० तत्राद्यं लिंगमुच्यते आ-

उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वताफलं अर्थवादोपपत्तीचल्लिंगं तात्पर्यं निर्णये
२७० आदावंते गुरोर्ग्रंथे विष्णुरेव हि गीयते विष्णुरेव हि मध्येऽपि गेयः सर्वत्र वर्णितः
२७१ विष्णुनाम्ना विना नास्ति गतिरेवं प्रघोषणात् अपूर्वतारव्यल्लिंगं हि तृतीयं स्प-
ष्टमीर्यते २७२ हरेर्नाम्नेव मुक्तिः स्याद्गोपीति फलं स्फुटं विष्णुप्रशंसं सर्वत्र-
ह्यर्थवादः स्फुटः किल २७३ आपादिता हरेर्भक्तिर्ग्रंथे नानोपपत्तिभिः षड्लिंगै-
स्तदिष्टत्वं तात्पर्यं गम्यते ध्रुवं २७४

दावंते इति अभ्यासः प्रदर्श्यते विष्णुरेवंति २७१ अपू-
र्वतानिरूप्यते विष्णुनाम्नेति २७२ फलं निर्दिश्यते हरेर्नाम्नेति तत्र मुख्यावांतरभेदेन फलद्वैविध्यमुच्य-
ते मुक्तिरित्यादि मुक्तिर्मुख्यं नित्यपरिपूर्णानंदात्मकत्वात् भोगोपांतरं नानादुःखसंमिश्रनश्वरसुखत्वात् अ-
र्थवादो निगद्यते विष्णुप्रशंसेति २७३ उपपत्तिरुपपाद्यते आपादितेति नानोपपत्तिभिर्विधयुक्तिभि-

रिति उपसंह्रियते षड्विरिति तदिष्टत्वे विष्णोरेवेष्टदेवत्वे तात्पर्यमभिप्रायः भ्रवंगम्यते विगतं संदेहं भाति
२७४ श्रीनानकमते युगलोपासनाभावेनोपासनरीतिविरोधतंत्रवाक्यप्रमाणोक्तिपूर्वकं शङ्कते गौरतेजो वि
नेति त्रिभिः गौरतेजः श्रीराधाजानक्यादि श्यामतेजो हरिकृष्णारामादि शिवे इति संबोधनं २७५ वाक्यस्था
नंतद्वाक्याभिप्रायंचाह इति संमोहन इति संमोहनतंत्रे गोपालसहस्रनामस्तोत्रे गौरतेजो बोध्य श्रीराधादि

गौरतेजो विनायस्तु श्यामतेजः समर्चयेत् जपेद्वाध्यायते वापि स भवेत्पतकी शि-
वे २७५ इति संमोहनतंत्रे कृष्णानामसहस्रके श्रीराधादि विना विष्णोर्भक्तिः सम्यग्नि-
षेधिता २७६ यस्मान् विना न कथं श्रीराधादिरतिर्न हि तस्मान्नोपासनरीतिरिति
कश्चिद्देह्यदि २७७ इति तत्कथनं तंत्रवाक्यार्थाज्ञानतो मतं अन्यथैवं प्रतिज्ञाय
कथं राधां विना हरः २७८

विना श्यामतेजो बोध्य विष्णोर्भक्तिर्निषेधिता २७६ यदर्थं
प्रमाणोपन्यासस्तांशं कामुद्धाटयति यस्मादिति तस्मात्तंत्रप्रमाणविरोधात् २७७ समाधीयते इति तदिति
ननु निरूपित एवार्थः किमित्यर्थाज्ञानतंत्रोच्यते अन्यथेति वाक्यार्थाज्ञानाभावे एवं श्रीराधादि विना विष्णु
भक्तिनिषेधं प्रतिज्ञाय राधादि विना केवलानि हरैरेव नामानि कथं कीर्तयेदित्युत्तरेणान्वयः २७८

तत्र हेतुरुच्यते व्याहृतत्वत इति तन्निषेधं विधाय तत्करणे स्वोक्तिव्याघातात् अन्यत्रापि वेदेति हासपुराणादौ
 केवलविष्णुभक्तेरेव निरूपणदर्शनेन तत्र दोषोक्तिर्न संभवति न हि विधिस्पष्टे निषेधः स्पृशतीति न्यायादित्यभिप्रे-
 त्योच्यते नारायणोपनिषदीत्यादिसाङ्ख्येन २७९ २८० तर्हि को वा तदर्थ इत्यपेक्षायां न्यायदर्शनपूर्वकं तद-
 र्थमुच्यते शब्दक्रमादिति शब्दक्रमोत्रपदेषु श्रूयमाणक्रमस्तस्मादर्थक्रमस्त्ववाधितार्थोपपत्त्यनुसृतशब्दान्वयो

कीर्तयेत्केवलान्येव नामानिव्याहृतत्वतः नारायणोपनिषदि तापनीयादिषु श्रुतौ २७९
 श्रीमद्भागवते विष्णुपुराणे भारतादिषु केवलैव हरेर्भक्तिरूपदिष्टा कथं भवेत् २८० त-
 स्माच्छब्दक्रमादर्थक्रमो हि बलवान् भवेत् इति न्यायसमाश्रित्य ह्येवं तस्यान्वयो मतः
 २८१ श्यामतेजोविनायस्तु गौरतेजोर्चनदिकं कुरुते विष्णुवैमुख्याच्छाक्तत्वात्पातकी-
 तुसः २८२

बलवानिति विद्वज्जनप्रसिद्धो न्यायः अन्यथा शब्दक्रमस्यैव बलवत्त्वे पदच्छेदः पदार्थो-
 क्तिर्विग्रहो वाक्ययोजना आक्षेपस्य समाधानं व्याख्यानं पंचलक्षणमिति वाक्यसंग्रहीतवाक्ययोजनाख्यान्वय-
 एव सर्वत्र विभूवेत तस्मादेतन् न्यायानुसारेण तस्य तत्र वाक्यस्यैव मन्वयो मतः २८१ अन्वय एव प्रदर्श्यते श्या-
 मेति अर्चनादीत्यादिपदेन जपध्यानग्रहणंतद्यः कुरुते स श्चाक्तत्वात्पातकी भवेत् ननु सौराः शैवाश्च गाणेशा मा

मकाः शक्तिपूजकाः मामेवयांति ते सर्व इति भगवद्वचनात्कथंशाक्तत्वात्पातिकत्वंतत्रोच्यते विष्णुवैमु
ख्यादिति वासुदेवंपरित्यज्ययोन्यं देवमुपासते तृषितोजान्द्वीतीरेकूपंस्वनतिदुर्मतिरितिवाक्ये यथानान्य
देवयजनदोषोदेवानांविष्णवंगत्वात्तथात्रापिनशाक्तत्वप्रयुक्तोदोषः किंतूभयत्रविष्णुवैमुख्यादेवदोषइति
भावः २८२ ननुकथं सर्वेषांयुगलोपासनाप्रवृत्तिः कथंनानकस्याप्रवृत्तिस्तत्रोच्यते युगलेत्यादिद्वाभ्यां
तत्रहेतुर्भोगेत्यादि २८३ भोगापवर्गहेतुत्वंविभज्यते श्रियइति एकभक्तौहेतुरुच्यते येत्विति २८४

युगलोपासनाश्रेयस्करीयद्विपूर्णिता भोगापवर्गहेतुत्वात्सर्वलोकेषुसंमता २८३
श्रियोभोगेहिप्राधान्यंविष्णोर्मुक्तो न संशयः येतुभोगेसुनिर्विण्णाविष्णुमेवभजंतिते
२८४ किंचमानसध्यानं हि भक्तिः प्रत्ययसंततिः सामंजस्यं प्रमेयैक्ये भवेत्तस्याद्वयो
र्न हि २८५

निमित्तांतरंचाभिधीयते किंचेति सापरानुरक्तिरीश्वरे इति भक्तिशास्त्रसूत्रकारभग
वच्छांडिल्यसूत्रात् तत्रप्रत्ययैकतानताध्यानमिति भगवत्पतंजलिसूत्रात् सत्वएवैकमनसोवृत्तिः स्वा
भाविकीतुया अनिमित्ता भागवती भक्तिः सिद्धेर्गरीयसी जरयत्याशुयाकोशं निगीर्णमनलोयथेति भग
वत्कपिलवाक्याच्च मानसध्यानं भक्तिः साच प्रत्ययस्य मनोवृत्तेः संततिः ध्येयैकाकारप्रवाहस्तद्रूपा ईश्वरे

हरौयानुरक्तिरनुपुनः पुनारक्तीरागाकारप्रत्ययसंततिः सौमिल्यादिवचनैर्निर्गुणभगवत्स्वरूपात्मकेतन्हा
यानां वृत्तीनामेकतानतासंततिरेव ध्यानमिति पातंजलि सूत्रादिपेक्षानदृश्यते इति वाच्यं सर्वोद्वेति एकमन-
स इत्येकाकारचित्तस्येति पदाभ्यामन्याकारप्रत्ययानंतरितत्वाध्ययैसीये कमित्याग्निभक्तांतरमनपेक्ष्य स्वा
भाविकप्रवृत्तिमतीया भगवती भगवदेकाकारावृत्तिः सा भक्तिः सिद्धिर्मुक्तिस्तद्धेतुत्वात्सर्वान्यसाधनेभ्यो
गरीयसीतद्धेतुत्वमेवाह जरयतीति या भक्तिः स्वरूपापरोक्षज्ञानजननद्वाराश्रुकोशमविद्यादिपंचसंघा

क्रियते युगुलोपास्तिर्यैस्तेरप्येकताद्वयोः मतास्यादन्यथा त्विष्टभेदे भक्तिर्विभि
द्यते २८६ तस्माच्छ्रियोऽस्य शक्तित्वाद्द्विष्वभेदविवक्षया विष्णुरेवमतः स्वष्टोभ
क्तौलाघवमिच्छता २८७

तत्स्वरूपावरकं जरयती बाधयतीत्यर्थः तथाच भक्तेः प्रत्ययसंत
तिरूपत्वात् तस्याः सामंजस्यं सौष्टवं प्रमेयैक्य एव भवेन्न हि द्वयोरितितदैक्यमवधार्यैकभक्तिः स्वीकृते
तिभावः २८५ हरिप्रिययोरेकत्वस्य सर्वसंमतत्वमप्युच्यते क्रियते इति विपक्षे बाधकः प्रदर्श्यते अन्य
थात्विति २८६ उपसंह्रियते तस्मादिति सर्वसंमतत्वात् शक्तितदाश्रययोः प्रथकसत्तायाः काप्यदर्शने
नास्य शक्तित्वादेव विश्वभेदाभिप्रायेण भक्तेरेकध्याने लाघवमिच्छता विष्णुरेव स्वैष्टोमतः २८७

केनभावेनगुरोर्विष्णोभक्तिस्तत्रोच्यते सरवीभावस्येति गुरोःसरवीभावस्यैवप्राधान्यमितितद्वाण्यांहश्य
तेभातिकथंभातीत्यपेक्षायामुच्यते प्रायइति २८८ कथंतर्हि नतदीयानांसरवीभावेएवसर्वेषांप्रवृत्तिरित्याकां
क्षायामुच्यते गुरोर्नास्तीति अथापिसरवीभावप्राधान्येपिदास्यवात्सल्याह्यन्यभावविवर्जनेगुरोराग्रहोन
ह्यस्ति अतस्तत्तद्भावेषुयथेष्टंतदीयानांप्रवृत्तिरितिभावः अनाग्रहेहेतुद्वयमुच्यते तत्सर्वेत्यादि २८९ ननु

सरवीभावस्यप्राधान्यंगुरोर्विष्णोर्वाह्यदृश्यते प्रायःसर्वगुरोर्ग्रथेतद्भावस्यैवकीर्तनात्
२८८ गुरोर्नास्त्याग्रहोथापिह्यन्यभावविवर्जने तत्सर्वभावमाधुर्यात्तुर्वैचित्र्याज्जन-
चेतसां २८९ तंयथायथोपासतेतदेवभवतिश्रुतिः विष्णुभक्तिप्रकारेषुप्रमाणंसर्व
तोमता २९०

विष्णोरेकस्यैवध्येयस्ययथेष्टनानाविधोपासनेकिंमानमित्यपेक्षायामुच्यते तमिति
तंयथायथोपासतेतदेवभवतीत्यसंकुचितोक्त्यानकश्चित्सरव्यदास्यवात्सल्यादिकसंख्या नियमोभगवद्धा
मवृक्षपक्षिभृंगादीनामपितत्तद्भावोपासनाफलत्वेन तद्भावसंख्यायाअस्तत्पण्डन नृचतत्तद्योनीनांपाप-
फलत्वमितिवाच्यं नकर्मिणस्तांगर्तिमाप्नुवन्तीत्यादिपुण्यशीलत्वाशुभाकाशंनिगीर्णमनलोपापिनांतत्रप्र-
वेशवादिनोलज्जास्पदत्वात् नचकथंतदुपासकानांतमोक्षार्थः संततिःध्येयैकाकारप्रवाहस्तद्रूप इत्येव

रितिवाच्यं नयत्रसत्त्वं नरजस्तमश्च न वै विकारो न महान् प्रधानमित्यादिवचनैर्निर्गुणभगवत्स्वरूपात्मकेतन्वा
मनितच्छंकाया एव तमोमूलत्वात् न च लोके कस्यापि मंदस्यापि तथापेक्षान दृश्यते इति वाच्यं सर्वोत्कृष्टस्य ब्रह्म-
ण एव तद्गुरि भाग्यमिह जन्म किमप्यदव्यां यद्गोकुले पिकतमांघ्रिरजोभिषेकमित्यादिना तथा परमभागवत
स्योद्धवस्य आसामहोचरणरेणुजुषामहंस्यां वृंदावने किमपि गुल्मलतौषधीनामित्यादिना तथा प्रार्थनादर्शना
त्तस्मात्सर्वभावानां विष्णोः श्रुतिसंमतत्वात् परमानंदस्वरूपभगवत्पर्यवसायित्वेन मधुरत्वाच्च न तद्दर्जनमि-
ति भावः नचाप्रतीकालं वनान्नयतीत्यादि सूत्रेण प्रतीकालं वनशून्यानहं ग्रहोपासकानेवामानवः पुरुषो न

ये यथा मां प्रपद्यंते तांस्तथैव भजाम्यहं इति स्मृतिश्च सर्वेषु प्रमाणं तद्विधेषु हि २९१

यतीति बादरायणसिद्धांतात्कथं तत्तद्भाववतां तन्नाम प्राप्तिरिति वाच्यं अहं हरिः सर्वा अहं हरिः दास इत्यहं ग्रहोपास
कत्वात् तत्तद्भाववतां न च तथापि तेषां ब्रह्मण्यहं ग्रहाभावान्न तन्नाम प्राप्तिरिति वाच्यं भगवत्सर्वादासपार्षदादी
नामपि ब्रह्मस्वरूपात्मकत्वात् तेषां ब्रह्मण्यहं ग्रहोपासकत्वोपपत्तेः २९० तं यथा यथोपासते इत्यत्र श्रौततच्छ
ब्दस्य विष्णुपरन्वमवधारयितुं श्रुत्यर्थानुसारिणी स्मृतिरपि प्रदर्श्यते ये यथा मामिति अत्र श्रौततच्छब्दस्थ-
ले कृष्णस्य तच्छब्दप्रयोगेण श्रुतौ विष्णुरेव तदर्थः ये यथा यद्यद्भावेन प्रपद्यंते ते मां मेव प्रपद्यंते इत्युक्त्या तत्स

वभाववतां ब्रह्मण्येवाहं ग्रह इति सिद्धं तदेव भवतीति श्रुतिभागाख्यातांस्तथैव भजाम्यहमिति २९१ शंकांतर
सुद्राव्यते यदिकश्चिदिति जंतव इत्यसामर्थ्योक्तिः साक्षाद्हरिप्रियात्वमित्यतिदोर्लुभ्यं तथा च तत हरिप्रियाश्च
यं विना कथमर्हति न कथमपीति भावः २९२ समाधीयते सत्विति वाच्यमेवोच्यते स्वसामर्थ्या

यदिकश्चिद्देदेवं विना हरिप्रियाश्चयं साक्षाद्हरिप्रियात्वं तु कथमर्हति जंतवः २९२ स
तु वाच्यः स्वसामर्थ्यादशक्यं दास्यमप्यथ तस्यानुग्रहतोऽशक्यं न प्रियात्वमपि ध्रुवं २९३
तदनुग्रहमाश्रित्य यथायस्य मनोरुचिः तथैवोपासनाकार्यश्रुतिस्मृतिप्रमाणतः
२९४ यत्तु कश्चिद्देदेवं प्रियासापत्यभावतः कथं सिद्धोत्सर्गवीभावो विना तस्याः पदा
श्रयात् २९५ तस्य शंकावृथैवेयं तन्माहात्म्या प्रबोधतः नैवेद्यार्थास्तु सापत्यं मात्सर्यं
संभवेद्यतः २९६

दिति स्वसामर्थ्यात्तु हरिप्रियात्वमेवाशक्यमिति तु न वाच्यं किंतु दास्यमप्यशक्य
मेवाथ तस्यानुग्रहतो हरिप्रियात्वमपि नाशक्यमिति ध्रुवमेव २९३ निष्कृष्टार्थ उच्यते तदनुग्रहमिति तं यथायथेत्या
द्युक्तं मानं स्मार्यते श्रुतीति स्पष्टमन्यत् २९४ प्रियामात्सर्यमाशंक्य समाधीयते यत्त्वित्यादिद्वाभ्यां तस्याः पदा-
श्रयाद्विना प्रियासापत्यभावतः सर्गवीभावः कथं सिद्धोदिति यदिकश्चिद्देत् २९५ तस्य पुरुषस्येयं शंका तस्या भग

वत्यामाहास्याप्रबोधतो वृथैव वृथात्वे तदसंभवो हेतु रूच्यते नैवेति यत ईश्वर्याः मात्सर्यं तद्धेतुकं सापत्त्यं च
न संभवेदतो वृथैत्यर्थः २९६ तदेव मात्सर्याभावं प्रमाणोक्तिपुरःसरं कैमुत्यन्यायेन दृढीक्रियते न क्रोध इत्या
दिद्वाभ्यां मात्सर्यं परसरस्य सहिष्णुत्वं लोभः परकीयद्रव्याद्यभिलाषा क्रोधस्तद्रूढणप्रतिबंधके द्वेषोऽन्याच
या अशुभामतिस्तत्सर्वं दोषजातं पुरुषोत्तमे भक्तानां न भवंति किं भूतानां कृतानि सर्वाणि पुण्यानि यैः अहो बत

न क्रोधो न च मात्सर्यं न लोभो न अशुभामतिः भवंति कृतपुण्यानां भक्तानां पुरुषोत्तमे
२९७ इति स्मृत्या न भक्तानां यदा मात्सर्यं संभवः तदा साक्षात्प्रियाया वै तस्य सं
भावना कुतः २९८ प्रत्युत विष्णु रूपाया विष्णु भक्तिः सुसंमता विष्णु भ
क्तेषु तस्या वै परा प्रीतिर्भवद्भुवम् २९९

श्वपचोऽतोगरीयान्यज्जिह्वाग्रे वर्तते नाम तुभ्यं ते पुस्तपस्ते जुहुवुः स स्मुरार्य्य ब्रह्मानूचुर्नाम गृण्णंति ये ते
तथा जन्मांतरेष्वपि कृतानि पुण्यानि यैः जन्मांतरसहस्रेषु तपो योग समाधिभिः नराणां क्षीणपापानां कृष्णो भ
क्तिः प्रजायते इत्यादिवाक्यैर्भक्ते सर्वपुण्यात्मकत्वात्तत्फलरूपत्वाच्च २९७ २९८ मात्सर्यस्य का कथा प्रत्युत तद्भक्ते
षु तस्मिन्नुग्रह एव भवतीति दर्शयते प्रत्युतेतिद्वाभ्यां यतः सा विष्णुस्वरूपाऽतस्तस्या विष्णु भक्तिरेव सुसंमता २९९

विष्ण्वाराधनेनैवतुष्टासादृशप्रियापरांभक्तिप्रयच्छति ददाति अतस्तस्या अनुग्रहादेव सर्वेषां युगलो
पासकानां विष्णवेकपराणांच सरव्यभावः सिद्धोत् ३०० किंच यो लोकेपि मात्सर्यहेतुस्तस्य तत्रासंभवादेव न
मात्सर्यशंका गंधोपीति प्रदर्श्यते स्वभोगेति अन्यभोगप्रदानेपत्युः सामर्थ्यस्य संक्षयाद्या स्वभोगक्षयभी
तिस्तया लोकेपि सपत्न्यादौ मात्सर्यं भवेत् सशक्तिसंक्षयो हरेण तस्यैव पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभा

विष्ण्वाराधनतुष्टासापरांभक्तिप्रयच्छति सर्वेषां सरव्यभावोतः सिद्धेतस्या ह्यनुग्रहा
त् ३०० स्वभोगक्षयभीत्या हि पतिसामर्थ्यसंक्षयात् भवेत् लोकेपि मात्सर्यं न हरे शक्ति
संक्षयः ३०१ सर्वदोषविहीनत्वात् सरव्यभावो गुरोर्मतः तस्माद्विष्णो सरवीभावः प्रा
द्यो ग्रंथे निरूपितः ३०२ यदिकश्चिद्देवे देवं नानकस्य गुरुर्हरिः कथं तस्मिन् सरवीभाव
स्तस्य स्यात्तर्हितच्छृणुः ३०३

विकीज्ञानबलक्रियाचेति श्रुतेः ३०१ फलितमुच्यते सर्वेति शंकि-
तदोषाणां निरस्तत्वाद्दोषांतरसंभावनाया अप्यनुत्थानेन सर्वदोषविहीनत्वात् सरव्यभाव एव यतो गुरोर्मतस्त
स्मात् सर्वजनानुकंपया स एव प्रायो बाहुल्येन ग्रंथे निरूपितः ३०२ गुरुत्वे सरव्यभावा संभवमाशंक्य समाधीय
ते यदिकश्चिदित्यादिभिः तस्मिन् गुरुरूपे सरवीभावेन पतिबुद्धिः कथं स्यान्न कथमपि तदितितत्समाधानं स

प्रमाणं शृणु ३०३ स्मृतिप्रमाणमुच्यते गुरुरग्निरिति ३०४ स्मृत्यवगतार्थोभिधीयते इतीति स्मृत्यापत्तिवि-
षयकगुरुबुद्ध्युपदेशात्तद्बुद्ध्योर्विरोधाभावाध्यवसायात् किलनिश्चयेन गुरोर्ननिकस्य हरिरेवपतिः स्वेष्वगुरु-
श्च ३०५ फलितमभिधीयते तस्मादिति इष्टपत्याद्यखिलभावेनविद्यमानत्वात् अनन्याअन्यत्वप्रमथू-
न्याऽतएवानपायिनीस्वात्मनिकदाचित्प्रीत्यनपायात् तस्याः प्रामाणिकत्वाद्युच्यते श्रुतिगीतेति आत्मेत्येवोपा-

गुरुरग्निर्द्विजातीनां वर्णानां ब्राह्मणो गुरुः पतिरेको गुरुः स्त्रीणां सर्वेषामतिथिर्गुरुः ३०४
इति स्मृत्या तु नारीणां पतिरेव गुरुर्मतः हरिरेव पतिः स्वेष्वगुरुः स्वात्मा गुरोः किल ३०५
तस्मात्सर्वप्रकारेण गुरोर्भक्तिर्हरिर्मता अनन्यारिखलभावेन श्रुतिगीतानपायिनी ३०६
सरस्य भावात्पतिर्विष्णुश्चेष्टस्त्वीश्वरभावतः गुरुस्तु स्वोपदेशेन स्वात्मा साक्षात्स्वरू-
पतः ३०७

सीतयोऽन्यां देवतामुपासते अन्योसावन्यो हंनसवेदयथापशुरित्यादिश्रुतेः ३०६ सनि-
मित्तंतद्भावाविभज्यप्रदर्श्यते सरस्यभावादिति नचसरस्यभावेमाधुर्य्यरसे ईश्वरभावस्य प्रतिबंधकत्वं रा-
ज्ञे ईश्वर्य्यदृष्ट्वा ग्राम्याणामतदीयानां माधुर्य्यरसप्रतिबंधेपितद्राज्ञो माधुर्य्यरसप्रतिबंधादर्शनात् प्रत्युत-
तदैश्वर्य्यबुद्धौ तस्यारसबुद्धेस्तदैश्वर्य्यस्य कचिद्विशसंभावनायामेवरसप्रतिबंधस्य च संभवात् किंचैश्व-

य्याभावे जीवत्वापत्यानन्धरत्वादिदृष्ट्या निरतिशयानन्दाभीपूखनामिहामुत्र विरक्तानां सतांतत्र भावस्यैवोद-
यासंभवात् ३०७ अभेदे भक्त्यसंभवमाशंकते यस्त्वित्यादिद्वाभ्यां सापरानुरक्तिरीश्वरे इति सूत्रात्पराभक्ति-
रनुरक्तिशब्दाभिधेया प्रेमलक्षणैव अपरातुनवधा श्रवणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनं अर्चनं वंदनं दास्यं
सरस्य मात्मनिवेदनमित्यादिप्रह्लादवादात् ३०८ एवं परापरभक्तिस्वरूपं दर्शयित्वा अभेदे तदसंभवमाह अभे-

यस्तु ब्रूयाद्भवेद्वक्तिः पराहि प्रेमलक्षणा अपरानवधाज्ञेया सरस्यदास्यादिभावतः
३०८ अभेदे स्वात्मबुद्ध्या तु कथं प्रेमापराभवेत् कथं दास्यादिभावश्चाभेदे सेवाद्यसंभ-
वात् ३०९ स तु वाच्यो वृथा प्रश्नस्तवैतदविचारतः आत्मन्येव हि सर्वेषां परा प्रीतिर्हि दृश्य-
ते ३१० तत्त्वे मात्मार्यमन्यत्र नैव मन्यार्थमात्मनि अतस्तत्परमं प्रेमह्येवं ब्रूद्धेः सुसंमतं ३११

देइति अभेदेकः कस्य प्रिय इति विभागानुपपत्तिः पराभक्तिवाधिका सेवाद्यनुपपत्तिरपरायावाधिकेति भावः ३०९
समाधीयते स तु वाच्य इति असंभवतर्के प्रत्यक्षांशु भवेन बाधः प्रदर्श्यते आत्मन्येवेति ३१० तत्र ब्रूद्धसंम-
तिरुच्यते तत्त्वे मात्मार्यमिति अन्यत्र पतिपुत्रादौ यत्प्रेमतदात्मार्यं आत्मसंबंधविना न्यपुत्रादौ तददर्शनात् आ-
त्मनियत्प्रेमतदन्यार्थं नैव पुत्राद्यभावेपि नित्यसिद्धत्वात् इति ब्रूद्धैर्विद्यारण्यस्वामिभिः सुष्ठु श्रुत्यनुभवयुक्तिभिः
संभाव्यसंमतं ३११

उक्तवृद्धवाक्येऽप्यश्वद्वधतां भेदाग्रहवतामस्वीकुर्वतां नास्तिकत्वापादनीनवा अरे सर्वस्य कामाय सर्वं प्रियं भवति आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवतीति वृहदारण्यके मैत्रेयी ब्राह्मणे बहुविस्तरेण सर्वोपसंहारवती श्रुतिरेवार्थास्तदर्थं नहीति स्पष्टं ३१२ स्पष्टेऽपि श्रुत्यर्थे भेदग्रहमात्रेण कश्चिदन्योऽर्थो भविष्यतीति वृथा मिलितं तां स्वात्मनो भागवतत्वमभिमन्यमानानां श्रुतेस्तदर्थपरत्वज्ञापकं श्रीमद्भागवतारव्याख्यानमेव संक्षिप्यार्थतो भिधीयते द

नहि सर्वस्य कामाय सर्वं भवति प्रियं आत्मन एव कामाय सर्वं प्रियमिति श्रुतेः ३१२ दशमेऽवत्सहरणे श्रीमद्भागवते तु हि कृष्ण एवाभवत् सर्वं बालवत्सादि रूपतः ३१३ तदा गवां च मातृणां स्वांगजेभ्यो धिकारं कृष्णोऽतद्रूपिणि श्रुत्वा राजापृच्छत्सविस्मयः ३१४

शमे इत्यादिभिः भगवता तत्तन्मातृणां गवां च स्वस्मिन् यशोदा सदृशीं वात्सल्यभावेन प्रीतिमालोक्य स्वात्मनश्च प्रेमैकवश्यतामधिगम्य तासां तादृक्सुरवमभिवांछता प्रेरितेन ब्रह्मणा वत्सबालादिहरणे कृतं कृष्ण एव सर्वगोपाल बालवत्सादि रूपो भवत् ३१३ स्वांगजेभ्यो ब्रह्मणा हतवत्सबालादिभ्यः सविस्मयो लोको व्यवहारविरुद्धत्वात्साश्चर्याः ३१४ श्रीसीतारामचंद्राय नमः

स्वानंगजेकृष्णोस्वांगजेभ्योधिकाप्रीतिः कथमभवदिति नृपप्रश्नेतदुत्तरं शुकः प्राह अत्र भक्तशिरोमणिरिति शुक
विशेषणो न तदुक्तकृष्णस्वात्मत्वे भक्तानां शंका नोचित्यं द्योतितं ३१५ शुकवाक्या न्येव पठ्यते सर्वेषामित्याद्य
ष्टभिः हेनृपसर्वेषां भूतानां देवनरतिरश्वां स्वात्मैव वल्लभः प्रियः अन्यथा कुक्कुरस्य स्वभोजनाय देवभागान्नभ
क्षणं न स्यात् न च पुत्रवित्तगुर्वादीनां प्रियत्वं इतरेषु त्राद्यास्तु तस्यात्मन एव वल्लभतया तत्संबंधे नैव प्रिया अन्य-

स्वांगजेभ्योधिकाप्रीतिः कथं स्वानंगजे भवत् कृष्णो तदुत्तरं प्राह शुको भक्तशिरोमणिः
३१५ सर्वेषामपि भूतानां नृपस्वात्मैव वल्लभः इतरेऽपत्यवित्ताद्यास्तद्वल्लभतये
वहि ३१६ तद्राजेंद्रयथास्नेहः स्वस्वकात्मनि देहिनां न तथा मम तालं विपुत्रवित्त
गृहादिषु ३१७ देहात्मवादिनां पुंसामपि राजन्यसत्तम यथा देहः प्रियतमस्तथा
न ह्यनुयचतं ३१८

आपरपुत्रगुर्वादेरपि तथा प्रियत्वापत्तेः ३१६ तदेव पुनर्दृढयितुमाहुः
तद्राजेंद्रेति स्वस्वकात्मनि स्वस्मिन् ३१७ स्वात्मनि प्रीत्यतिशयत्वे किमुवाच्यं परंपरया व्यवहिताध्यासापन्नपु
त्राद्यपेक्षया संनिहिताध्यासतयात्मत्वेन भ्रांतिप्रतिपन्ने देहेऽपि प्रियतमत्वं दृश्यते इत्याहुः देहात्मवादिनामिति
ये च पुत्रादयस्तदेहं अनुतत्संबंधिनस्ते तथा प्रियतमान भवन्ति ३१८

पुनर्विवेकेन आत्मत्वाध्यासाभावे देहेऽपि तथा पूर्ववत्प्रीत्यभावमाहुः देहोपीति विवेकात्पूर्वयद्यस्माद्देहेऽप्येवा
त्मत्वाध्यासदाढ्यादस्मिन् देहजीर्यत्यपि जीविताशावलीयसी अभूत् विवेकेन तदध्यासनिवृत्तौ यर्हि ममताभा
गमवेत्तर्ह्यसौ देह आत्मवस्त्येन भवति ३१९ फलितं निगमयंति तस्मादिति तदर्थं आत्मार्थं ३२० नन्वात्मन्ये
व प्रीतेर्निरतिशयत्वसिद्धावपि कृष्णो तत्प्रीत्याधिको किमायातंतत्राहुः कृष्णमेनमवैहीति एनं वेदांतसहकृतबु

देहोपिममताभाकचेत्तर्ह्यसौ नात्मवस्त्ययः यज्जीर्यत्यपि देहेऽस्मिन् जीविताशावलीय
सी ३१९ तस्मात्त्रियतमः स्वात्मा सर्वेषामपि देहिनां तदर्थमेव सकलं जगदेतच्चराचरं
३२० कृष्णमेनमवैहित्वमात्मानमखिलात्मनां जगद्धिताय सोऽप्यत्र देहीवाभातिमा
यया ३२१

ह्येव प्रेमसहकृतचक्षुषा विद्यावरणाभिभावे प्रत्यक्षमिव स्वप्रकाशतया भासमानं कृष्णं श्याम
सुंदरं रूपं यत्तत् प्राहुर व्यक्तमाद्यं ब्रह्मज्योतिर्निर्गुणं निर्विकारं सत्तामात्रं निर्विशेषं निरीहं सत्त्वं साक्षाद्विष्णुरध्यात्म
दीपइत्यादिनामात्रापितथानि रूपितं स्वप्ने प्रतीयमानानामसंख्यातजीवानां स्वप्नहृगेकात्मत्ववत् अखिलात्म
नां मात्रां त्याग्य भवदेवनानत्वेन भासमानानां जीवानामात्मानं विद्धि अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थित इत्यादि
वचनात् ननु सच्चिदानंदात्मस्वरूपविग्रहत्वे देहदेही विभागाभावेऽपि कथं देही जीव इव तस्य प्रतीतिस्तत्राहुः

जगदिति माययाकरुणयावात्सल्यशृंगारादिरसान्वितोपासनार्थजगतांहितायससच्चिदानंदात्मविग्रहोपि
 देहीवाभाति ३२१ स्वप्नप्रतीतनानात्मनां स्वप्नदृगात्मत्ववदखिलात्मनामात्मत्वं निर्दिश्य स्वप्नप्रपञ्चस्य स्वप्नदृ-
 गव्यतिरेकवत्सर्वप्रपञ्चस्य कृष्णाव्यतिरेकमाहुः वस्तुत इति कृष्णां वस्तुतः परमार्थतो जानतां अत्र लोके स्थाण्युस्था-
 वरं चरिष्युजंगमंचतदखिलं भगवद्रूपं इह कृष्णादन्यत्किंचन नास्ति ३२२ स्वप्नदृश्यस्य तद्दृगव्यतिरेकवत्प्रपञ्च-
 स्य दृश्यत्वादेव सर्वसाक्षिकृष्णाव्यतिरेकमुक्त्वा तत्कार्यत्वादपि तदव्यतिरेकमाहुः सर्वेषामिति सर्वेषां वस्तूनां घ-

वस्तुतो जानतामत्र कृष्णां स्थाण्युचरिष्युच भगवद्रूपमखिलं नान्यदस्तीह किंचन ३२२ सर्वे
 षामपि वस्तूनां भावार्थो भवति स्थितः तस्यापि भगवान्कृष्णः किमतद्वस्तु रूप्यतां ३२३
 इत्येवात्मस्य रूपत्वात्कृष्णोप्रीतिः सुवर्णिता अभेदे हि पराप्रीतिर्न भेदे तादृशी मता ३२४

टपटादीनां भावार्थः सत्तास्वरूपं भवतीति भवतिकार्यमस्मादिति भवत् कारणं तस्मिन्नेव स्थितः घटपटादीनां कपाल-
 तंत्वाद्यव्यतिरेकात् तस्यापि तत्कारणजातस्य कारणं भगवान्कृष्णः सर्वाणि च भूतानि नारायणादेव समुत्पद्यन्ते ना-
 रायणो प्रलीयन्ते इत्यादि श्रुतेस्तथा च नारायण एवेदं सर्वमिति श्रुतेरुक्तयुक्तेश्च किमतत्तदन्यद्वस्तु इति रूप्यतां न किम-
 पितदन्यदतः सर्वविषयाप्रीतिः कृष्णोऽप्यवसन्नेति भावः ३२३ प्रमाणसिद्धीर्थः संगृह्यते इत्यमिति यतः श्रीशु-

केनात्मस्वरूपत्वादेव कृष्णे प्रीतिर्वर्णिताऽतोऽभेदे एव परा प्रीतिर्भेदेतादृशी न मतेत्यन्वयः ३२४ अध्यासतारत-
म्यतः प्रीतितारतम्यं प्रदर्श्यते यथायथेति ३२५ श्रुत्या भेदोपास्तिनिषेधेनाप्यभेदे भाक्तिसामंजस्यमित्यापा-
दितुं श्रुतयः प्रदर्श्यन्ते योन्यामित्यादिद्वाभ्यां देवस्यान्यत्वमेव व्याख्यायते अन्योसाविति ३२६ उत्तमपि अ-

यथायथात्मतादात्म्यं पुत्रदारादिगोचरं कल्पितं स्यात्तथा प्रीतिरध्यासतारतम्यतः ३२५
योन्यां देवता मुपासते ह्यन्योसावन्योहमस्मीति न स वेदयथापशुर्भेदोपास्तिनिषेध-
ति ३२६ उदरमंतरं कुरुते अथ तस्य भयं भवति द्वितीयाद्भयं भवतीत्यादिर्वेदे सुघो-
षणात् ३२७ नाविष्णुः कीर्तयेद्विष्णुं नाविष्णुर्विष्णुमर्चयेत् नाविष्णुः संस्मरेद्वि-
ष्णुं नाविष्णुर्विष्णुमाप्नुयात् ३२८ इत्यादि स्मृतिभिश्चापि भेदोपास्तेर्निषेधतः विष्णुं
स्वात्मतया ध्यायन् सरस्यदास्यादिभावयेत् ३२९ रं अल्पं अंतरं भेदं अल्पमपि भेदकर्तुः भयं भव-

ति द्वितीयाद्भेदेन प्रतीताद्भयं भवतीत्यर्थः ३२७ स्मृतिरप्युच्यते नाविष्णुरिति विष्णुभेदमतिरित्यर्थः पादत्र-
ये भेदबुद्ध्या भक्तिप्रतिषेधश्चतुर्थेतत्फलाप्राप्तिः ३२८ उक्तप्रमाणाभिप्रायो निगद्यते इत्यादीति कुर्वन्ति हित्व-
यिरति कुशलाः स्वआत्मनित्यप्रिये इत्यादि नागोपीनां कोतिप्रयासोऽसुरबालकाहरेरुपासने स्वेहदिच्छिद्रव-

त्सतः स्वस्यात्मनः सख्युरशोषदेहिनां सामान्यतः किंविषयोपपादनैरित्यादिना प्रह्लादादेश्वतथाध्यवसायात्
३२९ क्षयाभावेनाव्यभिचारसंभवादप्यभेदे एव मुख्याप्रीतिरित्युपसंह्रियते अन्यत्रेति ३३० अभेदे एव पराभक्तिः
प्रेमलक्षणा निर्णयिसेवादिभक्तिविचारमारभ्यते सेवापीति प्रातःकालादारभ्य करमुखचरणादिक्षालन-
स्नानादिसंपादनभोजनादिना होरात्रमतिरागतः सेवापियथानित्यं स्वस्मिन् स्यात्तथान्यत्र क्वचिन् दृश्यते ३३१

अन्यत्र क्षीयते प्रीतिः स्वस्मिन् न क्षीयते क्वचित् अभेदोपासनेन तस्मात् प्रीतिरव्यभिचा-
रिणी ३३० सेवापि ह्यथानित्यं स्वस्मिन् स्यादतिरागतः स्नानभोजनपानाद्यैर्न तथान्यत्र
दृश्यते ३३१ गुरौ तथैष्टदेवपिशुनाज्ञाभ्यतः किल पितृपुत्रादिषु स्वीयभोगमोक्षादि
वाञ्छया ३३२ तस्मात् प्रीतिश्च सेवाचाभेदे नित्यापरामता भेदकामानुसारेण कदाचि-
त्क्यदृढा क्वचित् ३३३

गुर्वादिसेवाया अपिकादाचित्क्याः स्वस्मिन्नेव पर्यवसानमुच्यते गुराविति गुर्वा
दौशास्त्रभयात् कदाचिद्यासेवासास्वमोक्षवाञ्छया पुत्रादौ भोगादिवाञ्छया भवति ३३२ फलितं निरूप्यते तस्मा
दिति एवं प्रमाणयुक्तिभ्यां निर्धारणात् प्रीतिः सेवाचाभेदे एव नित्या अव्युच्छिन्ना पराजक्तृष्ठाचमताभेदे तु कामानु-
सारेण तत्तारतम्येन कदाचिदेव क्वचिदेव साध्यदृढवस्यात् न तथात्मनीवाव्युच्छिना ३३३

भेदवादिनां अपि व्यवहारेणोक्तार्थसंमतिः प्रदर्श्यते सर्वेष्विति द्वाभ्यां वयं भेदवादिन एवेति च तथा स्वस्वाग्रहेण भेदपरेष्वपि ये आत्मीयाचार्या विष्णवतारत्वेन तद्रूपामतास्ते एव भक्तसत्तमाः संमताः ३३४ स्वेषु आधुनिकेषु स्वस्वात्मसु तद्भेदवत्सु विष्णोरभिन्नत्वेऽपि स्वभ्रातृत्वेन तद्भेदेनाभिमान्यमानेषु स्वाचार्य्यतुल्या प्रीतिः सेवाचनैव संमता तस्माद्यत्र यत्र विष्णुरूपत्वं तत्र तत्र तन्मुख्य प्रीतिमत्वं भक्तप्रधानत्वं च यत्र यत्र विष्णुभेदवत्वं तत्र तत्र न्यूनप्रीतिः

सर्वेषु संप्रदायेषु भेदोपास्ति परेष्वपि स्वस्वाचार्याहारेरूपसंमता भक्तसत्तमाः ३३४
 स्वेषु तद्भेदवत्सु तु न स्वाचार्य्यसमामता विष्णुप्रीतिश्च सेवातो ह्यभेदे परमामता ३३५
 अभेदवादिनां पक्षे त्वभेदास्ति स्वरूपतः मनोवागादिभिर्भक्तिः सेवाकायात्स्वधर्मः ३३६

मत्वं तदतुल्यसेवकत्वं चेति व्याप्ति संप्रतिपत्तेरभेदे एव प्रीतिसेवयोः प्राधान्यं न तु भेदे किंतु गौणत्वमेवेति स्वरूपेणाभेदमेव स्वीकुर्वन् दास्यसरख्यादिभावनाकार्य्या आत्मेत्येवोपासीतेत्यादि श्रुतेः ३३५ पुनश्चाभेदवादे एव श्रुतिसंमता भेदबोधपरापरभक्तीनामुपपत्तिर्न भेदवादे इति नानोपपत्तिभिरापाद्यते अभेदवादिनामित्यादिना अभेदवादिनां तत्त्वमसि अहं ब्रह्मास्मि अयमात्मा ब्रह्मेत्यादि श्रुतिभिर्जहदजहल्लक्षणया स्वरूपे एव संमता भेदः स्वरूपतः स्यादेव देवानां गुणलिंगानामानुश्रविककर्मणां सत्त्वं एवैकमनसोवृत्तिः स्वाभाविकी तु

या अनिमित्ताभागवतीभक्तिः सिद्धेर्गरीयसीत्यादिभिः सूक्ष्मेण शरीरे संमता भक्तिः मनोवागादिभिरिति तदुपलक्षतेन सूक्ष्मेण स्यात् ब्राह्मणो यजेदित्यादिना तत्तज्ज्ञात्यादिगितं स्थूलदेहे विहितं सेवादिकर्म कायात्त्यादेव ३३६ स्वमते सर्वसंभाव्य परमते भेदबोध परापरभक्त्योरसंभवो बोध्यते भेदवादिष्विति भेदवादित्वादेवा भेदासंभवो मुख्यप्रीत्यभावश्चेति भावः ३३७ पुनः सिंहावलोकनन्यायेना भेदपक्षे सेवायां औपाधिकत्वं स्वाभाविकत्वं च

भेदवादिषु नाभेदः संभवेच्छ्रुतिसंमतः नानुरक्तिः पराभक्तिर्भेदे मुख्यारतिः कुतः ३३७
सेवाप्यभेदपक्षे हि देहाद्यौपाधिकी भवेत् देहादिष्व्यात्मतादात्म्याध्यासात् स्वाभाविकी
च सा ३३८ भेदवादिषु सेवापि कथंचित्संभवे न हि ईश्वरस्तु विभुस्तेषां जीवोऽणुः संमत
स्तथा ३३९ विष्णुस्त्वस्य जीवेनाणुना सेवा भवेत्कथं कथंपुण्यादिसंगृह्यविभवोऽणुः स
मर्पयेत् ३४०

प्रदर्शयते सेवापीति विवेकिन औपाधिकी अविवेकिनो ध्यासाद्देहे आत्मत्वा-
भिमानिनो देहे कृता स्वाभाविकी च स्यात् ३३८ भेदवादिषु सेवनासंभवो भिधीयते भेदवादिष्विति असंभवमेवा-
पादयितुं भूमिकोच्यते ईश्वरस्त्विति तेषां भेदवादिनां मत ईश्वरो विभुस्तथा जीवोऽणुः संमतः ३३९ किमतस्तत्रो-
च्यते विष्णुस्त्वस्येति कातत्रानुपपत्तिस्तत्रोच्यते कथंपुण्यादीति ३४०

सेवोपपत्तिशङ्कते देहादीति जीवस्य देहोपाधिरादिपदेनेशस्य मूर्तिरूपोपाधिरेव मीशजीवयोस्तयोः संबंधात्से-
 वास्यादेव तत्र समाधीयते यद्येवमिति एवमभ्युपगमश्चेत्तर्हि सासेवा औपाधिक्येव भवेत् ३४१ भवतु तेन कि-
 मित्यपेक्षायामुच्यते तथा चेति भेदवादिनां तथैवाधिकसेवास्वीकारे त्वभेदपक्षे प्रवेशः स्वाभाविकसेवारूपस्य
 मतहानिश्च स्यात् ३४२ एवं परमतप्रवेशस्वमतत्यागात्मकदोषद्वयं दर्शयित्वा संबंधानुपपत्त्यौपाधिकसेवा-

देहाद्युपाधिसंबंधात्सेवास्यादीशजीवयोः यद्येवं तर्हि सेवासाभवेदौपाधिकी खलु ३४१
 तथाचाभेदपक्षे हि प्रवेशो भेदवादिनां स्वाभाविकेव सेवादिस्वमतत्याग एव च ३४२ किं
 चाध्यासिकसंबंधास्वीकारात्तन्मतेन हि कथंचित्संभवेत्सेवासंबंधस्यानिरूपणात् ३४३
 अणोर्देहाद्युपाधेर्न समवायः कथंचनः अकार्यकारणोद्भव्यसमवायानकुत्रचित् ३४४

स्वरूपस्यैवासिद्धिलक्षणं दूषणांतरं निर्दिश्यते किंचेत्यादिना तन्मते भेदवादिनां मते शुक्त्याद्यध्यस्तरजतादिवद्देहादे-
 रात्मन्यध्यस्तत्वस्वीकारे तन्मिथ्यात्वापत्तिर्भीत्याध्यासिकसंबंधास्वीकारात् अन्यसंबंधस्य च निरूपणासंभवात्
 कथंचिदपि सेवानहिसंभवेत् ३४३ अणोर्जीवस्य देहादिसंबंधासंभवोयः प्रतिज्ञातः स एव समवायादिनिरासेना-
 पाद्यते अणोरिति समवायाभावे हेतुरापाद्यते अकार्येति अयमभिप्रायः तंतुकार्यस्य पटस्यैव तत्कारणेषु तंतु-

षुसमवायः संमतोनाकार्यस्य घटस्याकारणेषु तंतुषुसमवायस्तथाचाणुजीवदेहयोरुपादानोपादेयभावस्य मिथोऽसंमत्यानसमवायसंभवः ३४४ संयोगो निरस्यते तथाणोरिति अणुजीवो न देहसंयुक्तो निरंशत्वाद्भक्तिरेकेपटादिवत् नचपरमाणुद्वयसंयोगेन द्व्यणुकोत्पत्तौ आत्ममनःसंयोगेन ज्ञानेच्छादिगुणसमवाये च परमाण्वात्ममनसामसंयुक्तत्वाभावेऽपि निरंशत्वसद्भावात्साधारणानैकांतिकतेति वाच्यं परमाणुतत्संयोगयोरप्रत्यक्षतया प्रत्यक्षोपजीच्यानुमानादेरप्रत्यक्षेऽर्थे प्रवृत्त्यनुपपत्तेः परमाणुतत्संयोगयोरुभयोरप्रामाणिकतया

तथाणोर्हि निरंशत्वान्न संयोगोऽपि संभवेत् संयोगोऽव्याप्यवृत्तिर्हि निरंशो संभवेत्कथं ३४५

तत्रानैकांतिकत्वोत्तयसंभवात् आत्मनश्च केवलो निर्गुणश्चेत्यादिश्रुत्या संयोगज्ञानेच्छादिगुणसमवायेन तत्राप्यनैकांतिकत्वानुपपत्तेः मनसस्तु नारायणात्पाणोजायते मन इत्यादिश्रुत्या कार्यद्रव्यतया सावयवत्वेन संयोगसंभवेऽपि निरंशत्वाभावात् नानैकांतिकताप्रयोगांतरं प्रदर्श्यते संयोग इति संयोगो न निरंशवृत्तिरव्याप्यवृत्तिरिति भागवत् नचाकाशगतशब्दे व्यभिचारः तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूत इत्यादिश्रुत्या कार्यद्रव्यत्वेन निरंशत्वासंप्रतिपत्तेः प्रदेशभेदव्यवहारेणांशविभागप्रतीतिश्च ३४५

ननु देहेऽ एवात्मसंयोगाच्चेष्टादिदर्शनेनागत्यासंयोगेपि व्याप्यवृत्तित्वं कल्पनीयमित्याशङ्क्योच्यते व्याप्यवृत्ति-
 हीति कल्पनायादृष्टविरुद्धानुत्थानान्मैवमित्यर्थः किंचात्मनोऽणुत्वस्यैव एषमहानज आत्मा योयं विज्ञानमयः
 प्राणेषु हृद्यंतज्योतिरित्यादिश्रुतिभिरसिद्धेः केवलो निर्गुणश्चेति असंगो ह्ययं पुरुष इत्यादिश्रुत्यात्मनि संयोग
 गुणस्य चासिद्धेर एवात्मदेहसंयोगस्य चेष्टादौ तत्कारणत्वस्य च प्रत्यक्षाभावात्तद्वलेन संयोगे व्याप्यवृत्तित्वं कल्प-
 नानुत्थानात् न चैषोणुरात्मा चेत्तसावेदितव्य इत्यणुत्वसिद्धिस्तत्र चेत्तसेति चेत्तसौ पाधिकाणुत्वनिर्देशात्तदु

व्याप्यवृत्तिर्हि संयोगो न लोके दृश्यते क्वचित् कल्पनापि भवेद्दृष्टि मूलानादृष्टमूलिका
 ३४६ परमाण्वादिसंयोगात्सृष्टिर्ध्यातार्किकैर्मता श्रुतियुक्तिविरुद्धत्वात्सात्वप्रामाणि
 कीरवत् ३४७ सर्ववेदाहियत्पदमामनंतीति वाक्यतः ब्रह्मातिरिक्तविषयेतात्पर्यं हि श्रु
 तेर्न हि ३४८

णसारत्वात्तु तद्वपदेश इत्यादौ भगवत्पूज्यपादेन निर्णीतत्वाच्च ३४६ ननु कथं तर्हि तार्किकैः
 कैः परमाणुसंयोगात्सृष्ट्युक्तिरित्याशङ्क्यतेषां भ्रान्तत्वादेव तदुक्तिरितिसमाधीयते परमाण्वादीति तस्माद्वा
 एतस्मादात्मन आकाशः संभूत आकाशाद्वायुर्वायोरग्निरग्नेरपोऽयः पृथिवीचेत्यादिश्रुत्युक्तयुक्तिभ्यां विरु-
 द्धत्वादिति भावः ३४७ अणुसंयोगस्याप्रामाणिकत्वमेव तत्तत्प्रमाणाविषयत्वेन दृढयतादौ श्रुत्यविषयत्व

मुच्यते सर्ववेदाइति सर्ववेदानां भगवत्पदैकात्म्यानपरत्वात्तदतिरिक्तविषयेऽश्रुतेः तात्पर्यं न ह्येव न च पूर्वकांडस्य
चोदनालक्षणो ह्यर्थो धर्मः आत्मायस्य क्रियार्थत्वादानर्थस्य मतदर्शानां विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधी-
नां स्युरित्यादिन्यायैर्धर्मपरत्वमेवेति वाच्यं तस्याप्यंतःकरणशोधनविविदिषाद्वारा ब्रह्मण्येव पर्यवसानात्
३४८ अध्ययनविध्यन्यथानुपपत्त्याप्येवमेवेत्युच्यते वेदइति स्वाध्यायोध्येतव्यः फलवदर्थविबोधको वेद
इत्यत्र फलवदर्थविबोधमुद्दिश्य वेदाध्ययनविधानान्निःफलार्थज्ञानेतस्य तात्पर्यासंभव एवेति भावः ३४९

वेदः फलवदर्थज्ञानहेतुः सर्वसंमतः तात्पर्यं निःफलार्थज्ञानेतस्य कुत्रचिन्नहि ३४९
यत्परोयं भवेच्छब्दस्तस्यार्थस्तु स एव हि इति न्यायेन वेदार्थो ब्रह्माद्वैतं न चैतरत् ३५०
एतावान्सर्ववेदार्थः शब्द आस्थायमांभिदां मायामात्रमनूद्यंते प्रतिषिद्धप्रसीदति ३५१

ब्रह्मातिरिक्तस्य तात्पर्याविषयत्वेनैव वेदार्थत्वाभावाच्चते यत्परइति यः शब्दो यत्परोयस्मिन्नर्थे तात्पर्यवान्-
स एव तच्छब्दार्थः यथापित्रा पुत्रं प्रति विषं भुंक्ष्वेत्युक्तेशब्दशक्तिविषयत्वेपि विषभोजनविधेर्नार्थत्वं तात्पर्यगो-
चरत्वात् किंतु तात्पर्यगोचरत्वादक्षरार्थत्वाभावेपि शत्रुगृहभोजननिवृत्तेरेव तदर्थत्वं तथा चैतन्न्यायेन वेदतात्पर्य-
विषयत्वादद्वैतं ब्रह्मैव वेदार्थेनेतरद्वस्तुजातं ३५० अद्वितीयब्रह्मणा एव वेदार्थत्वे श्रीकृष्णवाक्यमानं पठ्यते ए

तावानिति एतावानेव सर्ववेदस्यार्थ इति प्रतिज्ञायत देवार्थमाह शब्दो वेदो ब्रह्म बोधार्थैव प्रवृत्तोपि साक्षान्निः प्रप-
च बोधासंभवात् अध्यारोपापवादाभ्यां तद्बोधयितु मध्यारोपं विनापवादानुपपत्तेरादौ तस्माद्वा एतस्मादात्म-
न आकाशः संभूत इत्यादिना चिज्जडभिदां आकाशाद्वायुरित्यादिना जडजडभिदां द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया इत्या-
दिना जीवेशाभिदां यथा स्वयं ज्योतिरात्मा विवस्वानपो मित्रा बह्वर्धैको नुगच्छन् उपाधिना क्रियते भेदरूपो देवः क्षे-
त्रेष्वेव मजो यमात्मेत्यादिना जीवानां स्वप्नप्रतीतजीवानामिव कल्पितौ पाधिकां मिथो भिदां न वै सर्वस्य कामाय सर्व-
प्रियं भवत्यात्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवतीत्यादिना भोक्तृभोग्यभावेन जीवजगद्भिदा मन्मूढमायां तु प्रकृतिं विद्या-

नापि वेदेऽणुसंयोगः क्वचित् दृष्टो नुवादतः न प्रत्यक्षोऽणुसंयोगस्ततोऽप्रामाणिको मतः ३५३

तृजीवेशावाभासेन करोति माया चाविद्या च स्वयमेव भवति उपाधिना क्रियते भेदरूप इन्द्रो मायाभिः पुरुषरूप ईयते
इत्यादिना तां भिदां मायामात्रमिति कृत्वा एतदात्म्यमिदं सर्वं नेह नानास्ति किंचन तत्त्वमस्य हं ब्रह्मात्म्यमात्मा ब्रह्म-
नान्यो तोस्ति द्रष्टा एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतांतरात्मेत्यादिना भिदां प्रतिषिध्य अथ नित्यो निष्क-
लो निराख्यातो निर्विकल्पो निरंजनः शुद्धोऽद्वितीयो नारायणो न द्वितीयोस्ति कश्चिदित्यादिना मामेवाह्वेन ब्रह्मा-
स्थाय प्रसीदतीति ३५१ वेदस्य तात्पर्यतो ब्रह्म परत्वमेवेत्युक्त्वा तत्राणुसंयोगानुवादोपि नास्तीत्युच्यते नापी

ति नाणुसंयोगेप्रत्यक्षमपिमानमित्युच्यते नप्रत्यक्षइति ३५२ अनुमानप्रामाण्यंतत्राशंक्याप्रत्यक्षेतदप्र
वृत्तिरुच्यते अप्रत्यक्षइति सदाऽप्रत्यक्षइत्यन्वयः तत्रापवृत्तौसाध्याप्रसिद्धिर्हेतुरित्युच्यते अप्रत्यक्षस्येति
३५३ अनुमानादप्रत्यक्षसाध्यप्रसिद्धिमाशंक्योच्यते अनुमानादिति एतदनुमानसाध्यस्यद्वितीयानुमाने
नसिद्धौतत्साध्यप्रसिद्धिः प्रथमेनचेदन्योन्याश्रयस्तृतीयैनचेत्तस्यप्रथमेनचेच्चक्रिकाचतुर्थैनचेदनवस्थासा

अप्रत्यक्षेसदार्थेहिनानुमानंप्रवर्तते अप्रत्यक्षस्यसाध्यस्यप्रसिद्धिःसंभवेन्नहि
३५३ अनुमानात्प्रसिद्धौतुह्यनवस्थास्फुटामता साध्याप्रसिद्धौलिङ्गेनतस्यव्याप्ति
र्नसंभवेत् ३५४ व्याध्याश्रयोहिलिङ्गस्यात्तांविनातुन्नसंभवेत् निश्चितंयत्रसा
ध्यंस्यात्तदृष्टांतःसौन्वयीभवेत् ३५५ साध्यासिद्धौनदृष्टांतप्रसिद्धिरपिसंभवेत्
साध्याभावेनसंख्याप्तौदृष्टांतोव्यतिरेक्यपि ३५६ व्याप्रसिद्धौव्याप्तेतद्वदितत्वात्तदसि

द्धिरुच्यते साध्याप्रसिद्धाविति ३५४ साध्यव्याप्तिविनातदाश्रयलिङ्गासिद्धिरुच्यते व्याध्याश्रयइति साध्याप्र
सिद्धौनिश्चितसाध्यवदन्वयदृष्टांतासिद्धिरुच्यते निश्चितमित्यन्वाभ्यां ३५५ तस्मादन्वयिदृष्टांतस्यसा-
ध्यनिश्चयाधीनत्वात्तदसिद्धौनदृष्टांतप्रसिद्धिरपिव्यतिरेकिदृष्टांताभावंदर्शयितुंतल्लक्षणस्यापिसाध्यध

दितत्वं प्रदर्शयते साध्याभावेनेति संव्याप्तः संपन्नो निश्चितसाध्याभाववानित्यर्थः ३५६ साध्यज्ञानं विना तदनुपपत्तिरुच्यते साध्यज्ञानमिति अभावज्ञानस्य प्रतियोगिज्ञानाधीनतया साध्यज्ञानं विना तदभावनिश्चयासंभवात्सव्यतिरेकिदृष्टान्तोपिन संभवेत् परामर्शसंभवोऽप्युच्यते साध्यव्याप्तस्येत्याद्यर्द्धाभ्यां साध्येन व्याप्तस्य लिंगस्य हेतोर्यापक्षधर्मतापक्षे वर्तमानत्वं ३५७ तज्ज्ञानमेव परामर्शस्तथा च साध्याप्रसिद्धा तद

साध्यज्ञानं विनाऽभावानिश्चयाज्ज्ञायते न सः साध्यव्याप्तस्य लिंगस्य भवेद्वापक्षधर्मता ३५७ तज्ज्ञानं हि परामर्शः साध्याव्याप्तौ कथं भवेत् नानुमानप्रवृत्तिः-
स्यादप्रत्यक्षे कथंचन ३५८ संयोगाव्याप्यवृत्तित्वान्निर्देशात्तदसंभवात् अणो
देहाद्यसंबंधान्न सेवा संभवेत्किल ३५९ नानकस्य मते यावद्देहाध्यासमुपाधितः सं
बंधात्संभवेत्सेवाशंका गंधोपितत्र नो ३६०

व्याप्तौ लिंगस्य वा सिद्धौ तस्य पक्षे वर्तमानत्वज्ञानं कथं भवेन्न कथमपि अप्रत्यक्षेऽनुमानाप्रवृत्त्यापादनमुपसंह्रियते नानुमानेति ३५८ हेतुमापाद्यात्माणुवादि मते से
वाद्यभावापादनमुपसंह्रियते संयोगेति तदसंभवात्संयोगासंभवात् अध्यासं विना समवायसंयोगावनंतर्भा
व्यसंबंधांतरासंभवात् देहाद्यसंबंधादेव सेवानसंभवेदिति भावः ३५९ नानकमते तदुपपत्तिरुच्यते नानक

स्येति देहाध्यासपर्यंतमुपाधितस्तदध्यासिकतादात्म्यात्सेवासंभवेदेवतत्रनोशंकागंधोपि ३६० ज्ञानिनो
 ऽध्यासाभावात्सेवाद्यनुपपत्तिमाशंक्यसमाधीयते बाधितस्येति साधनकालेकृतसेवाद्यनुष्ठानबाधिता
 नुवृत्त्यातन्निवर्तकस्यविषयरगाद्यभावात्स्वभावसिद्धतयाबोधेनाध्यासपरिक्षयेपितदध्यासस्यबाधि
 तस्यानुवृत्त्याचभोजनादिदैहिकव्यवहारवज्जीवन्मुक्तावपिबिष्णुसेवासंभवेदेव ३६१ ज्ञानिनोऽनियोज्य

बाधितस्यानुवृत्त्यातुबोधेध्यासपरिक्षये संभवेद्विष्णुसेवावैजीवन्मुक्तावपिध्रुवमू
 ३६१ यद्यपि श्रीहरेर्विक्यात्तस्यकार्यंनविद्यते भक्त्यनुवृत्तितोथापिलोकसंग्रहतोभ
 वेत् ३६२ लोकसंग्रहमेवापिसंपश्यन्कर्तुमर्हसि इतिस्मृत्यातथाविष्णोर्गुणमाहात्म्य
 कर्षणात् ३६३ आत्मारामाश्चमुनयोनिग्रथाअप्युरुक्रमे कुर्वत्यहेतुकींभक्तिमित्यंभूत
 गुणोहरिः ३६४ त्वेनतदसिद्धिमाशंक्योच्यते यद्यपीति तस्यकार्यंनविद्यतेइतिगीतायांश्रीहरेर्विक्याद्य

द्यपितस्यज्ञानिनः किंचित्कार्यमवश्यकर्तव्यंनास्ति तथापिपूर्वसिद्धभक्त्यनुवृत्तेरेवस्वभावतएवसेवादिस्यात् हे
 त्वंतरमप्युच्यते ३६२ तत्रगीतावाक्यमेवमानंप्रदर्श्यते लोकेति लोकानांसंग्रहोभक्तिप्रवर्तनेनानुग्रहस्तंसंपश्यन्
 नुसंदधन्हेत्वंतरमप्युच्यते विष्णोरिति कर्षणात्गुणमाहात्म्येनचित्तस्यानुकर्षात् ३६३ भगवदुणानामात्मारामसु

निमनः कर्षकत्वे मानमुच्यते आत्मारामाश्चेति मुनयः श्रुतार्थमननशीला आत्मारामा आत्मन्येवारमणं येषां निरंतरस्वस्वपानुसंधानपरानिर्ग्रथाते नोद्धूतस्वरूपसाक्षात्कारेण विज्जडाध्यासरूपहृदयग्रंथिभूत्या अपि उरुक्रमेस्वरूपानंदपूर्णतया तदितरेषु मिथ्यात्वदृष्ट्या निःस्पृहत्वेनाहैतुकीं प्रयोजनभूत्या भक्तिं कुर्वति ननु प्रयोजनमनुद्दिश्य मंदोपि न प्रवर्तते कथं विद्वांसोप्यहैतुकीं भक्तिं कुर्वति तत्राहुः इत्यमिति हरिरेव इत्थं भूतसन्मनः कर्षकगुणः य

विदेहे विष्णुभेदेऽपि नैव सेवावियुज्यते विष्णोर्धामनि सर्वेषां विष्णुरूपत्वनिर्णयात् ३६५
यथानसृजितानंदानां भेदोऽस्ति मनागपि तथा भगवदंगानां भेदः स्वगतो मतः ३६६ नि
दोषपूर्णगुणविग्रह आत्मतत्रो निश्चेतनात्मकशरीरगुणैश्च हीनः आनंदमात्रकरपादसु
खोदरादिः सर्वत्र च स्वगतभेदविवर्जितात्मा ३६७

थाजडत्वेन प्रयोजनभूत्योपिलोहः स्वभावत एव चुंबकेनाकृष्यते तद्वत्प्रयोजनं विना पितृचित्तस्य हरिगुणाकृष्टतया भक्तिं कुर्वतीति भावः ३६४ विदेहेऽपि गुरुमते सेवाद्यवियोग उच्यते विदेहे इति सर्वेषां सरवासखिप्रार्थददासादीनां विष्णुरूपत्वात् तदभेदे पितृद्रूपेण सेवासंभवात् ३६५ तेषामभेदे दृष्टान्त उच्यते यथानेति पारिषदादयोऽभिन्नाः ब्रह्मात्मकत्वात् सच्चिदानंदा इव भगवदंगानीवेति भावः ३६६ भगवदंगानां स्वरूपात्मकत्वे स्वगतभेदाभावे च मानमुच्यते निर्दोषेति निर्दोषो मायि

कत्वादिदोषभून्यः पूर्णायेगुणाः सौंदर्यादयस्तदात्मकविग्रहआत्मतंत्रोऽन्यानधीनः पूर्णगुणोक्त्यामायिकगु
णाशरीराश्रयत्वमाशंक्याह निश्चेतनेति किमात्मकंतर्हितत्राह आनंदमात्रेति परिच्छिन्नत्वंनिरस्यति सर्वत्रेति
मिथोभेदंवारयति स्वगतंति ३६७ मानाभिप्रायोवर्ण्यते इत्यादिभिरिति विष्णुतंत्रेपंचरात्रागमेप्रतिपादनात्
विष्णवंगानिस्वगतभेदभून्यानिआनंदैकरूपत्वात् सच्चिदादिवदितियथातथापारिषदादयोपीतिभावः ३६८ मा-

इत्यादिभिर्विष्णुतंत्रेप्रतिपादनतोभिदा नास्त्यानंदैकरूपत्वाद्विष्णवंगानांयथातथा
३६८ नयत्रसत्त्वंनरजस्तमश्चनवैविकारोनमहान्प्रधानं नयत्रमायाकिमुतापरेहरेर
नुव्रतायत्रसुरासुरार्चिताः ३६९ इत्यादिनाहरेर्धास्मिमायायाअप्रवेशतः अमा
यिकंचित्सुरैवकरसत्त्वंतत्रनिश्चितं ३७०

नांतरमुच्यते नयत्रेति नयत्रसत्त्वंनरजःतमश्चेतिच
कारेणनजोनुंकर्षणात्तमोपिननवैविकारो विशेषाहंकारः नमहानित्यस्मितालक्षणः सूक्ष्माहंकारः नचप्रधीयते
लीयतेकार्यजातमस्मिन्नितिसर्वलयस्थानंमायेतिनसांख्यपरिकल्पितप्रकृतेः सशब्दत्वंकिमुतापरेतत्कार्याका
शादयःस्वरैरिंद्रादिभिरसुरैश्चभगवद्भक्तैर्बलि विभीषणप्रह्लादादिभिरर्चिताध्येया हरेरनुव्रतास्तत्रमापाद्यप्रवेशा
त्तद्रूपाएवयत्रभवन्तीतिभावः ३६९ वाक्यतात्पर्यमुच्यते इत्यादिनेति तत्रसर्वेषाममायिकंचित्सुरैवकरसत्त्वमेवेतिनि
श्चितं ३७०

उक्त एवार्थोविशदीक्रियते श्रीहरिरित्यादिद्वाभ्यां ३७१ भिन्नेभेदस्थितिरभिन्नेवानांत्योव्याघातात् स्वात्यंताभा
ववतिभासमानत्वेनमिथ्यात्वापाताच्च नाद्यःस्वेनभिन्नेस्वावस्थितावात्माश्रयात् अन्येनभिन्नेचेत्तस्यापिभेदत्वा
द्भिन्नाश्रयत्वेतदाश्रयविशेषणः प्रथमश्चेदन्योन्याश्रयस्तृतीयश्चेत्तदाश्रयविशेषणतयाप्रथमस्यस्वीकारेचक्रि-
काचतुर्थेर्गीकृतेतत्तदाश्रयस्यान्यस्यान्यस्यसंमतावनवस्थापुनरावृत्तावनेकव्यवधानेनात्माश्रयत्वेचक्रिकाएक
व्यवधानेपरस्पराश्रयता अन्योन्याभावस्यभेदत्वपक्षेतुभेदसिद्धावन्यत्वसिद्धिरन्यत्वसिद्धावन्योन्याभावत्व

श्रीहरिः पार्षदाःसरव्यःसखाःपक्षिमृगादयः मणिकांचनभूम्याद्याःलतापुष्पद्रुमा
दयः ३७१ वापीकूपतडागाद्याःसर्वेयेतत्रसंस्थिताः विष्णवात्मिकाह्यभिन्नाश्चसच्चिदा
नंदवन्मताः ३७२

सिद्धिरित्यन्योन्याश्रयापत्यातदसिद्धिरेवस्वरूपस्यभेदत्वेभेदस्यविदारणात्मक
त्वान्निःस्वरूपत्वापत्तिः भेदस्यस्वरूपात्मकत्वेत्वभेदत्वापत्तिस्तथाप्रतियोग्यादिसापेक्षभेदस्यतन्निरपेक्षस्व
रूपात्मकत्वानुपपत्तिश्च एवंसर्वत्रसर्वथाभेदासिद्धिः तथाप्रतियोग्याद्यभानेभेदाभानमेवतद्धानेप्यभिन्नत्वेन
धर्मिप्रतियोगिभानेतत्रभेदासिद्धिर्भिन्नत्वेनतद्धानेतद्विशेषणभेदग्रहेपिप्रतियोग्यादिसापेक्षतयात्माश्र
यान्योन्याश्रयचक्रिकानवस्थादिरिति नभेदस्यकथंचित्प्रमाणतोज्ञानं लोकेतुभांतिप्रतिपन्नस्यभेदस्यनेहना

गुरु
५८

कौमुदी.

नास्ति किंचनेत्यादि श्रुत्या निषेधः शास्त्रैकगम्ये भगवल्लीलाधामादौ तु शास्त्रेण स्वरूपात्मकतया ह्यभेदे नैवावगतौ
प्रथमत एव भेदाप्रवेशेन निषेधापेक्षाया एवाभावात्सच्चिदानन्दवदभिन्ना एव त इति भावः ३७२ फलितमुच्यते
तस्मादिति अखंडानन्दमयी तत्स्वरूपेत्यर्थः ३७३ श्रीनानकमतसंग्रहोपिधीयते विष्णोरिति विष्णुविग्रहधा-
मादेः सत्यत्वानन्दमात्रोक्त्या सर्ववैष्णवाचार्य्यतात्पर्य्यगोचरत्वं तदर्थमेव तैर्द्वैतसत्यत्वापादनादन्यथानिःफल

तस्माद्विष्णोरभेदेपि सख्यदास्यादिसंभवात् अप्रत्यूहाहरेर्लीलाऽखंडानन्दमयीमता
३७३ विष्णोर्विग्रहधामादिसत्यमानन्दमात्रक मायाकार्य्यजगन्मिथ्या नानकस्य मतं ध्रु
वं ३७४ अत्रयुक्तिप्रमाणादियथावद्वत्त्वपेक्षितं ईशावास्यस्य तैत्तिरीयारव्याने सम्यगी
रितं ३७५ तथा श्रीरामगीताया व्याख्यानेन्यत्र चित्रधा सम्यगापादितं त्वत्र विस्तरादुपरम्य
तै ३७६

दुःखरूपद्वैतसत्यत्वे फलवद्व्यावबोधकवेदानुयायिनां तात्पर्य्या संभवात् जगन्मिथ्यात्वोक्त्या श्री
शंकराचार्य्यतात्पर्य्या विरुद्धत्वमिति सर्वाचार्य्या विरुद्धं नानकस्य मतं क्वंचालयितुमशक्यमिति भावः ३७४ अत्रापे
क्षितयुक्तिप्रमाणादिकं त्वन्यत्रास्माभिर्लिखितमित्यत्र विस्तरादुपरम्यते इत्युच्यते अत्रेत्यादिद्वाभ्यां ईशावास्योप
निषद्धारव्याने तैत्तिरीयुपनिषद्धारव्याने च ३७५ अन्यत्र व्याससूत्राणां श्रीगुरुसंमतसूत्रवृत्त्यादौ ३७६

५८

श्रीगुरोस्तथासंमतत्वेतद्वाक्यमेवमानमित्युच्यते स्वीयजप्येइति ३७७ तद्वाक्यमेवार्थतः संगृह्यते सत्यखंडइ
ति सत्यखंडेनित्यपरमार्थसद्रूपेधाम्निनिराकारो हरिर्वसतितत्रनिराकारोक्त्यामायिकाकारशून्यत्वंसत्यखंडोक्त्याधा
म्नः सत्यतासर्वथाकारशून्यत्वेधामवासाद्युत्पन्नपुनरितिभावः ३७८ सर्वस्यविष्यवात्मकत्वेऽंकांतरमुद्राव्यते
अभेदेइति भेदाभावेधामधामित्वात्प्रतीतायाआधाराधेयतासानोचितासमाधीयते नैवमिति सप्रमादप्रति

स्वीयजप्येष्टुपांतेतुनानकेनसमीरितं साक्षाद्विष्णुस्वरूपेणगुरुणास्वमुखंबुजात् ३७७
सत्यखंडेवसत्याद्योनिराकारोहरिःस्वयं मायिकाकारशून्यत्वंहरिर्धाम्निश्चसत्यता ३७८
अभेदेधामधामित्वान्नाधाराधेयताचिता नैवंशंक्यंस्वेमहिम्निप्रतिष्ठायाःश्रुतीरणात् ३७९
तद्दाम्नःसत्यतोक्त्यातुप्रपंचस्यमृषात्मता स्पष्टंसंस्मृतान्यत्रतद्वाण्यांबहुधेरिता ३८० एत
द्वामादिसत्यत्वमिथ्यात्वंजगतस्तथा सर्वाचार्यविरुद्धं हि नानकस्यमतमवेत् ३८१ श्रितःस्वेमहि

म्नीति श्रुत्यैवतदीरणान्नैवंशंक्यमित्यन्वयः ३७९ जगन्मिथ्यात्वेगुरुसंमतिर्मूलेष्युच्यते तद्दाम्नइति व्यावर्तकंहिविशेषण
मितिस्थितेः सत्यखंडइत्यत्रसत्यत्वविशेषणं मिथ्याप्रपंचव्यावृत्तिर्विनासामेजस्यनंप्राप्नुवन्जगन्मिथ्यात्वंसूचयत्येवअ
न्यत्रतुतद्वाण्यांबहुधास्पष्टमेवतन्मृषात्मताईरिता ३८० श्रीगुरुमतेसर्वाचार्यमतविरोधशंका निराकृतुंमुद्राव्यते

एतादित्यादिचतुर्भिः तत्राद्यपद्यपूर्वाद्धिगुरुमतानुवादउत्तरार्द्धविरोधशंकेतिविभागः ३८१ सर्वाचार्यविरुद्धत्वंप्रति
ज्ञायतत्र सर्ववैष्णवाचार्यविरोधं स्पष्टयति सर्वैरिति ३८२ शंकराचार्यमतविरोधं दर्शयति अद्वितीयादिद्वाभ्यां
तत्राद्यपद्यपूर्वाद्धिशंकराचार्यमतानुवादउत्तरार्द्धविरोधदर्शनं ३८३ तदेव स्पष्टयति हरिविग्रहेति हरिविग्रहधा

सर्वैस्तु वैष्णवाचार्यैर्जगत्सत्यत्वमीर्यते जगन्मिथ्यात्ववादेन तद्विरोधः स्फुटो मतः
३८२ अद्वितीयब्रह्मतत्वादन्वदृश्यं मृषाखिलं इति शंकरनिर्णयितं तद्विरुद्धं च तद्भवे-
त् ३८३ हरिविग्रहधामादिदासीदासादिसत्यता अद्वितीयमतेनैषा विरुद्धा शं-
करस्य हि ३८४ इत्येवं शंकते कश्चित् द्विचारं विना भवेत् यतो वेदस्य तात्पर्यं
सफलार्थं भवेत्किल ३८५ सफलार्थस्वबोधार्थं वेदाध्यायो विधीयते वेदा-
ध्ययनविधिनाऽतो वेदः सफलार्थकः ३८६ मादीनां दासीदासादीनां च सत्यताया एव शं-
कस्याद्वितीयमतेन विरुद्धा ३८४ शंकामनूद्य समाधीयते इत्येवमिति शंकितुर्विचाराभावं प्रतिज्ञायत देवदर्शयितुं भूमि-

कोच्यते यत इति सफलार्थसफलार्थवबोधे इत्यर्थः ३८५ तत्र मानमुच्यते सफलार्थस्वबोधार्थमिति सफलो यो र्थस्य सुबो-
धस्तदर्थस्वाध्यायोऽध्येतव्यः फलवदर्थवबोधको वेद इति वेदाध्ययनविधिनाविधीयतेऽतो वेदः सफलार्थक एव ३८६

तथाचैवं वेदस्य सफलार्थकत्वे वेदव्याख्यातृणामाचार्याणामपि न विफलार्थतात्पर्यवत्त्वमित्युच्यते वेदव्याख्यान-
कर्तृणामिति विफलैर्ये कथं तात्पर्यं भवेन्न कथंचिदपीति सम्यग्विचार्यतां सम्यग्विचारं विना तात्पर्यमविदित्वामि-
थो विरोधस्फुल्लैर्ववृथा विवादापत्तेः ३८७ सम्यग्विचार एव प्रदर्श्यते श्रुतीत्यादिद्वाभ्यां द्वितीयाद्वैभयं भवति उ-
दरमंतरं कुरुतेऽथ तस्य भयं भवति मृत्योः समृत्युमाप्नोति यद्गहनानेव पश्यतीत्यादि श्रुतिः भयं द्वितीयाभिनिवेशितः

वेदव्याख्यानकर्तृणामाचार्याणां कथं भवेत् तात्पर्यं विफलेत्यर्थे इति सम्यग्वि-
चार्यतां ३८७ श्रुतिस्मृत्योर्द्वितीयाद्वैभयं भवति कीर्तनात् सर्वदुःखभयादीनां
भेदहेतुत्वदर्शनात् ३८८ कथं द्वैतस्य सत्यत्वं विफलं दुःखहेतुकं संभवेद्दवि-
द्विज्ञवैष्णवाचार्यसंमतम् ३८९

स्यात् यावत्स्याद्गुणवैषम्यं तावन्नानात्वमा-
त्मनः नानात्वमात्मनो यावदस्वातंत्र्यं तदैव हि यावदस्यास्वतंत्रत्वं तावदीश्वरतो भयं य एतत्समुपासीरंस्ते सु-
ह्यंति श्रुचार्पिता इत्यादि स्मृतिस्तयोः कीर्तनात् जाग्रत्स्वप्नयोर्भेदसत्त्वे दुःखभयसत्त्वं सुषुप्तौ भेदासत्त्वे दुःखा-
द्यसत्त्वमिति प्रत्यक्षतो दर्शनाच्च भेददुःखयोर्हेतुहेतुमद्भावाध्यवसायात् ३८८ विफलं दुःखहेतुभूतं द्वैतसत्यत्वं
कथं वेदविदां विशेषज्ञानामाचार्याणां संमतं भवेदिति भावः ३८९

ननुविषयरागात्संमतं स्यात्तत्रोच्यते सर्वेहीति विरागद्योतकञ्च्यते न्यासिनामिति ३९० कथं तर्हि तैस्तथोच्यते
तत्राभिधीयते विष्णुविग्रहेति द्वाभ्यां विष्णुविग्रहधामादौ प्रमाणजज्ञानेनाज्ञाननिवृत्तिफलभाक्ते सति स्वप्न
त्वेन ज्ञानमेव दृश्यत्वं मायिकप्रपञ्चदृश्यत्वं चिद्रास्यत्वमिति विभागोपमौढ्यात् तद्विभागाज्ञानात्तुल्यदृश्यत्वसंभ
मात्कस्यचिद्विष्णुविग्रहादौ मिथ्यात्वशंका माभूदित्यभिप्रेत्य व्यावहारिकपारमार्थिकविभागमनुद्वाज्यं द्वैतसत्य

सर्वे हि वैष्णवाचार्या विरक्ता विष्णुतत्पराः द्वैतसत्यत्वरगोहिनतेषां न्यासिनां क्वचित्
३९० विष्णुविग्रहधामादौ मोढ्यात् दृश्यत्वसंभ्रमात् माभूत् मिथ्यात्वशंकाऽतो द्वैतस
त्यत्वमीर्यते ३९१ विष्णुधामादिसत्त्वायवर्ण्यते द्वैतसत्यता स्वप्नादिसत्यताचापिनते
षांतत्रसंमतिः ३९२ विष्णुधामादिसत्यत्वेतेषां तात्पर्यमिष्यते तत्स्वीकृतं हि गुरुणा तद्वि
रोधो भवेत्कथं ३९३ त्वमीर्यते इति भावः ३९१ तस्माद्विष्णुधामादिसत्त्वायैव तैर्द्वैतसत्यता सर्व-

लोकविरुद्धस्वप्नादिसत्यताचापिवर्ण्यते वस्तुतस्तुतेषां तत्रसंमतिर्नैव ३९२ यत्र भगवद्विग्रहधामादिसत्य
त्वेतेषां तात्पर्यं तत्सत्यत्वस्वीकारात्तैरविरोध इत्युच्यते विष्णुधामादीति तद्धामादिसत्यत्वं गुरुणा स्वीकृत
मिति तद्विरोधः कथं भवेन्न कथमपीति भावः ३९३ श्रीरामचंद्राय नमः ६१

प्रपंचविषयेपितदविरोधः प्रदर्श्यते वैफल्यादिति द्वैतसत्यत्वेफलाभावादेवयतो नतत्तात्पर्यसंभवोतस्तात्पर्यविषयस्यैवशब्दार्थत्वात् द्वैतसत्यत्वंतद्वाक्यार्थो नहितस्मात् खलुनिश्चयेनजगन्मिथ्यैव ३९४ जगन्मिथ्यात्वेस्पष्टाश्रीवल्लभाचार्य्यसंमतिः प्रदर्श्यते तदुक्तमिति सुबोधिण्यांश्रीभागवतटीकायां दशमस्कंधे वेदस्तुतेव्यख्याने सत इदमुत्थितमित्यत्र तज्जगन्मिथ्यात्वमुक्तं अत्रास्मिन् ग्रंथे तात्पर्य्यार्थे तत्पर्य्यं विशदीकर्तुं लिख्य

वैफल्यात् द्वैतसत्यत्वेन तत्तात्पर्य्यसंभवः तद्वाक्यार्थो न सत्यत्वं तस्मान्मिथ्याजगत् खलु ३९४ तदुक्तं वल्लभाचार्य्यः सुबोधिण्यां श्रुतिस्तुतेः व्याख्याने चात्र तद्वाक्यं तात्पर्य्यार्थं विलिख्यते ३९५ सहस्रधा सर्वदा सद्भिर्न सैव्यमखिलं जगत् भ्रांत्या सहस्रद्विरत्रेति संतं कृष्णं भजे बुधः ३९६ खपुष्पादिसमत्वाद्धिमिथ्याभूतं जगद्यतः अधिष्ठानात्तु सहस्रद्विस्तं कृष्णं सततं भजेत् ३९७

ते ३९५ तदीयपद्यद्वयमत्र पठ्यते सहस्रद्वेति सद्भिरित्युक्त्या ये तु सहस्रधा जगत्सेवंते तेषामसत्पुरुषत्वं द्योतितं तदेव स्पष्टयति भ्रांत्येति जगन्मिथ्यासहस्रद्विः सा भ्रांत्यैव कस्तर्हि सहस्रधा भजनीयस्तत्राहुः संतमिति सच्चिदानंदविग्रहं कृष्णमेव यो बुधः स भजेत् यो भजेत् स बुधः ३९६ यतः खपुष्पादिसमत्वात् तद्वद्वस्तु तत्तुच्छत्वान्मिथ्याभूतं अतस्तुच्छे सत्त्वेन प्रत्यक्षत्वात् संभवाद्यतोऽधिष्ठानात्तत्सत्तया जगत्सिद्धिः

स्तंरुषामेवसततंभजेत् उक्तंचश्रीमद्भागवतेमूलेपि तस्मादिदंजगदशेषमसत्त्वरूपंस्वभाभमस्तधिषणं पुरु-
दुःस्वदुःस्वं त्वय्येवनित्यस्वरुबोधतनावनंतेमायातउद्यदपियत्सदिवावभातीति ३९७ श्रीशंकराचार्यसंम-
तिःप्रदर्श्यते भगवदिति सार्द्धत्रिभिः जनानांशंसुखं कुर्वतीति तथा अधिष्ठानं विष्णुसत्यं विश्वं च प्रकल्पितमा-
हुः ३९८ तद्वाक्यमेवलिरव्यते सच्चिदात्मनीति सच्चिदेवात्मा विग्रहो योनित्यो विष्णुस्तस्मिन् अधिष्ठाने विष्णो

भगवत्पूज्यपादायेशंकराजनशंकराः प्राहुर्विष्णुमधिष्ठानं सत्यं विश्वं प्रकल्पितं ३९८ स-
च्चिदात्मन्यनुस्यूते नित्ये विष्णो प्रकल्पिताः व्यक्तयो विविधाः सर्वा हाटके कटकादिवत्
३९९ इत्थं साक्षात्स्वमुखतः प्रक्रियाग्रंथ ईरितं स्तोत्रादिषु तु शतशो विष्णोः सच्चित्सुखा-
त्मता ४०० निरूपिता पूज्यपादेन कुत्रापि मृषात्मता वृथुद्वेषाद्भमात् दुष्टास्तन्मते विष्णु-
निर्दनं ४०१

विविधाः सर्वा व्यक्तयो हाटके कटकादिवत् प्रकल्पिताः ३९९ इत्थमनेन प्रकारेण प्रक्रियाग्रंथ-
आत्मबोधार्थप्रकरणे तथा परोक्षानुभूतौ श्रीहरिपरमानंदमुपदेष्टारमीश्वरं व्यापकं सर्वलोकानां कारणं तं न-
माम्यहं इति ईरितं स्तोत्रादिषु तु शतशोऽसंख्यस्थले विष्णोः सच्चिदानंदविग्रहता सत्यं ज्ञानमनंतं नित्यमनाकाश-
मित्यादिना निरूपितेत्युत्तरेणान्वयः ४०० कुत्रचिन्मृषात्मता तु नोक्ता कथं तर्हि जनास्तन्मते मिथ्यात्वं वदन्ति तत्रो

च्यते ब्रूयुरिति केचिदुष्टादेषात्केचिद्ब्रूमाद्ब्रूयुः ४०१ कथं तर्हि द्वेषादपि निर्मूलावादिनांतथोक्तिरित्यपेक्षायांतद्ब्रू
मबीजमुच्यते विराडिति मायाकार्यभौतिकसृष्टिसमष्टिविराडादिमृषात्वमुक्तं तत्र भगवद्विग्रहत्वदृश्यत्वादिसा
म्यकल्पनया भ्रमात्तथावदंतीति भावः ४०२ ननु विमतविग्रहो मिथ्यादृश्यत्वाद्ब्रज्जुसर्पादिवदित्यनुमानसिद्धे
र्थे कथं भ्रमत्वं तत्रोच्यते न दृश्यत्वादिनेति अत्र दृश्यत्वं हेतुस्तत्किंच वृत्तिप्रयुक्तावरणनिवृत्त्युपलक्षितस्फुरणात्मत्वं वा

विराड् हिरण्यगर्भादेर्मृषात्वं भौतिकत्वतः प्रोक्तं न सच्चिदानंदवपुषः कुत्रचिद्दरः ४०३
न दृश्यत्वादिना कृष्णोत्तमास्येन मृषात्मता दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः
४०३ इत्यादिश्रुतिभिर्व्याहृद्दृश्यत्वं ब्रह्मणीरितं वृत्त्यात्वावरणेन घृष्टचित्संपूर्तिः स्वप्न
भवतुः ४०४ तादृग्भानं हरेरिष्टं न चिद्भास्यत्वमन्यवत् येन मिथ्यात्मताशंका प्राप्नुया
न्मूढचेतसां ४०५

चिद्भास्यत्वं वा आद्येदृष्टापत्तिरित्युच्यते दृश्यते त्वित्यादिपादो न द्वाभ्यां अग्रया
एकाग्रया इत्यनेन विक्षेपाभावोक्त्यारजः शून्यत्वं सूक्ष्मयेति स्थौल्याभावेन तमोराहित्यं सूचितं तथा च शुद्धसत्त्वा
त्सिकया ४०३ यादृगित्युक्तमेव विशदीक्रियते वृत्त्यात्विति ४०४ तादृग्भानरूपं दृश्यत्वं तु हरेरपि नोदृष्टं
स्यतुरज्जुसर्पादिदृष्टान्तेऽन्यत्र च मिथ्यात्वेनाभिमतजडवर्गेऽज्ञानकृत्यासंभवात्सूक्ष्मात्मत्वाभावाच्च न

संभवतीतिदृष्टान्ते साधनवैकल्येन व्यास्यसिद्ध्या हेतोस्तदाश्रयत्वलक्षणव्याप्यत्वासिद्धिः द्वितीयेस्वरूपासिद्धि-
रित्युच्यते नचिद्वास्यत्वमिति अन्यवन्मिथ्यावस्तुजातमिवचिद्वास्यत्वलक्षणदृश्यत्वंनपक्षेस्वरूपासिद्धमिति
भावः ४०५ शंकरानुयायिनामहतासंमतिःप्रदर्श्यते तत्संप्रदायेति तद्वाक्यमेवपठ्यते सतोपीति सतोपिना
मरूपेद्वेचेत्कल्पितेवदसिचेदितिवादिमतमनूद्यसमाधत्ते तदावदेति ४०६ वक्तव्यमेवाह कुत्रेति यतो निरधि

तत्संप्रदायविद्वद्भिर्विद्यारण्यैरपीरितं सतोपिनामरूपेद्वेकल्पितेचेत्तदावद ४०६ कुत्रे-
तिनिरधिष्ठानानां भ्रमः क्वचिदीक्ष्यते नारोपः संभवेच्छ्रुतौ श्रुक्तिकानामरूपयोः ४०७
तद्वत्सतोनामरूपेन कल्प्यते सति क्वचित् नाधिष्ठानत्वमसूतः कुत्रस्यात्तत्प्रकल्पनं
४०८ तन्द्वाभोपकरणादितत्स्वरूपात्मकेश्रुतं तत्रमायाप्रवेशश्चवर्जितः स्मृतिभिः
किल ४०९

एतानां भ्रमः क्वचिन्नेक्षतेऽतः कुत्रकल्पिते इति वदतदधिष्ठानासंभवान्नकल्पितत्वमिति भावः
तदेवाधिष्ठानासंभवं च दस्माभिः पंचदशी टीकायां व्याख्यातं तदत्राप्युच्यते सदृष्टान्तं नारोपइत्यादिसार्द्धेन स्वस्मिन्
स्वकल्पनानुपपत्तिरिति भावः ४०७ दार्ष्टान्तिके योज्यते तद्वदिति असतोधिष्ठानत्वमाशंक्योच्यते नाधिष्ठानत्वमि-
ति तथात्वे आरोपस्यासत्वेनैव प्रतीत्यापत्तेः ४०८ मानांतरंचोच्यते तन्द्वामादीति श्रुतंसत्यात्मप्राणाराममिति तै-

तिरीयश्रुतेः स्मृतिभिरिति नतत्रमायाकिमुतापरेहरेरनुवृतायत्रसुरासुरार्चिता इत्यादिभिः ४०९ शांकराणां तन्मि
थ्यात्वेतात्पर्याभावादपिनतत्रतत्संमतिरित्युच्यते वैदिकानामित्यादिद्वाभ्यां किंफलं भवेन्न किंचिदिति भावः ४१०
विद्वेषमाशङ्क्योच्यते शांकराणामिति आत्मनस्तदात्मतां मायासाक्षीकृष्णा एवाहमस्मीत्यादिना भावयन्तस्तन्मृ
षात्वं कथं ब्रूयुरित्यन्वयः असद्ब्रह्मेति चेद्देदस्वयमेव भवेदसत् अस्ति ब्रह्मेति चेद्देदसंतमेनंततो विदुरिति श्रुतेः ४११

वैदिकानां निःफलेऽर्थेनाभिप्रायः कचिन्मतः हरिधामादिमिथ्यात्वे किंफलं वदतां भवे
त् ४१० शांकराणां न विद्वेषो हरेरसंस्तुवतांस्तवैः कथं ब्रूयुस्तन्मृषात्वं भावयन्तस्तदात्म
तां ४११ दुःस्वरूपप्रपञ्चस्य दृश्यता साम्यशङ्कया मा भूत्सत्यत्वमित्यर्थं कचिक्केशिद्य
दीरितं ४१२ निःफलत्वाद्यतस्तेषां तात्पर्यं नैव विद्यते तात्पर्याभावतस्तद्वाक्यार्थो नैव
कथंचन ४१३

कथंतर्हि केचित्कचिदाहुस्तत्रोच्यते दुःस्वरूपेति द्वाभ्यां जगत्सत्यं दृश्यत्वाविशो-
षाद्भगवद्विग्रहादिवदित्येवं दुःस्वरूपप्रपञ्चस्य सत्यत्वं मा भूदित्यर्थं कचिक्केशिद्यदीरितं तत्र पूर्वदृश्यत्वविभा
गनिर्द्धारणेन दृश्यत्वाविशेषहेतोः स्वरूपासिद्धेरञ्जुसर्पादावनैकां त्याञ्च सद्देतुत्वाभावेन दृश्यता साम्यशङ्कयेत्यु
क्तं ४१२ तत्तु निःफलत्वात्तेषां तत्र तात्पर्याभावान्नैव कथंचन तद्वाक्यार्थः ४१३

कः पुनस्तत्संमतोर्थस्तत्रोच्यते जगन्मृषात्वेति यतो जगन्मिथ्यात्वबोधाय तैस्तथोक्तं ततो हेतोस्तेषां तत्रैव जगन्मिथ्यात्वे एव तात्पर्यं तदेव तु तन्मतं ४१४ फलितमुच्यते विष्ण्विति आदिपदेन लीलोपकरणसखिपार्षदपक्षि मृगद्रुमलतादिज्ञेयं भुवमविरुद्धत्वादेवाचार्यं ४१५ तस्मान्हरिरेव स्वात्मतया परमार्थत्वादनुसंधेय इत्यवधार्यते

जगन्मृषात्वबोधाय तैस्तथोक्तं यतस्ततः तेषां तत्रैव तात्पर्यं तन्मिथ्यात्वं तु तन्मतं ४१४
विष्णुतन्मामलीलादिसत्यमिथ्याजगत्त्वत्तु सर्वाचार्याविरुद्धं तन्नानकस्य मतं क्वचन
४१५ स्वात्माऽभिन्नो हरिर्जप्यो मनोवाक्कर्मभिः सदा तदन्यत्तु मृषा सर्वमिति नानकनि-
र्णयः ४१६ नारायणोपदेशेन जपन् जप्यं विनिर्गतः नद्यास्तदादिपद्यस्य तात्पर्यार्थो वि-
लिरच्यते ४१७ सत्यं ज्ञानमनंतं यद्ब्रह्म तैत्तिरीयवर्णितं सदेवासीदिदं ह्यग्रे सौम्यछां-
दोग्यरूपितं ४१८

स्वात्माभिन्न इति जप्य इत्युपलक्षणं ध्यानाराधनयोरपि वाचामनः कर्मणोरपि
परित्रहात् अन्यन्मायिकं मिथ्या निर्णयः सिद्धांतः ४१६ कथमयमेव गुरुसिद्धांत इति जिज्ञासायां तदीयजप्यादिप-
द्यतात्पर्यार्थितद्विषादीकरणाय विलिरच्यते नारायणोपदेशेनेति यज्जप्यं जपन् नद्या विनिर्गतस्तदादिपद्यस्य इत्यन्व-
यः ४१७ तत्पद्यार्थश्रौतत्वाय श्रुतय उदाह्रियंते सत्यमित्यादि त्रिभिः सदेव सौम्ये दमग्र आसीदिति छांदोग्यश्रुतिपाठः
४१८

तापिन्यामिति गोपालतापिन्यांतत्स्वातदेवानुप्राविशदिति श्रुतिपाठः ४१९ अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नाम
रूपे व्याकरवाणीति श्रुतिपाठः ससत्यस्वरूपो विष्णुरेवं सुसंकल्प्य जीवरूपः सन्प्रविवेश ४२० उदाहृतश्रुत्यभिप्रायः
मनूयगुरुकृतपद्यभागे प्रयोज्यते इत्यादीति यदेव सत्यं ब्रह्मतदेव स्वभावात् सृष्ट्वा जीवरूपेण तदनुप्रविष्टो नाम-

सत्पुंडरीकनयनं तापिन्यां स्पृष्टुमीरितं तत्सत्यं ब्रह्म सृष्ट्वेदं तदेवानुप्राविष्टवान्
४१९ अनेन जीवेनात्मना प्राविश्य व्याकरोम्यहं नाम रूपेः संकल्प्य जीवः सन् प्र
विवेश सः ४२० इत्यादि श्रुतिभिः सत्यं ब्रह्म यद्विदितदेव तु नामकर्त्ताऽभवत्सत्य
नामकर्त्तेति वर्णितं ४२१ ननूक्ता व्याकृतिर्जीवरूपेण नामरूपयोः रूपं हित्वा
कथं सत्यनामकर्त्तेति वर्णितं ४२२ शृणुवाचारं भणं वै विकारो नाम ध्येयकं रूप
स्य नाममात्रत्वा न्नामकर्त्तेति तद्वचः ४२३ रूपकर्त्ताऽभवदिति श्रुत्यर्थमभिप्रेत्य सत्यनाम

कर्त्ता इति श्रीगुरुणा वर्णितं ४२१ शंकते नन्विति अनेन जीवेनात्मना अनुप्रविश्येत्यत्र नामरूपयोर्व्याकृतिरुक्ता
तत्र रूपं हित्वा कथं सत्यनामकर्त्तेत्युक्तं ४२२ समाधीयते शृण्विति वाचारं भणं विकारो नाम ध्येयमिति श्रुतौ
विकाररूपस्य नाममात्रत्वनिर्देशान्नामानतिरेकमभिप्रेत्य नामकर्त्तेत्येव तस्य श्रीगुरोर्वचो भवति ४२३

सत्यनामकर्तेत्यस्य श्रौतत्वं निर्द्धार्य पुरुषशब्दप्रयोगस्याभिप्राय उच्यते सृष्ट्वेति स्वमायया भूतानि भूतेभ्यश्च
पुरः शरीराणि सृष्ट्वा तेषु जीवतदन्तर्यामिरूपाभ्यामावसन् सहरिः सत्यनामकर्ता पुरुषः कथ्यते ४२४ ननु ब्रह्मणो
जीवरूपेण पुरुषत्वे जन्मसंसारपत्तिस्तत्रोच्यते यत इति यतोऽसौ जीव उपाध्यध्यासेन संसारी वभासमानोऽपि
वस्तुतो ब्रह्मैवातो जन्मसंसारवर्जित एव वस्तुतस्तदभेदा जीवस्यापि भवशब्दार्थजन्मसंसारभावे तदभावा-

सृष्ट्वा भूतानि भूतेभ्यः पुरः सृष्ट्वा तदावसन् कथ्यते सहरिः सत्यनामकर्ता सुपुरुषः
४२४ यतो ब्रह्मैव जीवोऽसौ जन्मसंसारवर्जितः भवो जन्माथ संसारस्तदभावात्स नि
र्भवः ४२५ नान्यो तोऽस्ति यतो द्रष्टा श्रोता सर्वात्मको हरिः अन्यत्वे संभवे द्वौ निर्वैरो थ
मतो हरिः ४२६ यस्य मूर्तेर्न कालोऽस्ति कालावच्छेदवर्जिता मूर्तिर्यस्य ह्यकारो यो हरिः
कालात्ममूर्तिमान् ४२७ त्सहरिर्निर्भव इति कैमुत्यसिद्धं ४२५ निर्वैरशब्दाभिप्राय उच्यते नान्यो त इ

ति यतो नान्यो तोऽस्ति दृष्टानान्यो तोऽस्ति श्रोता इति श्रुत्या हरिः सर्वात्मकः वैरस्तु अन्यत्वे एव संभवे न त्वेकत्वे तथा
च तदसंभवात् हरिर्निर्वैर एव मतः ४२६ अकालमूर्तिशब्दार्थ उच्यते यस्येति यस्य मूर्तेर्विग्रहस्य कालो नास्ति
सो कालमूर्तिस्तद्भावार्थ एव विशदीक्रियते नित्यत्वात् कालानवच्छिन्ना यस्य मूर्तिरिति भावः अर्थांतरमुच्यते यइ

ति योहरिः अकारो वासुदेवः स्यादिति कोशोक्तेरक्षराणामकारोऽस्मीति भगवदुक्तेश्चाकारश्चासावेव कालमूर्तिश्च सतथेत्यर्थः ४२७ कालमूर्तिर्त्वे मानमुच्यते कालोस्मीति उपसंह्रियते अकालेति गुरुपद्यस्य पदान्तरं निवेश्यते अयोनीति ४२८ अयोनिपदस्यार्थ उच्यते नयोनिरिति अनादित्वाद्यस्य नयोनिर्नामकारणं स तु अयोनिरिति भावः अर्थान्तरमुच्यते नयोनिरिति यस्तु विष्णुर्योनिः कारणं नेत्यर्थस्तत्र हेतुरुच्यते हेतुत्ववर्जनादि

कालोऽस्मि लोकक्षयकृत् प्रवृत्त इति सुस्मृतः अकालमूर्तिर्भगवानयोनिसंभवो हरिः ४२८ नयोनिः कारणं यस्यानादित्वात्स त्वयोनिकः नयोनिः कारणं वा स्याद्विष्णुर्हेतुत्ववर्जनात् ४२९ ब्रह्मा पूर्वमनपरमनंतरमवाह्यकं न तस्य कार्य्यकरणं विद्यते च श्रुतीरणात् ४३० इत्थं भावेन कथितो भगवान् भगवत्तमः नेत्थं भावेन हि परं ज्ञातुमर्हति सूरयः ४३१

ति ४२९ हेतुत्वाभावेऽपि द्वयमानमुच्यते ब्रह्मा पूर्वमिति न पूर्वकारणं विद्यते यस्य तदपूर्वमनपरं कार्य्यं यस्येत्यपरं नान्तरं बाह्यं च यस्येत्यनंतरमवाह्यं करणमित्युपलक्षणं कारणमात्रस्य तथा च तस्य कार्य्यकारणं च न विद्यते इत्यर्थः ४३० स्मृतिश्लोकद्वयमपि पठ्यते इत्थमिति भगवान् भगवत्तम इत्थं भावेन जगत्कारणत्वेन श्रुत्यादौ यद्यपि कथितस्तथापीत्थं भावेन कारणत्वेन परंपरमात्मानं सूरयो विद्वांसो न ज्ञातुमर्हति ४३१

कुतोयथाश्रुतं न ज्ञातुमर्हति तत्राह नास्येति अस्य प्रपञ्चस्य जन्मादौ कर्मणि परस्य इत्थं भावः कारणत्वं ना-
स्तिकथं तत्त्वच्यते तत्राहानुविधीयते यन्माययाऽऽरोपितं कर्तृत्वं तत् अनुवादतयोच्यते अनुवादप्रयोजनमाह क-
र्तृत्वप्रतिषेधार्थमिति अनुवादविना तदपवादासंभवादिति भावः ४३२ स्मृत्यभिप्रायः पद्यपदार्थे योज्यते इति स्मृ-
त्येति सविष्णुरयो निकोनकारणमित्यर्थः शंकोद्भाव्यनिरस्यते हेतुत्वमिति विष्णोः सर्वजगद्देतुत्वं सत्यनामकर्तृ

नास्य कर्मणि जन्मादौ परस्यानुविधीयते कर्तृत्वप्रतिषेधार्थं मायया आरोपितं हि
तत् ४३२ इति स्मृत्या च हेतुत्वनिषेधात् सत्ययोनिकः हेतुत्वं तन्निषेधश्च कथं मा-
शङ्क्यतां क्वचित् ४३३ त्वतोऽस्य जन्मस्थितिसंयमान्विभावद्वन्द्व्यनीहादगुणादवि-
क्रियात् त्वयीश्वरे ब्रह्मणि नो विरुध्यते तदाश्रयत्वादुपचर्यते गुणैः ४३४

त्यत्र तन्निषेधश्चायो निरित्यत्र कथमिति क्वचिदपि मैवाशङ्क्यतां ४३३ शंकाप्रतिषेधे प्रमाणदर्शने नैव हेतुरु-
च्यते त्वतोऽस्येत्यादिसार्द्धेन जन्मादिहेतुत्वे विरोधाय विशेषणान्यनीहादित्यादीनि विरोधपरिहारमाह त्व-
यीति ईश्वरत्वात् कारणत्वं ब्रह्मत्वादकारणतयाऽनीहत्वादितत्रोपपत्तिमाह तदाश्रयत्वादिति गुणैः कृतं ज-
गज्जन्मादिगुणाश्रयत्वात् त्वय्युपचर्यते इति भावः ४३४

६५

६५

६५

प्रमाणेनाविरोधमापाद्युक्तितोष्यविरोधउच्यते कार्यस्येति अस्योपलभ्यमानस्यकार्यस्यप्रपंचरूपस्य-
मिथ्यात्वात्स्वरूपेणतदसत्त्वेकस्यकारणतास्यादितिसत्यपिप्रतीत्याकारणत्वेऽशुक्तेरूप्यप्रत्येववस्तुतोऽकारणत्वमेवे-
त्यविरोधइतिभावः ४३५ उक्तदृष्टान्तमेवविस्पष्टीक्रियते शुक्त्यज्ञानादिति रजतस्यप्रतीतिमात्रतयाशुक्त्यज्ञाना-
दुत्पत्तिः वस्तुतस्तुतस्यरजतस्याभावेननतदुत्पत्तिर्विनाशोवाइतियथातथेत्यर्थः ४३६ दार्ष्टान्तिकेवस्तुतउत्पत्त्या

श्रीमद्भागवतेएवविरोधस्यनिवारणात् कार्यस्यास्यमृषात्मत्वाद्युक्तितोष्यविरो-
धतः ४३५ शुक्त्यज्ञानाद्यथोत्पत्तिरजतस्यप्रतीतितः वस्तुतस्तदभावेननोत्पत्तिर्नाश-
एववा ४३६ ननिरोधोनचोत्पत्तिर्नवह्नौनचसाधकः नमुमुक्षुर्नचैमुक्तइत्येषापरमा-
र्थता ४३७ आत्मानमेवात्मतयाविजानतांतैर्नैवजातंनिखिलंप्रपंचितं ज्ञानेनभूयो-
पिचतत्प्रलीयतेरज्ज्वामहेभौगभवामवौयथा ४३८

द्यभावःश्रुत्यैवोच्यते ननिरोधइति आ-
त्मचैतन्यातिरिक्तंकिमपिनास्तीतिश्रुत्यभिप्रायः ४३७ कार्यस्याविद्याकल्पितत्वेनमिथ्यात्वेस्मृतिरप्युच्यते
आत्मानमिति अहमात्मागुडाकेशेत्यादिवचनैरात्माकृष्णस्तमात्मतयास्वस्वरूपाभेदेनाविजानतामविदुषांतै-
र्नैवाज्ञानेननिखिलंप्रपंचितंजातंभूयोपितज्ज्ञानेनब्रह्मात्मावबोधेनप्रलीयतेवाध्यतेतत्रदृष्टान्तः रज्ज्वामिति

यथारज्ज्वामहेः सर्पस्य यो भोगस्तस्य भवो जन्मरज्ज्वज्ञानात्तदभवो बाधस्तज्ज्ञानात्तद्वदित्यर्थः ४३८ श्रीमद्भा
गवतस्यैव वाक्यांतरमुच्यते तस्मादिति तस्मात्पूर्वप्रकारेण निरूपितहेतोरिदमशेषं जगदसत्त्वरूपं नन्वसत्त्वे
कथं प्रत्यक्षभानंतत्राह स्वप्नाभमिति यथा स्वप्नं वस्तुतः स्वतः सत्ताश्चून्यमधिष्ठानस्वप्नसाक्षिसत्ताध्यासेन
सत्त्वेन प्रत्यक्षंतथामिथ्यापि जगदधिष्ठानसत्तयैव सत्त्वेन प्रत्यक्षमिति भावः स्वसत्ताश्चून्यत्वमुक्त्वा स्वतो भान
श्चून्यत्वमप्याह अस्तधिषणमिति अस्तानिरस्ताधिषणाबुद्धिर्भानं यस्मात्स्वमां स्पदत्वायाह पुरुदुःखदुःखमि

तस्मादिदं जगदशेषमसत्त्वरूपं स्वप्नाभमस्तधिषणं पुरुदुःखदुःखं त्वय्येव नित्यसु
खबोधतनावनंतमायात उद्यदपि यत्सदिवावभाति ४३९ इत्यादि बहुभिर्वाक्यैः श्रुत्या स्मृ
त्याथ युक्तिः प्रतीतितः कारणत्वाद् वस्तुतस्तदभावतः ४४०

ति किमत्राधिष्ठानंतत्राह त्वय्येवेति
सच्चिदानंदरूपाय कृष्णायेत्यादि श्रुत्या नित्यसुखबोधतनौ अधिष्ठाने मायात उद्यदपि यदुद्भवलयमापद्यमानं सदि
वावभाति उपलक्षणमेतत् भानमिव सुखमिव चाभाति न च तनोः परिच्छिन्नत्वेन कथं जगदधिष्ठानत्वं तत्राह अनंते
इति देशकालवस्तुपरिच्छेदश्चून्ये इति उक्तं च भगवत्पूज्यपादैः सच्चिदात्मन्यनुस्यूते नित्ये विष्णौ प्रकल्पिताः व्यक्त
यो विविधाः सर्वा ह्यारुके कटकादिवदिति ४३९ श्रुतिस्मृत्याद्यापादितफलितार्थो निगद्यते इत्यादीति सार्द्धेन हरिः

प्रतीतितः कारणत्वाज्जगद्योनिः प्रोक्तः वस्तुतस्तदभावतस्त्वयोनिर्मन इत्यन्वयः ४४० पूर्वोक्तपद्यपदानिसंगृह्य
 तोत्तरं पदमवतार्यते ससत्यइत्यादिभर्द्वाभ्यां ४४१ शयभपदमेव व्याख्यायते शये इति सर्वाशये बुद्ध्यादिसंघाते भा
 तियतः सर्वसाक्षितया प्रकाशतेऽतः शयभः उक्तंच भगवता अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताशयस्थितः ४४२ अ
 र्थांतरं वक्तुं भूमिकोच्यते शयस्त्विति तेन शयनशब्देन स्वप्नः कथ्यते त्रयावस्थात्रयः स्वप्ना इति श्रुत्या त्ववस्थाप्रवा

जगद्योनिर्हरिः प्रोक्तस्त्वयोनिर्वस्तुतो मृतः ससत्यो नाम कर्ता च पुरुषो निर्भवस्तथा ४४१
 निर्वैरोऽकालमूर्तिश्च सो योनिः शयभो हरिः शयै सर्वाशये भातियतोऽतः शयभो भवेत्
 ४४२ शयस्तु शयनं प्रोक्तं तेन स्वप्नः प्रकथ्यते त्रयावस्थात्रयः स्वप्नाः श्रुत्या त्ववस्थाप्रवाच
 कः ४४३ शयेषु सर्वावस्थासु भातिसर्वावभासकः सर्वावस्थास्थसाक्षित्वात् कथ्यते शयभो
 हरिः ४४४ एको देवः सर्वभूतं पुगूढः सर्वव्यापी सर्वभूतांतरात्मा कर्माध्यक्षः सर्वभूता
 धिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च ४४५ चको भवति ४४३ भूमिकामवस्थाप्यार्थो निर्दिश्यते

शयेष्विति तथाच शयशब्दाभिधेयेषु उक्तश्रुत्या जाग्रत्यपि स्वप्नज्ञः स्वप्ने जागरणं यथेति स्मृत्या च यः सर्वावभा
 सकः सर्वावस्थास्थसाक्षित्वाद्भातिस हरिः शयभः कथ्यते ४४४ उक्तार्थे प्रमाणतया श्रुतिः पठ्यते एक इति एक

एवदेवः द्योतनात्मकसच्चिद्विग्रहोविष्णुः तत्रैकशब्देनस्वगतभेदविवर्जितत्वमुक्तं देवशब्देनसच्चिद्विग्रहतयानिश्चे
तनात्मकशरीरहीनत्वं निर्गुणशब्देनतद्गुणानांस्वरूपात्मकत्वेनागुणत्वमाधाराधेयभावराहित्यंचमायिकमौति
कगुणानांतत्राभावश्चोक्तः तत्रविजातीयभेदनिरासायस्वप्नप्रपंचस्यतदधिष्ठानात्माव्यतिरेकवद्विषयस्यतद
व्यतिरेकायसर्वाधिष्ठानत्वमाह सर्वभूताधिवासइति सर्वभूतान्यधिष्ठायवसंत्यस्मिन्नितितथातेनवासुश
ब्दार्थोक्त्यावासुदेवत्वमध्यवसितंअधिष्ठानस्यवासुदेवस्यविशेषविग्रहादेःश्रुक्तित्वादिवदभानमाह सर्वभूते

शेतेपुरुषएष्वेवंशयाःसर्वेतदास्पदाः सूर्य्यचंद्रादयस्तेषुभात्यतःशयभो

हरिः ४४६

षुगूढइति श्रुक्तेरिदमंशवत्समानसच्चिदात्मनारोपेभानमाह सर्वव्यापीति व्या
प्यस्यव्यापकसत्वातिरिक्तसत्ताभून्यतयाऽऽरोपबाधेनतच्छुद्धत्वमेवाह केवलइति एवंवाधेनविजातीय
भेदनिरासःसुरव्याभेदेनजीवैःसजातीयभेदनिरासायाह सर्वभूतांतरात्मेति तत्तदंतरात्मत्वेनास्नातानांप्राण
मयादीनामंतरःप्रत्यगात्मेत्यर्थःतद्रूपेणैवसर्वावभासकत्वंप्रवर्तयितृत्वंचाहसाक्षीतिकर्माध्यक्षइतितत्रहेतु
माह चेतैतिचेतयितेत्यर्थः ४४५ भूमिकादर्शनपूर्वकअर्थांतरउच्यते शेतेइति पुरुषःशेतेएषुइतिशयाःसर्वेसू
र्य्यचंद्रादयस्तदास्पदाध्यानास्पदत्वेनविहितास्तेषुयतोभात्यतोपिहरिःशयभइत्युच्यते ४४६ ७

तदर्थे भगवत एव वाक्यं मानमुच्यते यदादित्यमिति आदित्यगतं यत्तेजो यच्च चंद्रमसि यच्चाग्नीतन्मामकमेव ते-
जो विद्धि न च कथमनेकयच्छब्दनिर्दिष्टनानावर्णतेजस एकतच्छब्देनैकीकृत्याकर्षणमिति वाच्यं वर्णभेदेपितेजः
शब्दवाच्यप्रकाशशक्तेरभेदादत एवाह जगद्भासयतेऽखिलमिति ४४७ अर्थांतरमुच्यते शये सुप्ताविति शय
शब्दाभिधेये सुषुप्तौ प्रलये च सर्ववृत्तिज्ञानलयेऽपि यद्भास सर्ववृत्तीनां प्रत्येकवृत्तिलयवृत्त्यंतरानुदयांतरालेषु च वृत्तिज्ञा-

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयते खिलं यच्च चंद्रमसि यच्चाग्नीतत्तेजो विद्धि मामकं ४४७

शये सुप्तौ लये चैव सर्ववृत्तिलयेऽप्यथ भातियः स्वप्रकाशत्वात् शयभः स्वप्रभो हरिः

४४८ शयशब्दोत्र भाषायां शतासंख्यातवाचकः तथा पारसि भाषायां वस्तुमात्रप्रवा

चकः ४४९ तत्सर्वभासको विष्णुः शयभः सम्यगुच्यते तत्सर्वभानहेतुत्वं विष्णोः सर्व

श्रुतीरितं ४५०

नाभावेऽपि यः तद्वृत्त्याभावकारणाज्ञानानिचाव भासयन् स्वप्रकाशत्वाद्भातिस स्वप्रभो

हरिः शयभ इति मतः ४४८ भाषांतरमिदं मध्यर्थो लोकप्रसिद्धिमाश्रित्योच्यते शयशब्द इति सार्द्धेन भाषायां शयः

शतासंख्यातयोर्वाचकोत्रासंख्यातवाचको ग्राह्यः पारसि भाषायां पदार्थमात्रबोधकः ४४९ तत्सर्वस्य यतो भासको

ऽतः शयभशब्देनोच्यते तत्र मानं निरूप्यते सर्वश्रुतीरितमिति सर्वोपनिषत्संश्रुतिभिर्निरूपितं ४५०

श्रुतिरेवप्रदर्श्यते तमेवेति तमेवभातमनुभातिसर्वतस्यभासासर्वमिदंविभातीति श्रुतेर्नस्वतोभाति एतत्स्फुटं ४५१ गुरूपसत्यातदुपदेशेनैवतदाराधनविधानार्थं गुरुं विनास्वप्रकाशस्यापितस्याभानमुच्यते सर्वावभासक इति भास्वरूपो ज्ञानविग्रहस्वप्रभोऽवेद्यत्वे सत्यपरोक्षव्यवहारयोग्योपिकस्यचिदपि न भाति व्यवहितत्वेनाभानमाशंक्योच्यते व्यापीति कथं तर्हि न भातीत्यपेक्षायामुच्यते मायासमावृत इति ४५२ मायावृत्तत्वे भगवद्विग्रह

तमेवभातमनुभात्येतत्सर्वं न तु स्वतः तस्यभासासर्वमिदंविभातीति श्रुतेः स्फुटं ४५१ सर्वावभासकोविष्णुर्भास्वरूपः स्वप्रभोपि हि न भातिकस्यचिदपि व्यापी मायासमावृतः ४५२ नाहंप्रकाशः सर्वस्य योगमायासमावृतः मया तत्तमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ४५३ गुरुर्यमनुगृह्णाति तस्य भाति सदा स्फुटं आचार्यान्नेव विद्याऽनन्यप्रोक्ता गतिरत्र नो ४५४ व्यापित्वे च भगवद्वाक्यमेवमुच्यते नाहमिति अहं यतो योगमायासमावृतो तः सर्वस्य प्रकाश

ते इति प्रकाशो न तथा इदं सर्वं जगत् मया मायावृतत्वेनैवाव्यक्तमूर्तिना विग्रहेण तत्तज्याप्तं ४५३ एवं भगवतः स्वप्रकाशत्वं विभुत्वं मायावृत्त्याऽभानं चोत्काशुर्वनुग्रहेण तद्भानमुच्यते गुरुरिति तत्र भानत्वेन श्रुतयोनिर्दिश्यंते आचार्यादिति साक्षाभ्यां हि निश्चयेनाचार्यादेव विद्या ब्रह्मात्मावबोधो भवति विद्यात्मनि भिदा बाध इति भागवतो

केः अन्येन गुरुणाऽप्रोक्ता ब्रह्मात्मैक्ये गतिर्मतिर्नास्ति ४५४ एते उपदिष्टा अर्था अकथिताश्च ४५५ स गुरुमेवा
 भिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठमिति श्रुतिपाठः सजिज्ञासुः गुरुशिष्यभावसंपादनायोपनयनार्थं समित्काष्ठं पा
 णौ करे यस्य तथा भूतः स नूतनत्वज्ञानार्थं गुरुमेवाभिगच्छेत् शरणं व्रजेत् कथं भूतं श्रोत्रियं वेदान्तार्थाभिज्ञमन्यथा संशय
 निवारकत्वासंभवात् तथा ब्रह्मनिष्ठं अन्यथा शिष्ये ब्रह्मनिष्ठोत्पत्त्यसंभवात् इत्यादि श्रुतौ गुरोस्तु ग्रहादेव मतिर्बो-

यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ तस्यैतेऽकथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मनः ४५५ स
 मित्पाणिः श्रोत्रियं वै ब्रह्मनिष्ठं गुरुं व्रजेत् तत्त्वज्ञानार्थं मित्पादौ गुरुं नुग्रहतो मतिः ४५६
 ततः सत्यो नाम कर्ता पुरुषो निभवस्तु यः निर्वैरोऽकालमूर्तिर्योऽयं निस्तंशय भजप ४५७
 गुरुप्रसाद इत्येषा संबुद्धिर्हेतुगर्भिता गुरुप्रसादो यस्यास्ति तथा भूतजपं कुरु ४५८ स ए
 वादौ प्रपंचस्य सर्गादासीत्सनीश्वरः युगादौ च विसर्गं सन्स ब्रह्मादिव पुनरुद्धारः ४५९

धो भवतीति निर्द्धारः ४५६ व्याख्यात गुरुजप्यस्याद्यपदानि संगृह्योदाहृतश्रुतिभिर्ज्ञानस्य हरिगुरुभक्त्यधीनतया
 गुरुपदिष्टगुरुप्रसादजपेति शब्दार्थ उच्यते तत इत्यादि द्वाभ्यां ४५७ गुरुप्रसाद इत्येषेत्यत्र संध्यभावश्छंदो नुरोधेन वा
 क्ये संहिताया विवक्षाधीनत्वात् संबुद्धिः संबोधनं हेतुगर्भितो यस्या इति तथा जपेति पदस्य व्याख्यानं जपं कुर्यादिति ४५८ परिशि

षपद्यांशार्थउच्यते सएवेति सएवेश्वरोहरिः प्रपंचस्यसर्गादादौपूर्वसन्सत्यआसीत् युगादौविसर्गावसरेचसएव
ब्रह्मादिवपुर्द्धरःसन् वर्तमानआसीदादिशब्देनात्रमरीच्यादयोज्ञेयाः ४५९ वर्तमानेपिसहरिरेवसन्कारणत्वा
त्साक्षित्वाच्चमृद्भतिरेकेण घटादेःस्वप्नदृग्यतिरेकेणस्वप्नप्रपंचस्यसत्त्वासत्ववद्विष्यत्यतद्भतिरेकेणसत्त्वा-
संभवात् तथांतेपिसहरिरेवसन् अंतसत्त्वापादनायैवोच्यते लयाधारत्वतइति नारायणोप्रलीयंतेनिषेधशेषो

सएवसन्वर्तमानेतथांतेपिसएवसन् लयाधारत्वतस्तद्वन्निषेधस्यावधित्वतः
४६० इदमग्रसदेवासीदेतदात्यमिदंजगत् नेहकिंचननानास्तिह्येवमादिश्र
तीरणात् ४६१ अधिष्ठानातिरेकेणह्यारोपोनैवसन्मतः अधिष्ठानंसदेकंस्या
त्सएवह्यद्वयोहरिः ४६२

जयतादशेषइत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः ४६० सर्गात्पूर्वसत्त्वेपिश्रुतिरुच्य
ते इदमग्रइति वर्तमानेपितस्यैवसत्त्वेतदितरबाधेचश्रुतिरुच्यते ऐतदात्यमिति आदिशब्देनअथातआदेशोनेति
नेतीत्याद्याःश्रुतयोग्राह्याः ४६१ युक्तितोष्यतन्निरासेनतस्यैवसत्त्वंनिर्द्धार्यते अधिष्ठानातिरेकेणेति उक्तंचैतद्देद-
स्तुतिव्याख्यायांश्रीवल्लभाचार्यैरपि सद्बुद्ध्यासर्वदासद्भिर्नसेव्यमखिलंजगत् भ्रांत्यासद्बुद्धिरत्रेतिसंतं कृष्णंभजेद्बु
धःखपुष्पादिसमत्वाद्धिमिथ्याभूतंजगद्यतः अधिष्ठानात्तुसद्बुद्धिस्तंकृष्णंसततंभजेत् ४६२

एवंभगवदुपदिष्टमेव सर्वश्रुतिरहस्यं शिष्येषु प्रख्यापयामासेत्युच्यते नानाकायेति ४६३ भगवता यत्सर्वश्रुतिसा-
रंगुरुवे उपदिष्टं तदेव पूर्वब्रह्मणेऽप्युपदिष्टमित्युच्यते एतदेवेति ४६४ तद्ब्रह्मणे उपदिष्टं समानार्थत्वं प्रदर्शनायात्रा-
पिलिरज्यते श्लोकसप्तकं ज्ञानमित्यादि रामसिंहं गुरुवंदे बोधदं च सदा स्मरं विद्यानंदप्रदं दीक्षागुरुं श्रीहरिनाथकं
१ श्रीहरिं त्वेष्टदेवं च नत्वा तस्य कृपावशात् मूलभागवतं व्याख्यां कुर्वे गुर्वनुमोदितः २ श्रीमन्नारायणो वेदैश्च सर्वै-

नानकाय हरिः प्राह तज्जपन्व हिरागतः तदेव श्रुतिसारं हि जप्यं शिष्येष्ववर्णयत् ४६३
एतदेव हरिः पूर्वब्रह्मणेऽवर्णयत्प्रभुः ब्रह्मनारद व्यासाद्यैः पुनस्तद्विपुलीकृतम् ४६४
ज्ञानं परमगुह्यं मे यद्विज्ञानसमन्वितं सरहस्यं तदंगं च गृहाण गदितं मया ४६५

रहमेव वेद्यो वेदांतकृद्देवदेवचाहमित्यादिभिः सर्ववेदकृत्सर्ववेदांतसारं श्रीमद्भागवतं ब्रह्मणे उपदिष्टं तत्र च
क्तव्यार्थसंग्रहं कुर्वंस्तं गृहीतुं ब्रह्माणं सन्मुखीकरोति ज्ञानमिति न च भागवतस्य वेदांतसारत्वे प्रमाणाभाव इति
वाच्यं सर्ववेदांतसारं यद्ब्रह्मात्मैकत्वलक्षणं वस्तु तद्वितीयं तन्निष्ठं कैवल्यैकप्रयोजनमितितत्रैव निर्देशात्तत्र भागव-
तस्य सर्ववेदांतसारत्वं प्रतिज्ञायत दापादनायैव हेतुगर्भितं विशेषणमाह ब्रह्मात्मैकत्वलक्षणमिति अब्रह्मशब्दे
न मायोपहितः सर्वज्ञत्वसर्वेश्वरत्वसर्वनियंतृत्वादियधर्मविशिष्टः परमात्मा तत्पदवाच्य आत्मशब्देन चाविद्याद्युपहि-

तोल्यज्ञत्वादिगुणाविशिष्टोजीवात्मात्वंपदवाच्यस्तयोः श्रुतिसिद्धैक्यस्यविरोधेनानुपपत्तौ सोऽयं देवदत्त इत्यादौ
 तद्देशकालछत्रचामरादिविशिष्टस्यैतद्देशकालदंडकमंडल्लादिविशिष्टेनैक्यानुपपत्त्या विरुद्धांशपरित्यागेनाविरु
 द्धदेवदत्तपिंडाभेदबोधवत् विरुद्धमायाऽविद्याद्युपाधिसर्वज्ञत्वात्पज्ञत्वादिधर्मरूपांशौ विहायसच्चिदानंदस्वरू
 पात्मकत्वलक्षणमैक्यंजहदजहल्लक्षणया लक्षयतीति तथा ननु जहदजहल्लक्षणयात्मैक्यसिद्धावप्युपाध्यविशे
 षान्नाहैतपर्यवसानंतन्नाह वस्त्वद्वितीयंतन्निष्ठमिति न हिलक्षणयैक्यं बोधयन् शास्त्रमुपाधिपृथगवस्थाप्यैक्यं
 बोधयतियेनैवमाशंक्येत किंतु नेह नानास्ति किंचनेत्यादिनोपाधीस्तदधीनतद्दर्मादिनिश्चितहेतुमपबाध्यय
 दद्वितीयंवस्तुतदेकनिष्ठंभवतीति तथाचवेदांतेषु श्रूयमाणसर्वोपास्तीनांचित्तैकाग्र्यद्वारा ब्रह्मविद्यैकपर्यवसा
 यितया ब्रह्माहैतविद्यैकनिरूपकश्रीमद्भागवतस्य सर्ववेदांतसारत्वमुपपन्नं विषयतः सारत्वमुक्त्वा फलतोपि सा
 रत्वमाह कैवल्यैकप्रयोजनमिति ननु ब्रह्मावबोधस्य ब्रह्मविदाप्नोति परं ब्रह्मवेदब्रह्मैव भवति य एवं वेद विष्णुरेव भ
 वतीत्यादि श्रुतौ ब्रह्मावाप्तिफलश्रवणात्कथं फलांतरोक्तिरिति चेन्न नित्यमेव प्राप्तं ब्रह्मतस्य मायाऽविद्याद्युपा
 धिकल्पितभेदभ्रममंतरेणाप्राप्त्यसंभवाद्बोधेन भेदभ्रमबाधद्वारा कैवल्यमृते प्राप्त्यंतरासंभवात्कैवल्यस्यैव
 ब्रह्मावाप्तिशब्दार्थत्वं यन्मे मत्स्वरूपविषयं परमगुह्यं ज्ञानंतदंगं साधनकलापंचमयागादितं गृहाणोत्यन्वयः
 तत्र यज्ज्ञानं कर्मविषयंतद्वैदिकमपि न गुह्यं ब्राह्मणो यजेदित्यादौ वाह्याध्यस्तब्राह्मणत्वादिजातिमद्देहादिपुर-

स्कारेण तत्प्रवृत्तेः प्लवाह्येते अदृढाः यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्मेत्यादिभिरदृढत्वश्च वणाच्च उपाधि
विविक्तकेवलप्रत्यकस्वरूपविषयज्ञानमांतरत्वादुह्यं ब्रह्माभेदज्ञानंतु परमगुह्यं तदप्युक्तं कैवल्यं सात्वि
कं ज्ञानमन्निष्ठं निर्गुणं स्मृतमिति तत्र सत्त्वस्याभावादन्यथा भावप्रयोजकत्वाभावेनाध्यासानापादकत्वादुपा
धिविविक्तज्ञानं सात्त्विकं ब्रह्मात्मावबोधं विनाविवेकज्ञानमात्रेण गुणबाधानुपपत्त्या न निर्गुणं सत्स्वरूपे आत्म
त्वे निष्ठा रूपं मन्निष्ठं तु मायागुणबाधकत्वान् निर्गुणमित्यर्थः किं भूतं तज्ज्ञानं तत्राह विज्ञानसमन्वितमिति
विशेषेण प्रमेयगतसंशयनिरासेन ज्ञायते स्वरूपं येन तद्विज्ञानं मननं फलोपकार्यं गतेन समन्वितं रहस्यं नि

यावानहं यथाभावो यद्रूपगुणकर्मकः तथैव तत्त्वविज्ञानमस्तु ते मदनुग्रहात् ४६६

दिध्यासनारव्यं ध्यानं तत् द्विविधं यत्नसाध्यमयत्नसाध्यं च तत्राद्यं साक्षात्कारात्पूर्वं स्मरणभक्त्यंतः पातित
यासाधनरूपं द्वितीयं तु ज्ञानिनस्तस्य कार्यं न विद्यते इत्यादिना कर्तव्यप्रवृत्त्यनुपपत्त्या यत्नं विनैव स्वाभाविक
जीवन्मुक्तिदशायां स्वरूपानुसंधानं ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मानो च तिनकांक्षति समः सर्वेषु भूतेषु मद्रक्तिं लभते
परामित्यादिवाक्यसिद्धं पराभक्तिरूपं तेन सहितं तदंगं साधनजातं च ४६५ ननु भगवद्भदितज्ञानग्रहणा
यनाहं समर्थस्तत्राह यावानिति यावान् विभुसच्चिदानंदैकरससर्वंगिः तथा यथाभावः परमार्थसद्रूपो

यद्वा यथा स्वभक्तेषु वात्सल्यादिभावो यस्य स तथा यद्वा यथानृत्यादीनेत्रकरचालनादिभावो यस्य स तथा
 ननु स्वरूपस्य भवतु वेद्यत्वं करचालनादिकर्मणां तदतिरिक्तत्वेनातो न्यदार्तमित्यादि श्रुत्या वेद्यत्वाभाव इत्या-
 शंक्याह यद्रूपगुणकर्मक इति यस्य रूपाणि स्वरूपाण्येव गुणाः कर्माणि च यस्य स तथा तथा च भगवद्रूपानां
 कर्मणां च स्वरूपात्मकत्वेनावेद्यत्वाभाव एवेति भावः एवं यादृक्मत्स्वरूपं तथैव तत्त्वविज्ञानं परमार्थवस्त्वप-
 रोक्षं ते मदनुग्रहादेवास्तु यस्य देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ इत्यादि श्रुतौ गुर्वीश्वरभक्तानां तयो रनुग्रहाज्ज्ञा-
 नलाभाध्यवसाये पितवतु गुरुरिष्टदेवश्चाह मेवेति मदनुग्रहादेवास्तु एवमनुग्रहाधीनतत्त्वज्ञानोत्पत्त्युक्त्या
 वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः जनयत्याशु वैराग्यं ज्ञानं यत्तदहैतुकं मद्भक्तिविमुखानां हि शास्त्रग-
 र्तेषु मुह्यतां न ज्ञानं न च मोक्षः स्यात्तेषां जन्मशतैरपीत्यादि वाक्यशतैः यस्यास्ति भक्तिर्भगवत्यकिंच ना सर्व-
 गुणैस्तत्र समासते सुरा इत्यादिना स्वप्नभावलेशमात्रेण सर्वसाधनापादिका यायासाधनसंपत्तिः पुरुषार्थचतु-
 ष्टये तथा विना तदाप्नोति नरो नारायणाश्च य इत्यादिना सर्वसाधनप्रतिरूपतया ऽभिषिक्तासाधनस्वरूपानव-
 धाभक्तिरनुग्रहाविर्भाविका मुख्यं ज्ञानोत्पत्तिसाधनमिति ज्ञापितम् ४६६

धु

धु

एवंतत्त्वज्ञानाय ब्रह्माणं संमुखीकृत्य स्वानुग्रहात्तत्प्राप्तिसंभाव्यास्त्विति वरदानेन तस्मिंस्तद्ब्रह्मणः शक्तिमाधाय
तत्त्वमेवाह अहमेव सच्चिदानंदानंतविग्रहः स्वरूपात्मकधामोपकरणपारिषदादिरूपः सत्यात्मप्राणाराममि-
त्यादिश्रुतिसिद्धस्तवापरोक्षः सत्वस्य मन्त्रियम्योपाधेरभानान्यथाभानाप्रयोजकतया शुद्धस्वरूपभूतः सर्वा-
धिज्ञानात्मक एवाग्रे सर्गात्पूर्वमासंश्चूयमाणमच्छब्दस्यानुपपत्तिमंतरेणार्थान्तरकल्पनानुपपत्तेः सर्गादग्रे का-
र्यस्य कारणाव्यतिरेकेण प्रतीतेरप्यभावान्ममैव सर्वकारणत्वादहमेवासमिति भावः आत्मा वा इदमेक एवा-
ग्र आसीदिति श्रुतेः न चाग्रे इति पदेन कालसद्भावप्रतीतेरेव कारणानुपयोग इति वाच्यं कालोऽस्मीति भगवद्वचना

अहमेवासमेवाग्रेनान्यद्यत्सदसत्परं

तस्य तदनतिरेकात् किंच सुषुप्तौ अज्ञानावृतस्वरूपातिरिक्तकालाभा नेपि समुत्थितस्य कालवासना विष्टतया
तदासुरस्य मत्स्वाप्सं न किमप्यवेदिषमिति तदा शब्देन कालपरामर्शस्य दर्शनवत्तदुत्तयुपपत्तेः उक्तंच वृद्धैः काला-
भावे पुरेत्युक्तिः कालवासनया युतः शिष्यं प्रत्येव तेनात्र द्वितीयं न हि शंक्यते इति किंचाग्रे इति पदस्य पूर्वत्ववा-
चित्वेपि कालवाचित्वाभाव एवेति न तच्छंकावकाशः न च पूर्वत्वाभिधाने भूतत्वप्रतीतेः कथं कालं विना भूतत्वा-
दिव्यवहार इति वाच्यं कालास्वीकुर्वतामपि सारं व्यानां भूतभविष्यदादिव्यवहाराबाधात् ननु कथं सद्रूपविष्णो

रेवपूर्वसत्त्वमुच्यते यतः असद्वाइदमग्रआसीत् असदेवेदमग्रआसीत्तत्सदासीत् तद्धैकआहुरसदेवेदमग्र-
 आसीदिति श्रुतिषु असत्पूर्वकत्वश्रवणात्तद्धेदंतर्ह्यव्याकृतमासीत् तन्नामरूपाभ्यामेवव्याक्रियतेत्यत्रचाक-
 र्तृकैवसृष्टिः श्रूयतेतत्राह आसमेवेति नआसमिति ननचोदाहृतश्रुतिविरोधः समाकर्षादिति सूत्रेभगवद्वा-
 सेनतद्विरोधपरिहारस्यदर्शितत्वात् तथाहि असद्वाइदमग्रआसीदिति नासत्कारणत्वविवक्षा असन्नेवसभ-
 वत्यसद्ब्रह्मेतिवेदचेत् अस्तिब्रह्मेतिचेद्देदसंतमेनंततोविदुरित्यसदपवादेन सतएवब्रह्मणोऽन्नमयादिगु-
 हांतस्थत्वेनप्रत्यक्षमुत्कासोऽकामयदितिसमाकृष्यततः सृष्टिंनिरूप्यतत्सत्यमित्याचक्षतइत्युपसंह-
 त्यतत्रैवेमंश्लोकमाह असद्वाइति अत्रासद्यद्यभिप्रेतंस्यात्तदान्यंसमाकृष्यान्योक्तौ वाक्यमसंबद्धंस्यात्त-
 स्मादव्यक्तनामरूपतयासूक्ष्मत्वेनदुर्लक्ष्यअसदित्युपचर्यते असदेवेदमग्रआसीदित्यत्रापितत्सदासी-
 दितिसमाकर्षादियमेवगतिः तद्धैकआहुरसदेवेदमग्रआसीदित्यत्रापिनअत्यंतासत्त्वोक्तिभ्रान्तकल्पनानुवा-
 देनश्रौतसत्त्वक्षदाढ्यमेवतद्धेदंतर्ह्यव्याकृतमासीदित्यत्रापिनाहेतुव्याकृतिः सएषइहप्रविष्टइतिव्याक-
 र्तुः प्रविष्टत्वेनसमाकर्षात्कर्तुरभावेकमाकृष्येतचेतनस्यैवायंप्रवेशः पश्यंश्चक्षुः शृण्वन्श्रोत्रमितिचेत-
 नत्वोक्तेः अनेनजीवेनात्मनाऽनुप्रविश्यनामरूपेव्याकरवाणीति श्रुत्यंतरेपिव्याकृतेत्येतनहेतुत्वदर्शना-
 त् लूयतेक्षेत्रंस्वयमेवेतिवद्व्याक्रियतेइत्यत्रापिसत्येवकर्तार्युपपत्तेश्चएवकारव्यावृत्तिमाह नान्यदिति

नान्यत्किंचनमिषदिति श्रुतेः मिषदिति चलं नश्चरमित्यर्थः अन्यच्छब्दार्थमेव विवृणोति यत्सदसत्परमिति
सत्स्थूलं असत्सूक्ष्मं परंतयोः कारणंचेत्यर्थः न च भवतु स्थूलसूक्ष्मयोरभावः नासदासीन्नोसदासीदि
ति श्रुतेः तमआसीदिति श्रुतेः कथं कारणाभावोक्तिरिति वाच्यं नोसदासीत्तमआसीदित्यत्र तमसः सत्त्वप्रति
षेधादासीदिति प्रयोगस्यैवानुपपत्तेः सद्योगात्तमसः सत्त्वं न स्वतस्तन्निषेधनादिति वृद्धोक्तेः सत्त्वनिषेधेन
स्वतस्तत्प्रयोगानुपपत्तावपि सदधिष्ठानाध्यासिकसंबंधेन तत्सत्तयैवासीदिति प्रयोगसंभावनायामपि त
च्छक्तित्वेनैव तदन्यत्त्वानन्यत्वाभ्यामनिर्वचनीयतया नान्यदिति भगवदुक्त्यनुपपत्त्यभावात् नहि वन्द्यैः श
क्तिस्तदन्यात्तत्पार्थक्येन तत्सत्तास्वरूपाभानात् नापि वन्द्यैरेव तच्छक्तिस्तथात्वे शक्तिशक्तिमद्भावाच्चानुपपत्ते
रेकस्मिन्नाधाराधेयभावस्य वक्तुमशक्यत्वात्प्रतिबंधकमणिमंत्रादिसंनिधौ बन्धिस्वरूपसमवधानेऽपि
स्फोटारव्यकार्यदर्शनेन तत्प्रतिरोधदर्शनात् न चान्यत्त्वानन्यत्वोभयात्मकत्वं शक्तेर्विरोधात् मिथोभावा
भावरूपयोस्तयोरेकाधिकरणत्वासंभवात्तस्मादन्यत्त्वानन्यत्वतदुभयात्मकत्वे निर्वक्तुमशक्यैव शक्तिः त
थैव तमोरूपासतः शक्तिरप्यनिर्वचनीयतया न तदन्यासीत् किंच सतः शक्तेस्तदनन्यत्वासंभवेनैव न सत्त्वं
कार्यदर्शनेन च नासत्त्वं विरोधाच्च नोभयात्मत्वमिति सत्त्वासत्त्वानन्यत्त्वतदुभयात्मत्वेभ्यो निर्वचनी
यतया शक्तेर्मिथ्यात्वेन तत्कार्यस्याप्यनिर्वचनीयतया मिथ्यात्वात्तदा तदनुद्भावाच्च नान्यदासीदित्यभिप्रायः

नन्वनिर्वचनीयत्वेनमायायाजगतश्चानिर्वचनीयत्वोक्तौ भवन्मते ब्रह्मणोऽप्यनिर्वचनीयतयामिथ्यात्वाप-
 त्तिस्तथाच ब्रह्मापिमिथ्या अनिर्वचनीयत्वादिति प्रयोगापत्तिरिति चेत् नअत्र ब्रह्मापीत्यपिशब्देन सर्वप्रपञ्चस्या-
 पिपक्षांतःपातितयाहेतोरनुपसंहारित्वापत्तेः अन्यव्यतिरेकदृष्टान्तरहितोऽह्यनुपसंहारी सर्वस्य पक्षत्वेतदित-
 रदृष्टान्तालाभात् अपिशब्दानुक्तावपिशब्दब्रह्मादायसिद्धसाधनताचेतनविशेषणोपि ब्राह्मणाद्यादायसि-
 द्धसाधनत्वं परत्वविशेषणोपि मायोपहितकारणब्रह्मादायसिद्धसाधनं नच सिद्धसाधनताया अदूषकत्वं अ-
 नधिगतार्थगमकस्यैव प्रमाणत्वेन सिद्धस्यानधिगतत्वाभावात्तत्साधकस्य प्रमाणत्वानुपपत्तेः संदिग्धसाध्य-
 वानूहिपक्षः साध्यस्य तत्र सिद्धत्वे निश्चितसाध्यवानुसपक्ष इति तल्लक्षणापत्यापक्षत्वानुपपत्तेस्तदसिद्धौ च
 पक्षस्यैव हेत्वाश्रयतया हेतोरश्रया सिद्धापत्तिश्च किंचात्र ब्रह्मशब्देनास्मदभिमतस्वरूपं प्रतीयते न वा नां-
 त्यः पक्षस्वरूपाभावेऽप्याश्रया सिद्धातत्र हेतुसाध्यादिसमर्थनानुपपत्तेः नाद्यो ब्रह्मशब्देन तत्प्रतीतौ ब्रह्म-
 शब्दगोचरत्वेनैवानिर्वचनीयत्वहेतोरसिद्धाशब्दोऽनित्यश्चाक्षुषुत्वाद्दृढवदित्यादिवत्पक्षे हेत्ववर्तनलक्ष-
 णस्वरूपा सिद्धापत्तेः किंच ब्रह्मणोपिमिथ्यात्वं वदता किंचित्सत्स्वी क्रियते न वा स्वी क्रियते चेत्तज्जडं चिद्वाज-
 डं चेत्तस्य स्वतः सिद्धत्वानुपपत्त्या तत्सिद्धौ चित्स्वीकारापत्तेः चिच्चेत्सिद्धं नः समीहितं सच्चिदेकसिद्धौ वा द्वैतवा-
 दिनामिष्टसिद्धेः नाभ्येव विवादो न वस्तुनि न स्वी क्रियते चेन्निरधिष्ठानारोपा सिद्धा ब्रह्मणो मिथ्यात्वासिद्धिः

किंचमिथ्यात्वशब्देनासत्वमभिप्रेयते सद्विलक्षणत्वं वा सदसद्भ्यामनिर्वचनीयत्वं वा नाद्यद्वितीयौ तथात्वे तु-
 च्छत्वापत्याप्रत्यक्षेणावभासमानश्रुतिरूप्यस्वप्नप्रपञ्चादौ तदसंभवेन दृष्टान्ते साध्यवैकल्यं ततश्च व्याप्त्यसि-
 द्धिः हेतुसत्वे साध्यसत्त्वमन्वयव्याप्तिः साध्याभावे हेत्वभावो व्यतिरेकव्याप्तिरत्र तु यत्र यत्र स्वप्नादौ अनिर्वच-
 नीयत्वं हेतुस्तत्र प्रत्यक्षत्वेन तु च्छत्वाभाव इति नान्वयव्याप्तिस्तथा तत्रैव स्वप्नादौ तु च्छत्वसाध्याभावेऽप्यनिर्व-
 चनीयत्वं हेतुसद्भावाच्च व्यतिरेकव्याप्तिरत एव निश्चितसाध्याभाववद्विपक्षवृत्तित्वेन साध्याभाववद्वृत्तिर्हेतुः
 साधारणानैकांतिक इति सव्यभिचारपर्यायसाधारणानुपसंहारि त्रिविधानैकांतिकांतः पातिसाधारण्यं च शश-
 शृंगादौ निश्चिततुच्छत्वसाध्यवतिसपक्षे चानिर्वचनीयत्वं हेतोरवृत्तेः विपक्षमात्रवृत्तितया साध्याभावव्याप्ति-
 हेतुर्विरुद्ध इति साध्याभावापादकत्वेन विरुद्धता च तृतीये तु सदसद्भ्यामनिर्वचनीयत्वस्य साध्यत्वे तस्यैव हे-
 तुत्वेन हेतोः साध्यावैशेष्यं तथा च साध्यस्य पक्षे संदिग्धतया हेतोरपि संदिग्धासिद्धतया स्वस्वरूपासिद्धिरेव पक्षत्र-
 येऽपि तन्निविधविकल्पितसाध्याभावस्य सत्यत्वस्य ब्रह्मणि पक्षे सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्म तदेव तर्त दुसत्यमाहुस्तदेव ब्र-
 ह्म परमं कवीनामित्यादि श्रुतिभिर्बोधनात् यस्य साध्याभावः प्रमाणांतरेण बोधितः स बाधित इति बाधलक्षणा-
 सद्भावाद्बाधश्च किंचानिर्वचनीयत्वं किं नाम सदसद्भ्यामनिर्वचनीयत्वं वा शब्दजन्यज्ञानाभास्यत्वं वा आद्ये उदा-
 हृतश्रुत्यैव पक्षे ब्रह्मणि सत्यत्वाध्यवसायात्स्वरूपासिद्धिः द्वितीये स र्प्यरूपादिशब्दजन्यज्ञानाभास्ये रज्जुसर्प्यश्रु-

क्तिरूप्यादौ घटपटादिशब्दजज्ञानभास्येस्वप्नजाग्रदुदादौ साध्यवतिसपक्षे दृष्टान्ते साधनवैकल्यं तथाचोक्तं
 पमिथ्यात्वसाध्याभाववतितुच्छेशशृङ्गादौ विपक्षे तच्छब्दजज्ञानभास्ये चावर्तमानत्वे सति पक्षमात्रवृत्तित्वेन श
 ब्दजज्ञानाभास्यत्वरूपानिर्वचनीयत्वहेतोः सपक्षविपक्षव्यावृत्तः पक्षवृत्तिरसाधारण इति लक्षणलक्षिता साधा
 रण्यं च न च शब्दजज्ञानाभास्यत्वे ब्रह्मणो वेदांतवेद्यत्वानुपपत्तिवेदांतानांतद्रताज्ञानावरणबाधकत्वेनैव तदभास
 कत्वेऽपि तत्र प्रमाणत्वस्य तस्य च तज्जन्यज्ञानप्रयुक्ताज्ञानबाधफलभाक्तेनैव स्वप्रकाशत्वेन तदभास्यत्वेऽपि तद्देद्य
 त्वस्य चोपपत्तेः न च हेतौ विकल्पमनुद्गाव्यानिर्वचनीयत्वशब्दमात्रेण मिथ्यात्वापादनं तथात्वे स्वर्णं निकुंडलादिभू
 षणोपादानं कनकशब्दवाच्यत्वात् धर्तूरवत् धर्तूरफलं कटकादिबहुमूल्यभूषणोपादानं कनकत्वात् स्वर्णव
 त्सूर्यगभस्तयो दुग्धदोहागोत्वाद्धेनुवत् धेनवो न दुग्धदोहागोत्वाद्गभस्त्यादिवत् मंदारो जगदवभासकोऽ
 र्कत्वात् सूर्यवत् सूर्यो नावभासकोऽर्कत्वात् मंदारवत् विष्णुर्न संसारतारको हरित्वात् कप्यादिवत् कप्यादिस्तत्ता
 रको हरित्वाद्दिष्णुवदित्याद्याभाससंभवापातात् जडत्वपरिच्छिन्नत्वादयश्चात्रोपाधयः साध्यव्यापकत्वे स
 तिसाधनाव्यापको हि उपाधिः यत्र यत्र हेतुस्तत्र साध्यमिति व्याप्ती व्याप्तिरिति रूपकं व्यापकं साध्यं व्याप्यं
 यो व्याप्यो हेतुस्तदेव लिंगं साध्यव्यापकत्वं च सर्वसाध्यवत्सु नियमेन वर्तमानत्वं साधनाव्यापकत्वं क्वचित्साधन
 वतिवर्तमानत्वेऽपि सर्वत्र साधनवत्सु नियमेन वर्तमानत्वं जडत्वपरिच्छिन्नत्वादयश्च मिथ्यात्वसाध्यवतिसर्वत्र

व्यापकत्वेन साध्यव्यापकत्वेऽपि पक्षे वर्तमानत्वाभावात्साधनाव्यापकत्वादुपाधयः न च स्वप्नाकाशादौ तत्र
 स्वप्नपुरुषेषु चापरिच्छिन्नत्वचेतनत्वाभ्यां सति मिथ्यात्वे साध्ये परिच्छिन्नजडत्वयोरभावात्साध्याव्याप-
 कत्वमिति वाच्यं स्वप्नाकाशादौ देशपरिच्छेदासंप्रतिपत्तावपि वस्तुपरिच्छेदसंप्रतिपत्तेः स्वप्नपुरुषदेहादौ जडत्वसं-
 प्रतिपत्तेश्च तदात्मनश्चेतनस्य जडत्वाभावेऽपि तत्र ब्रह्माभेदेन मिथ्यात्वासंप्रतिपत्त्या साध्यासत्वेन तदव्यापकत्वाभा-
 वात् ब्रह्मपरमार्थसत्यं चिद्रूपत्वाद्वातिरेके मिथ्यारूप्यादिवदिति प्रतिपक्षानुमानपराहतत्वं च न चास्य केवलव्य-
 तिरेकिणः साध्यस्य पक्षे प्रसिद्धौ अनुमानाप्रवृत्तिरन्यत्र प्रसिद्धौ तत्र हेतुसत्वे अन्वयव्याप्ति सद्भावेन व्यतिरेकमा-
 त्रव्याप्तिकं केवलव्यतिरेकीति लक्षणकं केवलव्यतिरेकित्वभांगः अवृत्तौ स पक्षव्यावृत्तत्वेनासाधारण्यमिति सर्व-
 थासाध्याप्रसिद्धिरेवेति वाच्यं सद्विलक्षणत्वं कचिदत्यंताभावप्रतियोगिधर्मत्वाद्व्यवहित्यनवधारितधर्मिक-
 सत्यत्वसिद्धौ केवलव्यतिरेकिणा पक्षे स्थापनोपपत्तेः न च प्रमेयत्वादिषु व्यभिचारस्तोषु धर्मत्वहेतुसत्वेऽपि क-
 चिदत्यंताभावप्रतियोगित्वाभावात् सर्वप्रमेयं सर्वमभिधेयं सर्वव्यावृत्तमित्यंगीकारादिति वाच्यं अप्रमेयमना-
 दिंचयतो वाचोनिवर्तते यद्वाचानभ्युदितमित्यादिभिस्तेषामत्यंताभावस्य ब्रह्मणि श्रुत्यैवापादनात् किंच प्रमेय-
 त्वं प्रमेयत्वे वर्तते न वा ॥ ३३ ॥ आत्मा श्रयो द्वितीयेऽस्मिन्नेवात्यंताभावप्रतियोगित्वेन केवलान्वयित्वक्षतिः अ-
 पि च प्रत्येकप्रमाविषयत्वं प्रमेयत्वं केवलान्वयिसर्वप्रमाविषयत्वं वानोभयथापि घटप्रमाविषयत्वस्य पटे पटप्र-

माविषयत्वस्य घटे सर्वप्रमाविषयत्वस्य सर्वत्र घटपटादावत्यंताभावेन केवलान्वयित्वानुपपत्तेः एवमभिधेय
त्वादावप्युक्तं तथाच प्रमेयत्वादि केवलान्वयित्ववादिनां कुतार्किकाणामेव साध्याप्रसिद्धा केवलव्यतिरेक्यसंभ
वो नौपनिषदानां न च साध्यव्याप्तहेतोः पक्षधर्मताज्ञानलक्षणलिंगपरामर्शस्यैवानुमानत्वे नात्र केवलव्यतिरेकि
णि हेतुसाध्यव्याप्तिस्थलाभावेन तद्भाष्यसिद्ध्या परामर्शसंभवइति वाच्यं अन्वयिन्यन्यव्याप्तिवद्वातिरेकि
णिव्यतिरेकव्याप्तहेतोरेव साध्यगमकत्वात् न च हेतुना साध्यसिद्धौ साध्याभावहेत्वभावव्याप्तेरनुपयोगइति
वाच्यं यत्र साध्याभावस्तत्र हेत्वभावइति विपक्षे व्याप्तिमुदाहृत्य न तथाचायं तस्मान्न तथेत्यत्र तदभावोक्त्या

पश्चादहं यदेतच्च योऽवशिष्येत सोऽस्म्यहं ४६७

अभावाभावस्य भावत्वेन हेतुसाध्यव्याप्तावेव तत्पर्यवसानात् न चैतादृक्स्थलेऽर्थापत्तिरेवमानमिति वाच्यं
यथोपयोगोरुभयोरपि मानत्वोपपत्तेः एवं सर्गात्पूर्वस्वसत्त्वमुक्ताविसर्गोपितदाह पश्चादिति पश्चाद्विसर्गावस
रे ब्रह्मादि रूपेणापि अहमेव तदप्युक्तं त्वमेक एवास्य सतः प्रसूतिस्त्वं संनिधानं त्वमनुग्रहश्च त्वन्मायया संवृतचेतस
स्त्वां पश्यंति नानानविपश्चितो ये सत्त्वं रजस्तम इति प्रकृतेर्गुणास्तैर्युक्तः परः पुरुष एक इहास्य धत्ते स्थित्यादये ह
रिविरं चिहरेति संज्ञाः श्रेयांसितत्रस्वलुसत्त्वतनोर्नृणां स्युरित्यादिना यद्वा पश्चात् प्रपञ्चस्य लयोत्तरमप्यहमेव स

वाणिचभूतानि नारायणादेवसमुत्पद्यन्ते नारायणे प्रलीयन्ते नष्टेलीके द्विपरा र्द्धावसाने महाभूतेष्वदिभूतंगते
 पुण्यक्ताव्यक्तेकालवेगेन याते भवानेकः शिष्यते शेषसंज्ञ इत्यादि श्रुतिस्मृतिभ्यः यच्चैतन्मध्ये परिहृयमानं तदप्य
 हमेव कार्यस्य कारणाव्यतिरेकात् ऐतदात्म्यमिदं सर्वं नारायण एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भाव्यं पुरुष एवेदं विश्वं स
 र्वमिदं पुराणः यस्मिन्निदं संच विचैति सर्वं यस्मिन् देवा अधिविभ्वे निषेदुः तदेव भूतं तदुभयमाहु इदं तदक्षरे
 परमेव्योमन् यथासौम्येकेन मृत्पिंडेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्याद्वाचारं भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्य
 मित्यादि श्रुतिभ्यः न यत्पुरस्तादुतपन्नपश्चान्मध्ये पितृन्नव्यपदेशमात्रं भूतं प्रसिद्धं च परेण यद्यत्तदेव तत्स्या
 दिति मे मनीषा सर्वेषामिह भावानां भावार्थो भवति स्थितः तस्यापि भगवान्कृष्णः किमतद्वस्तु रूप्यतां आत्मै
 व तदिदं विश्वं सृज्यते स्रजति प्रभुः त्रायते त्राति विश्वात्मा ह्रियते हरतीश्वरः यदिदं मनसा वाचा दृश्यते न्यैर
 पीन्द्रियैः अहमेव नमतोन्यदिति बुद्ध्या ध्वमं जसेत्यादि स्मृतिभ्यस्तदनन्यत्वभारं भणशब्दादिभ्य इति सूत्राच्च तथा
 सर्वस्वप्रपंचबाधेतत्साक्षिमात्रावशेषवत् नेह नानास्ति किंचन अथात आदेशो नेति नेतीत्यादि श्रुतिभिः प्र
 तीतिमात्रसर्वप्रपंचबाधेयो वशिष्येत सोहमेवास्मि अंतर्भावेन तं भवं तमेव ह्यतस्त्यजंतो मृगयन्ति संतः असंत-
 मप्यंत्यहि मंतरेण संतं गुणं तं किमुयन्ति संतः श्रुतयस्त्वपि हि फलं त्यतन्निरसनेन भवन्निधनाः निःषेधशोषोजय
 तादशेष एतावान्सर्ववेदार्थः शब्द आस्थाय मां भिदा माया मात्रमनूद्यन्ते प्रतिषिध्य प्रसीदतीत्यादि स्मृतिभ्यः

निषेधेरुतेनेतिनेतीतिवाक्यैः समाधिस्थितानां यदाभाति पूर्णं अवस्थात्रयातीतमद्वैतमेकं परं ब्रह्म नित्यं तदेवा
हमस्मीत्यादिवचनाच्च ४६७ ननु त्वत्स्वरूपातिरिक्तं किंचिन्नास्ति चेत्किमिति प्रपञ्चोभातिनभातिचानंदविग्रहो
भवानित्याशङ्क्याह ऋतेर्थमिति यद्विश्वमर्थं ऋतेवस्तुतो नास्ति तद्यतः स्वरूपाज्ञानादात्मन्यधिष्ठाने प्रतीये
तयच्च सच्चिदानंदानंतविग्रहं मत्स्वरूपं तद्यतो न प्रतीयेत तदधिष्ठानस्यान्यथाभावे हेतुविक्षेपशक्तिप्रधानं अधि
ष्ठानमत्स्वरूपाभावे हेतुभूतमावरणशक्तिप्रधानमज्ञानमात्मनो मम मायां विद्यात्तत्रार्थाभावेऽपि भावे दृष्टान्तो य
थाभासो द्विचंद्रादिः आवरणेनाधिष्ठानभगवत्स्वरूपाभावे दृष्टान्तो यथा तमोराहुर्नक्षत्रमंडले वर्तमानोऽपि न

ऋतेर्थं यत्प्रतीयेत न प्रतीयेत चात्मनि तद्विद्यादात्मनो मायां यथाभासो यथातमः ४६८

प्रतीयते यद्वा तस्य स्वत एवाभावात्मात्मकस्य नावरणकृत्यमतो यथा अतमः सूर्यो मेघाच्छन्नस्तन्मेघं विश्वं च भास
यन्नपि स्वयं सामान्येन प्रकाशमानोऽपि न विशेषतो भाति पेचकादीनां स्वीयेनैव दिवांधत्वदोषेणावृत इव न
भाति यद्वा यद्विश्वमर्थं ऋते तद्यतोऽज्ञानवशादात्मनि विश्वाधिष्ठाने प्रतीयेत अथ च सुषुप्तिप्रलयादौ कार
णोलयेन स्वप्ने च कारणाज्ञानस्य प्रपञ्चांतराकारपरिणामेन क्षणोक्षणे चाज्ञानस्य पूर्वपूर्वभ्रमदृष्टसंस्कारो ह्यो
धेतत्तद्विषयांतराकारपरिणामेन ब्रह्मावबोधेतु सकारणवाधेन यत् विश्वं न प्रतीयेत तदज्ञानं तत्कार्यं चात्म-

नोमममायांविद्यात् तत्रदृष्टांतोयथाभासोरज्जुसर्पश्चुक्तिरजतादिचयद्वयार्थं ऋतेप्रतीयेताथचान्यत्रप्रवृत्तौ
 वादंडमालाभ्रकरंगादिभ्रमांतरोद्बोधेबाधेनवानप्रतीयेतयथाचतमोनभोनीलिमाऋतेर्थं प्रतीयेततत्
 द्विक्रान्तेऽसंनिधानेप्रतीयमानोपितत्तद्देशगमनेनप्रतीयेततद्वत् यद्वाआत्मनिस्वप्नदृशियथाभासः स्वप्नप्रपं
 चोयथातमोनिद्राज्ञानंचार्थं ऋतेप्रतीयेताथप्रबोधेनप्रतीयेतयश्चतदधिष्ठानमात्मासनप्रतीयेततथात्मनिम
 यियद्विश्चयतोऽज्ञानतमसप्रतीयेताथचलयबाधादौनप्रतीयेततदधिष्ठानंमत्स्वरूपंचयद्यतोनप्रतीयेततद
 ज्ञानमात्मनोमममायांविद्यात् तस्मादिदंजगदशेषमसत्स्वरूपंस्वभाभमस्तधिषणंपुरुदुःखदुःखं त्वय्ये
 वनित्यसुखबोधतनावनंतेमायातुद्यदपियत्सदिवावभाति आत्मानमेवात्मतयाऽविजानतांतेनैवजातं-
 निखिलंप्रपंचितं ज्ञानेनभूयोपिचसंप्रलीयतेरज्ज्वामहेभोगिभवाभवौयथा अज्ञानसंज्ञौभवबंधमोक्षौद्वौ
 नामनान्यौस्तर्कतेजभावात् अजस्रचित्यात्मनिकेवलेपरेविचार्यमाणोतरणाविवाहनी नचकथंमायावा-
 दोत्रलिख्यते मायावादस्यासद्वादत्वप्रच्छन्नबौद्धत्वयोः स्मरणादितिवाच्यं तद्बोधकवाक्यस्यप्रामाण्यानि
 श्रयात् मायायावादःकथनंमायावादस्तथाचतद्वाक्येपिमायोक्तिदर्शनात् स्यासद्वादत्वबौद्धत्वापादकस्यात्म
 घातिनस्तस्यासद्वादत्वादेवशास्त्रांतरादूषकत्वापत्तेः किंचमायांतुप्रकृतिंविद्यान्मायिनंतुमहेश्वरमित्यादिश्रुतौ
 दैवीहोषागुणमयीमममायादुरत्यया संभवाभ्यात्ममाययानाहंप्रकाशः सर्वस्ययोगमायासमावृतइत्यादिगी

तायां एषामाया भगवतः सर्गस्थित्यंतकारिणीत्यादौ श्रीमद्भागवते एवं सर्वत्र मायाशब्दप्रयोगदर्शनात्सर्वश्रु-
तिस्मृतिपुराणेतिहासादिशास्त्रस्यासद्वादत्वापादनाय प्रवृत्तं स्वयमपि मायाशब्दकथनेन मायावादात्मकं तदे-
वासद्वादतया त्यजेदेकं कुलस्यार्थे इति न्यायेन हेयं न च मायायाजगत्कारणत्ववाद एव मायावाद इति वाच्यं
उदाहृतश्रुतिस्मृत्यादौ सर्वत्र तथोपलंभात् किंचित्हाव्यस्य प्रामाण्येऽपि सर्वाविरुद्धो यमेव विचारो न्याय्यः
यथा ब्रह्मसत्यत्ववादिन एव ब्रह्मवादिनस्तथा मायाकारणत्वस्य सर्वत्र श्रुयमाणस्य तत्तच्छास्त्रेभ्यो निःसा-
रणासंभवात्सर्वप्रामाण्यास्वीकारेचनास्तिकत्वापत्तेर्ये मायायाः सत्यत्ववादिनस्त एव तत्पक्षपातितया मा-
यावादिनस्तेषां मतस्यैव पुनर्निश्चयाभूतमायायां सत्यत्वप्रमेणासद्वादत्वं मायातत्कार्यं सत्यत्वापादनेन
सर्ववेदांतप्रतिपाद्यस्य अथ नित्यो निष्कलो निराख्यातो निर्विकल्पो निरंजनः शुद्धोऽद्वितीयो नारायणो न-
द्वितीयोऽस्तिकश्चिदित्यादिश्रुतिसिद्धा द्वैतस्य बाधनेनार्थात् बौद्धत्वेऽपि बाह्यत्वेऽपि वेदप्रामाण्यस्वीकारो-
क्त्या प्रच्छिन्नत्वं यो मां पश्यति सर्वत्र सर्वं च मयि पश्यति तस्याहं न प्रणश्यामि स च मे न प्रणश्यतीति भगवतैवाप-
रिच्छिन्नहृष्टीनां स्वनाशाभावोक्त्या परिच्छिन्नमतीनां विषूलुब्ध्या सवित्यस्मात्सर्वव्यापकस्य विष्णोः सर्वतोना-
शेनैकत्र परिच्छेदाभिपत्यास्वद्वैत्यत्वबोधनादतो मायासत्यत्ववाद एव मायावादो न तन्निश्चयात्त्ववादस्तेषां
तन्निश्चयात्वापादनेन तदपवादकत्वात् ४६८

६९

६९

६९

ननु सर्वथा द्वैतप्रपञ्चस्य माया मात्रत्वेन मिथ्यात्वे यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयत्नं वि-
 संविशति आनन्दान्नेवरस्वस्त्विति भूतानि जायन्ते तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूत आकाशाद्वायुः अथ पुरुषो ह वै-
 नारायणोऽ कामयत प्रजाः स जेयं नारायणात्प्राणो जायते मनः सर्वेन्द्रियाणि च सर्वं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथिवी विश्व-
 स्य धारिणीत्यादि श्रुतिभिः जन्माद्यस्य यत इति सूत्राच्च कथं तत्कारणत्वेनैव ब्रह्म निरूप्यते तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्रा-
 दित्यादिना तत्प्रवेशात्किंस्तत्राह यथामहन्ति भूतानीति यथामहन्ति भूतानि पञ्चीकृतमहाभूतानि उच्चावचेषु ब्र-
 ह्मादिस्तंबपर्यंत प्राणिदेहेषु ब्रह्मांडादि घटांतेषु च पटादिषु तत्त्वादिवत्तत्सृष्ट्वा तदनुप्रविष्टानि प्रतीयन्ते तथापि

यथामहन्ति भूतानि भूतेषु उच्चावचेष्वनु प्रविष्टान्यप्रविष्टानि तथा तेषु न तेष्वहं ४६९

वस्तुतो यथा सौम्येकेन मृत्पिंडेन सर्वेषु मयं विज्ञातं स्याद्वा चारं भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यमित्यादि श्रु-
 तिभ्यः पटादीनां तत्त्वादिवत्स्वरूपातिरेकेण पृथक् सत्त्वाभावादेव कस्मिन् प्रविष्टानि स्वीक्रियेरन्निति तदप्रवेशवत्
 प्राणिदेहानां ब्रह्मांडादेश्च महाभूतात्ममात्रत्वेन वस्तुतस्तत्पृथक् सत्त्वाभावात् स्पष्टं तथा नु भवात् क्षित्यादीनां
 मिहार्थानां छाया न कतमापि हि न संघातो विकारो वा न पृथक् नान्वितो मृषा इत्यादिवचनाच्चातस्तदभावादेव
 कुत्र प्रविष्टाः स्युरित्यप्रविष्टान्येव तथा तेषु भूतेषु सच्चिदात्मनानुप्रविष्टतया भासमानोऽहं सच्चिद्विवेचने तद-

सत्त्वाभानापत्याधातवोचयवित्वाच्चतन्मात्रावयवैर्विना नस्युरसत्यवयविन्यसन्नवयवोततः यथात्मनोदृश्य
गुणेषुसन्नितिव्यवस्यतेस्वव्यतिरेकतोऽबुधः विनानुवादंनचतन्मनीषितं सम्यग्यतस्त्यक्तमुपाददत्पुमानित्या
दिवचनैश्चतस्पृथक्स्वरूपानवस्थानादेवतेषुनाहंप्रविष्टः तदनुत्वंह्यप्रविष्टः प्रविष्ट इव भाव्यसेव्याप्यव्यापक
तामिथ्यासर्वात्मेतिहिशासनादित्यादिवचनात् कारणत्वादिनानिरूपणंतुनैतन्मनोविशतिवागुतचक्षुरात्माप्राणं
द्वियाणिचयथानलमर्चिषःस्वाः शब्दोपिबोधकनिषेधतयात्ममूलमर्थोक्तमाह यदृतेननिषेधसिद्धिः यतोवाचो-
निवर्तते अप्राप्यमनसासहेत्यादिनामनोवागगोचरस्यब्रह्मणः साक्षादक्षुभशक्यतयाअध्यारोपापवादाभ्यां

एतावदेवजिज्ञास्यंतत्त्वजिज्ञासुनात्मनः अन्वयव्यतिरेकाभ्यांयस्यात्सर्वत्रसर्वदा ४७०

निःप्रपंचंप्रपंच्यते अज्ञातजनबोधार्थंविद्वद्भिः कल्पितःक्रम इतिन्यायमाश्रित्यकारणत्वानुवादप्रतिषेधाभ्यांतत्त्व
रूपावबोधार्थैवइत्यंभावेनकथितोभगवान्भगवत्तमः नेत्यंभावेनहिपरंज्ञातुमर्हतिस्वरयः नास्यकर्मणिजन्मादौ
परस्यानुविधीयते कर्तृत्वप्रतिषेधार्थमाययारोपितंहितत् इत्यादिवचनात् ननिरोधोनचोत्पत्तिर्नबद्धोनचसाध
कः नमुमुक्षुर्नवैमुक्तइत्येषापरमार्थतेत्यादिश्रुत्यापरमार्थस्रस्यादिनिषेधाच्च ४६९ एवंज्ञानंपरमगुह्यंनिरूप्या
न्वयव्यतिरेकरूपयुक्त्यामननेनभेदभ्रमबाधपूर्वकंप्रत्यगभिन्नाद्वयब्रह्मैवजिज्ञास्यमित्याह एतावदेवेति

आत्मनो यत्तत्त्वं परमार्थस्वरूपं तज्जिज्ञासुना पुरुषेण एतावदेव जिज्ञास्यं अतो अन्यदार्तमित्यादि श्रुत्या ततो न्य-
 स्य मृषात्वेन जिज्ञास्यत्वाभावात् किंतु दित्यपेक्षायामाह यस्यात्सर्वत्र सर्वदेति सर्वत्राकाशावायुतेजोबन्नां ढभु
 वनघटपटादिषु कारणतया सच्चिदानंदस्वरूपेण यदनुगतं तदुक्तं भगवत्पूज्यपादैः अस्ति भातिप्रियं रूपं नाम
 चेत्यंशपंचकं आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयमिति यदेव पुनः प्रत्यक्चैतन्यं सर्वदा जायतस्वप्नसुषुप्त्यवस्थासु
 तत्तत्साक्षितयानुगतं तदन्वयव्यतिरेकाभ्यां जिज्ञास्यं अन्वयशब्देनात्रानुवृत्तिः व्यतिरेकशब्देन व्यावृत्तिः आका-
 शादिघटपटांतेषु सच्चिदानंदस्वरूपब्रह्मणः सर्वत्रान्वयस्तत्तन्नामरूपयोश्च मिथो व्यतिरेकः आकाशोऽस्ति तथा
 भातिप्रियो वायुस्तथैव सन् भातिप्रियस्तथा तेजो बन् सद्भातिप्रियं ब्रह्मांडादिघटांतेषु सत्ताभानं प्रियं तं
 ब्रह्मणो नामरूपं च नान्यस्यान्यत्र दृश्यते अस्ति भातिप्रियं नामरूपाभ्यां व्यतिरिच्यते अनुवृत्तेर्यथा सूत्रं माणि-
 भ्यो भिद्यते तथा नामरूपं च सद्भानप्रियाद्भिन्नं तथेष्ट्यते व्यावृत्तत्वेन मणयो यथा सूत्रादिति भ्रवं नामरूपात्मकं
 विश्वमसद्भिन्नं सतो यतः अभानं भानभिन्नत्वादप्रियं प्रियभेदतः उक्तं भगवते तथापि असद्वदुःखात्मकं जगत्स-
 चित्परानंदवियहो ब्रह्म श्रीहरिः तस्मादिदं जगदशेषमसत्स्वरूपं स्वप्नाभिमस्तधिषणं पुरुदुःखदुःखं त्वय्येव
 नित्यसुरवबोधतनावनंते मायात उद्यदपियत्सदिवावभाति यो हं नावेदिषं किंचिदस्वाप्सं सुखतस्तदा दृष्टवान्नि-
 विधान् स्वप्नान्सौ हं जागर्मितस्मरन् साक्षिप्रत्यक्चैतन्यानुवृत्तिरिति सर्वदा सर्वावस्थासु तासां तु मिथो व्यावृत्ति

रेवहि स्वप्नेजागरणोऽलीकः स्वप्नोपि जागरे न हि द्वयमेवलये नास्ति लयोपि ह्युभयोर्न च सत्यं साक्ष्यनुवृत्तत्वात्
त्रिष्ववस्थासु शुक्तिवत् व्यावृत्तत्वान्मृषावस्थास्तूप्यरंगाफ्रकादिवत् त्रयभावसथात्रयः स्वप्ना इति श्रुतीरणात्
जाग्रत्सुप्तीमृषास्यात्तामवस्थात्वाद्भिस्त्वप्नवत् जाग्रन्मृषैव जाग्रत्वात्स्वप्नजाग्रद्यथा तथा सुप्तिर्मृषैव सुप्तितात्स्व
मृषसुप्तिवत् जाग्रद्विष्वंमृषासर्वविश्वत्वात्स्वप्नविश्ववत् बाध्यत्वं न ह्युपाधिः स्यात्पक्षे साधनव्याप्तिः न
हनानास्ति श्रुतितो वाध्यत्वं तस्य निश्चितं स्वप्नत्वं न ह्युपाधिः स्यात्साधनव्याप्तिस्तथा त्रयः स्वप्ना इति श्रुतेस्तत्र स्व
प्नत्वनिश्चयात् तयोस्तु व्यतिरेके वै ह्युपाधिश्चित्स्वरूपता ब्रह्मणिसाध्यव्यापित्वात्पक्षे च तदसंभवात् साक्षी

एतन्मतं समातिष्ठ परमेण समाधिना

तु सर्वदा सत्यं साक्षित्वात्स्वप्नसाक्षिवत् सर्वत्रानुगतं ब्रह्मसच्चिदानंदविग्रहं व्यावृत्तेभ्योऽनुवृत्तत्वाद्यन्मृषाभ्यो
विवेचितं तथा साक्ष्यनुवृत्तत्वाद्भावत्ताभ्यो विवेचितः सर्वाभ्योजाग्रदादिभ्यो मृषाभ्यः सर्वदेवसत् अन्यव्यति
रेकाभ्यां यस्यात्सर्वत्र सर्वदा ब्रह्मप्रत्यगाभिन्नतत्त्वमस्यादिगोचरं एतावदेव जिज्ञास्यं तत्त्वजिज्ञासुनात्मनः इत्ये
व भगवत्पक्षः श्रीमद्भागवतामृतं ४७० एवं निरूपितं स्वमतमुपसंहरंस्तदंगं निर्दिशति एतन्मतमिति एतन्मतमंत
त्वं समातिष्ठ सम्यक् तत्र स्थिरो भवता दृक् स्थित्यै तदंगमाह परमेण समाधिनेति समाधि शब्देनात्र योगः सच त्रि

विधः कर्मयोगो भक्तियोगो ज्ञानयोगश्च योगास्त्रयो मया प्रोक्तानृणां श्रेयोविधित्सया ज्ञानं कर्म च भक्तिश्च नो-
 पायो न्योस्तिकर्हि चिदित्यादिवचनात् युज्यते भगवत्स्वरूपे अनेनेति योग इति व्युत्पत्त्या सर्वापेक्षा हि विद्या यज्ञा-
 दिश्रुतेरश्ववदितिन्यायेन सर्वेषां तेषां विद्यां गतया योगत्वं तत्र कर्मयोगश्चिविधः तत्राद्यः फलमनभिसंधाय स्ववर्णा-
 श्रमविहितधर्मानुष्ठानरूपः कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन मा कर्मफलहेतु भ्रूमाते संगोऽस्त्वकर्मणीत्यादिव-
 चनात् द्वितीयः सर्वकर्मणामीश्वरेऽर्पणं यत्करोषि यदश्नासियज्जुहोषि ददासियत् यत्तपस्यसि कौंतेय तत्कुरुष्व
 मदर्पणं कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुद्ध्यात्मना वा नुसृतस्वभावात् करोति यद्यत्सकलं परस्मै नारायणा येति समर्प-
 येतत् यदत्र क्रियते कर्म भगवत्परितोषणं ज्ञानं यत्तदधीनं हि भक्तियोगसमन्वितमित्यादिवचनात् तृतीयः क-
 र्तृत्वाद्यननुसंधायानुष्ठीयमानः प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः अहंकारविमूढात्मा कर्ताहमिति
 मन्यते तत्त्ववित्तुमहाबाहो गुणकर्मविभागयोः गुणागुणेषु वर्तते इति मत्वा न सज्जते इत्यादिवचनात् सकाम-
 कर्मणस्तु स्वर्गादिफलपरत्वेन भगवत्स्वरूपे अयोजकत्वादेव वेदविहितकर्मत्वेऽपि न कर्मयोगत्वं परोक्षवादो वेदो-
 यंबालानामनुशासनं कर्ममोक्षाय कर्माणि विधत्ते ह्यगदं यथेति न्यायेन तद्वाक्यानां फलेन प्रलोभ्य वैदिकप्रवृ-
 त्त्या भगवत्पथसंमुखीकरणतात्पर्यवत्त्वे तु भवतु परंपरया संमुखीकार द्वारा कर्मयोगत्वं भक्तियोगश्च द्विविधः परा-
 ऽपरभेदात् तत्र परा तु सा परानुरक्तिरीश्वरे इति भगवता शांडिल्येन सूत्रिता ईश्वरे यानुरक्तिः सा परा भक्तिस्तु फल

रूपा ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मानशोचति न कांक्षति समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते परामित्यादिवचनान्नसाधनत्वेन
 तस्याज्ञानोत्पत्तावंगत्वं द्वितीयानवधाश्च वणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनं अर्चनं वंदनं दास्यं सरस्यमात्मनि
 वेदनमित्यादिवचनात् सातु निष्प्रत्यूहज्ञानसाधनं वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः जनयत्याशु वैराग्यं ज्ञा
 नं यत्तदहैतुकं पुरेह भूमन्बहवोपियोगिनस्त्वदर्पितेहानिजकर्मलब्धया विबुद्धभक्त्यैव कथोपनीतया प्रपे
 दिरेजोच्युतते गतिं परां भक्त्या मामभिजानाति यावान्यश्चास्मितत्वं ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनंतरं य
 स्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशं ते महात्मनः मद्भक्तिविमुखानां हि शास्त्रगतेषु मु
 ह्यतां न ज्ञानं न च मोक्षः स्यात्तेषां जन्मशतैरपीत्यादिवचनात् ज्ञानयोगोपि ज्ञानस्य बहिरंगांतरंगभावेन द्विविधो-
 विवेकादिः श्रवणादिश्च तत्राद्यश्चतुर्विधो नित्यानित्यवस्तुविवेको वैराग्यं शमादिषट्संपत्तिर्मुमुक्षुता च तत्रापि प्रथ
 मं स्वात्मैव नित्यं तदितरत्सर्वमनित्यमिति न जायते म्रियते वा विपश्चित् अतीत्यदार्तं तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षी
 यते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते इत्यादि श्रुतेः नित्यमात्मस्वरूपं हि दृश्यं तद्विपरीतगं इति यानि श्रिता बु
 द्विर्विवेको वस्तुनः सर्वे इत्याचार्योक्तेश्च द्वितीयमैहिकमुष्मिकविषयविरागः परीक्ष्य लोकानूकर्मचितान् ब्राह्मणो
 निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेनेत्यादि श्रुतेः ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु वैराग्यं विषयेष्वनुयथैव काकविष्टायां वैराग्यं
 तद्विनिर्मलमित्याचार्योक्तेश्च शमादिसंपत्तुषोढाशमोदमउपरतिस्ति तिक्षाश्च समाधानता च शांतोदांतउपरत

स्तिष्ठिः समाहितो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येदिति श्रुतेः शारवांतरे अन्धविज्ञो भूत्वेति पाठाच्च तत्र श्रवणादीतरविषये
 भयो मनो निरोधः शमः सदैव वासनात्यागः शमो यम इति शब्दित इत्याचार्योक्तेः बाह्येन्द्रियाणामपिततो निरोधो द
 मः नियमो बाह्यवृत्तीनां दम इत्यभिधीयते इति तद्वचनात् न च मनो नियमहेणैवालं किमिन्द्रियनियमहेणोति वाच्यं इन्द्रि
 याणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनो नुविधीयते तदस्य हरति प्रज्ञां वायुर्नावमिवांमसी
 ति भगवद्वचनात् न च तर्हि दमेनैवालं कर्मेन्द्रियाणिसंयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचा
 रः स उच्यते इतीश्वरोक्तेः निवर्तितानामिन्द्रियमनसां श्रवणादीतरविषयेभ्यः स्वाभाविकोपरमणमुपरतिः तदुक्त
 माचार्यैः विषयेभ्यः परावृत्तिः परमोपरतिर्हि सेति परमेति परावृत्तेर्विशेषणं स्वाभाविकीत्यर्थः केचिदुपरतिः संन्या
 स इत्याहुस्तस्य तु जनकादौ साक्षात्तदभावेऽपि बोधदर्शनाद्वर्णाश्रमधर्मादिव जन्मांतरीयस्यापि तस्य बोधेऽदृष्ट
 द्वारोपकारकत्वसंभवाद्वा ह्यणोतरेषु मुखजानामयं धर्मोऽपि द्विषोर्लिंगधारणं बाहुजातोरुजातानां नायं धर्मः प्रश
 स्यते इत्यादिभिः तदनधिकारात् अश्वमेधं गवालंभं संन्यासं पलपैत्रिकं देवरात्तुस्ततोत्पत्तिः कलौ पंचविवर्जयेत्
 चत्वार्यब्दसहस्राणि चत्वार्यब्दशतानि च कलेर्यदागमिष्यति तदा त्रेता परिग्रहः संन्यासश्च न कर्तव्यो ब्राह्मणेन
 विपश्चितेत्यादिना सर्वकालिकत्वाभावाच्च न ज्ञानांगचतुष्टयसाधनेष्वेवावश्यकांतर्भाव इत्यत्राचार्यैरुपेक्षितं
 ज्ञानसाधनप्रवृत्तौ प्रारब्धवशादागतदुःखैरनुद्देगस्ति तिक्षासहनं सर्वदुःखानां तितिक्षासाधुभामतेत्याचार्य

वचनात् गुरुवेदांतवाक्येषु विश्वासः श्रद्धागुरुवेदांतवाक्येषु भक्तिश्चैति विश्रुतेत्याचार्योक्तेः अनेनैव तद्विज्ञा-
नार्थसिगुरुमेवाभिगच्छेत्समित्याणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठमिति श्रुतिसिद्धं गुरुलक्षणं तदुपसदनं च सूचितं श्रवणादौ चि-
तैकाग्र्यं समाधानतादृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिरिति श्रुतेः सत्त्वात्संजायते ज्ञानमिति स्मृतेः प्रमा-
दादितमो धर्मस्थौल्यरजो धर्मचांचल्यरहितसूक्ष्मैकाग्रबुद्धौ वबोधसंभवात् चित्तैकाग्र्यंतु संलक्ष्येत्समाधानमि-
ति स्मृतमित्याचार्यवचनाच्च प्रदीप्तशिरसोजलराशिं प्रति प्रवृत्तिवत्संसारदुःखतप्तस्थ ततो न वरतं मोक्षेच्छामुमुक्षुता
संसारबंधनिर्मुक्तिः कथं स्यान्मे कदाचिधे इति यासु दृढा बुद्धिर्वक्तव्या सा मुमुक्षुता इत्याचार्यवचनात् इति बहिरंगं
द्वितीयस्तु त्रिविधः श्रवणमनननिदिध्यासनभेदात् आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मंतव्यो निदिध्यासितव्य इति-
श्रुतेः स श्रवणादिस्त्वंतरंगं श्रवणादेर्ज्ञानांगत्वेपि मिथोऽप्यंगांगित्वं तत्र सर्ववेदांतानां प्रत्यगाभिन्नाद्वयब्रह्मणि ता-
त्पर्याविधारणं श्रवणं कृत्य न धीनतया विध्य न हत्त्वादात्मदर्शनस्याहार्थिकतव्य प्रत्ययेनात्मा दर्शनार्ह इति साक्षा-
त्तद्दर्शनमुद्दिश्य विधानात् वेदांतप्रमाणगोचरत्वाच्च प्राधान्येन तस्य श्रवणस्यांगित्वं नानोपपत्तिभिस्तद्विचारात्म-
कमननस्य तत्त्वमेयगतासंभावनानिरासकत्वात् तत्त्वमेयविषयकानवरतप्रत्ययप्रवाहात्मकनिदिध्यासनस्य च त-
त्त्वमेयगतविपरीतभावनानिरासकत्वात् तत्कलोपकार्यंगत्वं निदिध्यासनोपमर्चाविपरीतभावनाद्विविधा द्वैतप्र-
पंचस्य सत्यत्वरूपात्तद्भानरूपाच्च तत्र प्रथमा तु सादरनैरंतर्यकियत्कालाभ्यासेनापनीयते तदपनये एव जिज्ञा

सोर्विद्वद्भवहारः संशयविपर्ययाप्रतिबद्धज्ञानत्वात् प्रपञ्चभानात्मकविपरीतभावनानिवृत्तौ तु तद्भानं विना-
 भोगसंभवात्स्वफलभोगाय प्रारब्धकर्मतत्प्रतिबद्धातिप्रारब्धकर्मणां विनश्यदवस्थायां तूत्तरक्षणे भोगप्रयोज-
 नाभावात्तत्प्रतिबंधक्षये निदिध्यासनोपकृतं तत्त्वज्ञानं सकारणलेशं तमपि भानप्रयोजकं विपर्ययसंनिवर्तयति
 भूयश्चांते विश्वमायानिवृत्तिरिति श्रुतेः तच्च निदिध्यासनं द्विविधं योगसाध्यं केवलं च विक्षिप्तचित्तानां चित्तदर्पो
 पशमपूर्वकतत्वाभिमुख्याय योगसाध्यं हरिगुरुभक्त्या तत्कृपालवेन स्वतएव तत्वाभिमुखचित्तानां तु केवलं-
 तच्चिंतनं तत्कथनमन्योन्यतत्त्वबोधनं एतदेकपरत्वं च ब्रह्माभ्यासं विदुर्बुधा इत्यादिवचनात् समाहितैः किं करणै-
 र्गुणात्मभिर्गुणोभवेत्मात्सु विविक्तधाम्नः विक्षिप्यमाणैरुत किं नुदूषणं धनैरुपेतैर्विगतैरवेः किमित्यादि श्रीम-
 द्भागवतोक्तेः तदेतद्वावद्यत्नसाध्ययोगः समाधिरित्यादिशब्दाभिधेयं ततश्च स्वाभाविकं तु परमः समाधिः प-
 राभक्तिरित्यादिशब्दाभिधेयं स्यात् देहाभिमाने गलिते विज्ञाते परमात्मनि यत्र यत्र मनोयाति तत्र तत्र समाधयः
 सर्वभूतेषु यः पश्येद्भागवद्भावमात्मनः भूतानि भगवत्यात्मन्येष भागवतोत्तम इत्यादिवचनैः तत्र देहाभिमाने गलि-
 ते इत्यत्र देहाभिमानशब्दो नामरूपमात्रोपलक्षणं प्रापंचिकनामरूपसत्यत्वभ्रमनिवृत्तौ परमात्मनि सर्वत्र सत्ताभा-
 नप्रियरूपेणानुगते सच्चिदानंदविग्रहे कृष्णब्रह्मणिविज्ञाते इत्यर्थः श्रीमद्भागवतवाक्येऽपि सर्वभूतेष्व्वात्मनो भग-
 वद्भावं भूतानि भगवत्यात्मनीत्युक्त्या प्रपञ्चस्यात्माव्यतिरेकोक्त्या बाधेनात्मभगवच्छब्दयोर्मुरव्यसामानाधिकर-

उयाच्चप्रत्यगभेदेनाद्वैतमेवपर्यवसितंतथाचैवंविधेनपरमेणसमाधिनाऽऽतिष्ठसर्वस्यैतस्ययस्यास्तिभक्तिर्भगवत्यकिंचनासर्वैर्गुणैस्तत्रसमासतेसुराः इरावभक्तस्यकुतोमहद्गुणामनोरथेनासतिधावतोवहिरित्यादिवचनैः भगवद्भक्त्यधीनतयातस्याश्चभवापवर्गोभ्रमतोयदाभवेज्जनस्यतर्ह्यच्युतसत्समागमः सत्संगमोयर्हितदेवसद्गतौपरावरेषेत्यभिजायतेमतिरित्यादिनासत्संगाधीनतयाममापिसाधूतैर्योमत्संगलब्धयाभक्त्यैवातिष्ठतत्फलमाह भवानिति तत्रस्थित्याभवानूकल्पविकल्पेषुकल्पस्यविविधसर्गेष्वपिमदैकात्मदृष्ट्याकर्हिचिन्नविमुह्यति तत्रकोमोहः कःशोकः एकत्वमनुपश्यतइतिश्रुतेः नारायणपराराजन्कुतश्चनविभ्यति-

भवान्कल्पविकल्पेषुनविमुह्यतिकर्हिचित् ४७१

स्वर्गापवर्गनिरयेष्वपितुल्यार्थदर्शिनिः इत्यादिवचनैर्निरयादिष्वपिनामरूपभेददृष्टेरेवदुःखभयहेतुतयातदपबाध्ययः स्वर्गापवर्गनिरयेष्वपितुल्योर्थः सत्ताभानाद्यात्मकनारायणस्वरूपंतद्दर्शिनोतएवनारायणपरास्तथाचद्वितीयाद्वैभयंभवतिभयंद्वितीयाभिनिवेशतः स्यादित्यादिश्रुतिस्मृतिवर्णितप्रत्यक्षानुभूतभयहेतुद्वितीयाभावान्नविभेतीतिभावः यावत्स्याद्गुणवैषम्यंतावन्नानात्वमात्मनः नानात्वमात्मनोयावदस्वातंत्र्यतदैवहि यावदस्यास्वतंत्रत्वंतावदीश्वरतोभयं यएतत्समुपासीरंस्तेमुह्यंतिशुचार्पिता इत्यादिभिश्चगुणवैषम्य

निमित्तनानात्वभावेनैवभयशोकमोहनिर्देशात् भक्तिज्ञानोपदेशेनब्रह्माणांविश्वमेवच योमूमुचद्दरिःस्वात्मा
तंवदेस्वात्मनोगुरुं हृत्स्थोव्याख्यातवान् श्रीशोमन्पुरवात्स्वमुरवोद्भवं वेदांबुध्यमृतंस्वेष्टंस्वात्मानंगुरुंभजे ४७१
एवंसर्ववेदांतसारारुचिब्रह्मणेनारायणोपदिष्टं श्रीमद्भागवतमुत्काजप्यस्यतत्सारत्वमुच्यते सर्वेति तस्यभाग
वतस्यसारभूतार्थमिदंजप्यमेवनानकेन प्रकाशितमित्यनेननित्यसिद्धमेवप्रकाशितं नतुनवीनरचितमितिध्वनिः

सर्ववेदांतसारंयच्छ्रीमद्भागवतंरघु तत्सारंजप्यमेवेदंनानकेनप्रकाशितं ४७२ क
ल्यारव्यरजनीरत्नगुरुचंद्रोदयस्तुयः तस्यभाऽमृतरूपेयंपापतापतमोपहा ४७३
हरिरूपंगुरुंवदेनानकंतत्पदानुगान् रामसिंहंगुरुंवदेब्रह्मबोधप्रदंस्वकम् ४७४

तं ४७२ रूपकेनमूलग्रंथस्वरूपंतत्फलंचोच्यते कल्यारव्येति कलियुगाख्यातितमोव्याप्तत्वाद्यारजनीतस्या
रत्नभूतोयस्ततमोभयहेतुत्वादिदोषनिवारकोगुरुरूपश्चंद्रस्तस्योदयः प्रादुर्भावस्तस्येयंप्रभाकिंभूताअ
मृतरूपाब्रह्मस्वरूपानंदात्मकमोक्षरूपामृतस्याविर्भाविकातथासमस्तपापानामध्यात्मिकादितापानामज्ञा
नारव्यतमसश्चापहंत्रीच ४७३ गुरुकृपयैवग्रंथसमाप्तौ सर्वजनोद्धारायतद्व्याख्यात्यैगुरुप्रणामात्मकमंग
लंक्रियते हरिरूपमित्यादिचतुर्भिः हरिरूपमितिसाक्षाद्भागवत्प्रादुर्भावंनानकमेवदशधाविभूतंगुरुंतत्पदा

नुगांश्च प्रवृत्तनिवृत्तपथप्रवृत्तांस्तच्छिष्यवर्गान्बं देसाक्षात् ब्रह्मबोधप्रदं रामसिंहं गुरुं च वंदे किंभूतं स्वकं
स्वस्वरूपभूतं कंसुरवं यस्मात् ४७४ हरिर्यथा श्रीमत्सदा सुरवस्वरूपश्च तथा बोधश्रीमंतं सदा सुरवं हरेः क्षीरा-
ब्धि शायित्ववन्निर्मलारव्यसंप्रदायरूपो यो निर्मलाब्धिस्तत्र वर्तमानं साक्षान् हरिरूपं सर्ववेदतात्पर्यार्थाद्विती-
यब्रह्मावबोधकत्वादेव वेदमयं वेदार्थप्रतिकूलायेवादिनांकुतर्कस्तएव नीहाराः नीहारवद्वस्तुयाथात्म्यबो-
धप्रतिबंधकास्तेषां निवर्तकं स्वविद्यागुरुं च वंदे ४७५ हरिमंत्रानुदेशकं हरिनाथगुरुं तथा सवितुः प्रभयावाह्य

श्रीमत्सदा सुरवं वंदे निर्मलाब्धि शयं हरिं सर्ववेदमयं वादितर्कनीहारहारकं ४७५ हरि-
नाथगुरुं च वंदे हरिमंत्रानुदेशकं सावित्र्याहृतमाघघ्नभवानीदासकं गुरुं ४७६ सुचे-
तोरामराजानं तातं सन्मार्गदर्शकं क्षमाईमातरं विष्णो भक्तांगुरुपदानुगाम् ४७७

तमोनाशवत्सावित्री गायत्री तद्रूपया प्रकृष्टभारूपया हृदा काशे तमोरूपो यो घस्तं हंतीति तथा तं भवानोदी-
सकं गुरुं च वंदे ४७६ राजा सुचेतरामारव्यं तातं स्वजनकं किंभूतं सद्दिष्णुस्तस्य मार्गसिद्ध्यते येन तथा भूतं स्वगुरु-
हरिनाथोपदिष्टनिजेषु मंत्रस्य दर्शकं उपदेष्टारं तथा क्षमाईस्वीयां मातरं तद्राज्ञीं विष्णुभक्तांतदनुरागवतीं गुरोः
श्रीनानकस्य पदानुगां शिष्यां साक्षात् दृष्टगुरुगोविंदसिंहपत्नीमातृसुंदरीं चरणपंकजां वंदे ४७७

एवंहरिगुरुचरणप्रणामपूर्वकं तच्चरणयोर्गुरुचंद्रोदयाभासकौमुदीसमर्प्यते हरिगुरुमिति ४७८ वंदे श्रीना
नकंगुरुं श्रीहरिं दशरूपिणं विश्वोद्धारावतारं च कलितारं जगद्गुरुं १ रामसिंहं गुरुं वंदे हरिनाथं सदासुखं भवा

हरिगुरुं प्रणम्याथ तत्पादाब्जे समर्पये गुरुचंद्रोदयाभासां कौमुदीं तापहारिणीं ४७८
इति श्रीचंद्रभागाख्यविष्णुसरव्यापन्नश्रीरामनारायणहृत्कुमुदविकशिकागुरुचंद्रोदय
कौमुदीसमाप्ता ७ ७ ७ ७ ७ ७

नीदासकं तातं सुचेतो रामभूपतिं २ हरितत्वविदो भक्तान् साधून् विप्रान् हरेर्वपुः विश्वं श्रीशपदां भोजे त्विमां व्या-
ख्यां समर्पये ३ इति श्रीचंद्रभागाख्यविष्णुसरव्यापन्नश्रीरामनारायणविरचितं गुरुचंद्रोदयकौमुदीभासितार्था
नुवर्णनं व्याख्यानं संपूर्णम् ७ ७ ७ ७

उदासीनाहीना गुरुकुलभवालो भक्तमदतः सदाशांता दांता हरिहरस्ता योगनिरताः विशिष्टा वैशिष्ट्याभ्युपगणौर्मोक्षहितकैः शुताः सिद्धाः अज्ञाजप
शतबलाः सत्त्वनिवराः १ श्रीमद्गुरुपतिरव्याताः सिंधुदेशहितेऽभवन् तेषां संगतिदासारव्याः शिष्यो वरगुणोज्ज्वलः २ तेन मुद्रापितो ग्रंथः मुंबापुर्या
शिलाक्षरैः जगदीशशिलाग्रंथेषु भूयत्वा त्वत्तितः ३ श्रीमद्ब्रह्मप्रकाशाख्या उदासीना हि विश्वश्रुताः तच्छिष्यजयरामेण शोधितो बहुयत्नतः ४
अथ त्वत्पुस्तकस्याप्यबोधतः अस्मच्छीघ्रप्रमादेनाशुद्धं शोध्यं बुधैः रक्तु ५ ज्ञानं तेऽपुरुषधर्मत्वादनुचितं यदत्र वै विद्वद्भिस्तच्च सोढ-

संवत् १८११ पौषमासः

गुरु
नुगांश्च प्रवृत्तनिगुं वृत्तं निगुं देसाक्षा

इति श्री सटीकगुरुचंद्रोदयकौमुदीसमाप्ता

५१
२
७१

